3. Baskı

Zeynep Özal

Bir Kadın Birkaç Hayat

Müge Anlı

SANSÜRSÜZ

inet

ZEYNEP ÖZAL: BİR KADIN, BİRKAÇ HAYAT

Müge Anlı

Grinet Yayınları - 2004

Önsöz

Sıradan bir politikacı değildi Turgut Özal... Politik ve ekonomik atılımları Türkiye'ye çağ atlatırken, aile yaşamıyla da tabuları yıktı. Çoluğu çocuğu olmayan başbakanlara alışkındık biz o güne kadar... Maaile basının önüne çıkmaları, el ele göz göze poz vermeleri, ilk onlarda gördük. Semra Hanım da bildiğimiz başbakan eşlerine benzemiyordu. Aktif, lafını esirgemeyen, "Kocamın bir adım arkasında kalayım" zihniyeti taşımayan farklı bir first lady oldu.

Bence Özallar'ın bu sıradışı, şaşırtıcı, gözüpek karakterleri en çok kızları Zeynep'e geçmişti. Uslu-mazbut, göz önünde olmamaya dikkat eden, fildişi kulesinde bir başbakan kızı görüntüsü vermedi hiç... Aşkları, hataları, sevinçleri ve dertleriyle içimizdeydi, şeffaftı... Bu yüzden "Özal hanedanının yaramaz, başına buyruk kızı" olarak tanındı. Davulcu Asım Ekren'le evliliği büyük bir skandal gibi yansıdı basına...."Kızını boş bırakırsan ya davulcuya ya zurnacıya varır"cılar korosu günlerce susmadı.

Turgut Özal'ın o dönem ne kadar üzüldüğünü, yıllar sonra dile getirilen anıların satır aralarında öğrendik. Evet, itiraf etmek gerek, o günlerde Özallar'a karşı biraz zalimdik... Ve bu hoyratlıktan en çok zarar gören Zeynep'ti...

Onunla Kanal 6'da yönetmen yardımcısı olarak çalışırken tanıştım. Beklediğimin aksine alçakgönüllü, samimi ve sıcaktı... Kısa zamanda önyargılarımda ne kadar yanıldığımı kanıtladı bana... Onu Turgut Özal'ın kızı olarak değil, Zeynep olarak görmeye başladım bu yüzden... 1997 yılında yaptığımız bir röportajda söz, evlilikten ve çocuk sevgisinden açılınca "Nikahsız çocuk doğurabilirim" demişti. Derginin piyasaya çıktığı gün kıyamet koptu. O, topa tutuldu. Bense MGD'den Yılın En İyi Magazin Röportajı ödülünü kazandım.

Erkan Özerman, Zeynep Özal'ın yaşamını kaleme almamı teklif ettiğinde tüm bunlar geçti zihnimden... Önce kararsız kaldım ama Türkiye'ye damgasını vuran bu kadar önemli bir siyasetçinin aile hayatım üstelik birinci ağızdan dinleyecek olmak, o dönemin perde arkasını, bilinmeyenlerini, okurlarla paylaşma arzusu ve tabii gazetecilik heyecanı evet dememi sağladı.

Yazılanlara, anlatılanlara katılmayanlar olacaktır kuşkusuz... Ama şunu söylemek istiyorum Zeynep Özal tüm sorularıma açık yüreklilikle yanıt verdi. Sabahın ilk ışıklarına dek süren sohbetlerimizde bir

kadının en masum arayışlarının, en insani duygularının bile sırf başbakan kızı olduğu için nasıl birer skandala dönüşebileceğini gördüm. Hatalarının bedelini ne kadar ağır ödediğini, "iktidar sahibi babanın tökezleyen kızı" olmanın dayanılmaz sancılarını da... Gecenin çok ilerlemiş saatlerinde kesik cümlelerle kendini anlatmaya çalışan o çok yalnız kadınla, aradığı mutluluğun peşinden parçalanarak sürüklenen bir genç kızdan arta kalanları hatırlamaya çalıştık birlikte... Ve ne yazık ki, hatırlananlar arasında mutlu anlar çok azdı.

Müge Anlı

Zeynep Özal Anlatıyor

Neden Hayatımı Anlatmak İstedim?

Tarihe bir not düşmek miydi niyetim, yoksa kimi yaşanmışlıklardaki yanlışları ortaya çıkarmak mı? Belki de babamın kızı olmasaydım da, renkli bir hikayemin varlığını gösterebilmek... Kuşkusuz hepsi... Tüm bunlardı beni yaşamımı hikayeleştirmeye iten...

Yaşım ne olursa kucağına oturabildiğim bir babam vardı. Siz onun Türkiye'nin tarihini değiştirdiğini düşünürken, ben onunla oyunlar oynadım.

Babam başbakan seçildiğinde 28 yaşındaydım. Hani insanın çok görüp geçirdiğini sanırken, aslında hayatın başında olduğu bir yaşta... O, Başbakan oldu; ben aşık oldum. O, değişmezleri değiştirdi; ben anne oldum. Yanlış yapma hakkım yoktu. Her hatam yüzüme vuruldu; babam omuzladı... O yaptıklarına inandı; ben yaşadıklarıma...

O, hem Türkiye'yi büyüttü hem de beni...

Yaşamımı okurken, mutluluklarımı hüzünlerimi ve şahit olduğum siyasi dönemin ayrıntılarını bulacaksınız. Amacım kimseyi üzmek, kırmak ya da unutulmak istenenleri yıllar sonra ortaya dökmek değil... Sadece kimilerinin bilerek ya da bilmeyerek göz ardı ettiği insani yanımı, belki de ilk kez gözler önüne serebilecek olmanın keyfini çıkarmak...

Kendisi olan, kendini anlattıkça daha çok kendi olan Zeynep'in hikayesi bu...

Zeynep ÖZAL

Nazlı

Ankara Hacettepe Üniversitesi Hastanesi'ne vardığında hava kararıyordu. Omuzlarından aşağı dökülen sarı saçlarını koyu renk bir eşarpla örtmüştü. Gözünde geniş camlı güneş gözlüğü vardı. Sırrına kimseyi ortak etmek istemediğinden yalnızdı. Dikkat çekmemek için doğruca Hüsnü Bey'in odasına girdi.

Üzerine ameliyat önlüğünü giyerken yalnız kaldığı bir kaç dakikada kararını bir kez daha gözden geçirdi. Yıllar boyu rüyalarını süsleyen Nazlı bebek geldi aklına... Bir çocuğa sahip olmak için, ömrünün yarısını feda etmeye hazırdı bir zamanlar. Doğru mu yapıyordu? Bu işin başka çıkar yolu yok muydu? Ya küçük bir kızsa? Kızıysa? Yüksek sesle 'Yapamayacağım' derken kapı çalındı. Ne olduğunu anlamadan, telaşlı ellerin yardımıyla, sedyede ameliyathaneye doğru ilerlerken buldu kendini...

Bir kabusun içine uyanmış gibi hissediyordu. Eli karnına uzandı son kez... Bir veda gibi okşadı yavaşça ilk çocuğunu; hiçbir zaman göremeyeceği ilk çocuğunu...

Yanında güvendiği iki doktor arkadaşıyla ameliyathaneye gelen Hüsnü Bey son bir kez, 'Emin misin?' diye sorsaydı, 'Hayır, bebeğimi vermek istemiyorum, ' diyecekti belki de...

O sırada narkozitör ustaca işini yapmaya koyulmuş, kararın tartışılacak bir yanı kalmamıştı aslında... Yıllardır taşımak istediği bebek az sonra bedeninden koparılıp alınacaktı.

Operasyon fazla uzun sürmedi. Acı içinde gözlerini açtığında baş ucunda bulduğu doktoruna tek bir şey sordu:

- Bebek kız mıydı ?

Hüsnü Bey bu soruyu başını hafifçe öne eğerek doğrularken, Zeynep gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Yaşam bu kadar mı acımasız diye düşündü. "Nazlı bebeğim neden bu kadar zamansızdın?"

Tıpkı geldiği gibi yine gizlenerek çıktı hastaneden. Geceyi geçirmek için Başbakanlık Konutu'na gitti. Sessizce odasına süzüldü. Uykuya dalmaya çalışırken gözlerinin önünde hayalini kurduğu küçük kız çocuğu, içinde "Ya babam öğrenirse?" endişesi vardı. Karabasana benzer, uykuyla uyanıklık arası bir ruh halinde, 'Ben bu duruma nasıl

düştüm?' diye düşünmeye başladı. Evlilik hayalleri geldi aklına. Evlerine ilk görücü geldiğinde daha çocuk sayılabilecek yaştaydı...

Gazete İlanıyla Gelen Aşk

Yaşından önce gelişmiş, gösterişli bir kızdı Zeynep... Evlerine ilk görücü geldiğinde henüz 13'ünde bir ortaokul öğrencisiydi... Ankara'nın ünlü avukatlarından birinin eşi olan Bedriye Hanım, ortak arkadaşlarının vasıtasıyla tanıdığı bu alımlı genç kızı, yaşını dikkate almaksızın pek beğenerek, kendince oğluna münasip görmüştü. Nişan karşılığı, ağırlığınca altın teklif edildi. Sinirlerine hakim olamayan Turgut Bey, görücüleri kovmaktan beter etse de yıllar boyu aile meclisinde gülerek anlattı o geceyi...

Ancak Turgut Bey farkedemese de Zeynep pek çok yaşıtından daha hızlı adım attı genç kızlığa... Ergenlik karmaşasının aklında ve bedeninde yarattığı soru işaretleri, ailesinin koyduğu yasaklarla engellenemeyecek kadar fazlaydı. Tek eğlencesi hafta sonlarında gidebildiği Türk filmi matineleriydi... "Aşk" sözcüğü Ediz Hun'lu filmlerde girdi lugatına... Beyazperdedeki tutku dolu sevda hikayelerine özenirken, bir erkekle değil flört, arkadaşlık etme fikri bile yabancıydı ailesine... Bir de magazin dergileri vardı yaşamında... İlk aşkıyla tanışmasına da işte bu dergilerden biri vesile olacaktı.

"Haftasonu gazetesinde mektup köşesi vardı. Bir ilan çarptı gözüme, şöyle diyordu: 19 yaşındayım. Makine Mühendisliği bölümünde öğrenciyim. Evlenmek değil ancak bir bayanla arkadaşlık etmek istiyorum.

"Çocukluk işte, çok ilgimi çekmişti yazılanlar... Daha orta ikinci sınıftaydım. Hiç vakit kaybetmeden cevap yazdım ama korkudan 'Hülya' takma adını kullandım. Yazınızı okudum dedim, arkadaş olalım mı?" Asıl sorun, cevap için hangi adresin verileceğiydi... O döneme göre oldukça modern bir kadın olmasına rağmen mektupların eline geçmesi halinde annesi Semra Özal'ın kıyameti koparacağım biliyordu.

"Korkut amcam babamdan çok daha tutucuydu... Kızların okutulmasına karşıydı. Ona göre kız dediğini okutmak değil, evlendirmek lazımdı. En yakın sırdaşım, Korkut Amcam'ın büyük kızı Zehra'ya derdimi açmamla problemim bir anda halloluverdi... Meğerse amcamın bir erkekle gözgöze gelir korkusuyla sokağa bile çıkartmadığı kuzenim, bu baskılardan kaçmanın yolunu bulup bir posta kutusu almıştı."

Ankara Maarif Koleji'nde öğrenim gören Zeynep, kara kara nasıl

mektuplaşacağını düşünürken, kendisinden çok daha tutucu bir ortamda yetiştirilen kuzeninin bu konuyu çoktan halletmiş olduğunu keşfedince oldukça şaşırdı. Arkadaşlık ilanına çok sayıda yanıt alan Erhan ise hangisine cevap vereceği konusunda seçim yapmakta zorlanıyordu o sıra... Zeynep'in mektubundaki samimiyet, karar vermesini kolaylaştırdı. O da evlenmek istemediğini en başta belirterek, içtenliğini açıkça ortaya koymuştu çünkü... Erhan yazıştığı genç kızları etkileme düşüncesiyle satın aldığı pembe kağıtları çekmecesinden çıkararak, bu açıksözlü kıza, Hülya'ya yazmaya başladı.

"Aradan bir hafta geçmişti ki, toz pembe bir zarf içinde, siyah mürekkeple yazılmış bir mektup geldi. Dikkatimi ilk çeken, mükemmel el yazısı oldu. Bu arkadaşlığı herkesten sakladım. Duyulur diye okuldaki arkadaşlarıma bile söylemedim. Sırrıma sadece Zehra ortaktı."

Mektuplarını sınavım var bahanesiyle odasına kapanıp, ödev defterinin sayfaları arasında gizli gizli yazıyordu. Okuldan çıkar çıkmaz odasına kapanan kızının kapısını "Ne yapıyor?" diye meraklanarak aralayan annesi ise olup bitenden habersiz, Zeynep'in son günlerdeki bu ders çalışma aşkından (!) memnun görünüyordu.

Erhan ile ilgili her ayrıntıyı öğrenmek isteyen Zeynep'in mektupları genellikle soru cümleleriyle doluydu. Tıpkı hayranlık duyduğu babası gibi mühendisti Erhan da... En etkileyici yam ise özenle seçtiği kelimelerdeki kibar üsluptu... Üstelik oldukça da romantikti. Aralarındaki mektup trafiği günden güne yoğunlaşırken ifadelerdeki resmiyet zamanla yerini sevgi sözcüklerine bıraktı.

Gelen mektupları posta kutusundan kuzeni Zehra alıyor ve Zeynep'e ancak babalarının aksatmamaya çalıştığı hafta sonu yemeklerinde verebiliyordu, ilk zamanlar bu aile buluşmalarını daha rahat bekleyen genç kızın zamanla sabn azaldı, başında kavak yelleri esiyordu artık. Biraraya gelemedikleri haftalarda büyük bir riske girerek Zehra, Erhan'ın yazdıklarım telefonda okuyordu Zeynep'e...

Tam bir yıl boyunca sadece yazıştılar. Birbirlerini görmeden tanıyorlardı artık... Zeynep'in kalbi haftasonları Türkan Şoraylı aşk filmlerinde Ediz Hun'un söylediği sevgi sözcüklerinde daha hızlı atıyor, bu filmlerdeki gibi bir aşk yaşadığı düşüncesi onu mutlu etmeye yetiyordu.

"Kime benziyor acaba?" diye düşünmeye başladığında, birbirlerine fotoğraflarını göndermeye karar verdiler.

"O kadar yakışıklıydı ki... Bu kadarını beklemediğimi itiraf etmeliyim. Zaten onu görmeden de seviyordum ama o andan itibaren büsbütün aşık oluverdim."

Aralarındaki en büyük problem Erhan'ın İstanbul'da Zeynep'in ise Ankara'da yaşamasıydı. Genç kız, yaz tatilini her zamankinden daha büyük bir özlemle bekler oldu.

İstanbul'a, anneannesinin yanına gidecek ve görmeden aşık olduğu sevgilisiyle yüzyüze görüşme fırsatı yakalayacaktı. Hem anne-babasının aksine, anneannesi bir dediğini iki etmezdi. Bu da küçük kaçamaklar için önünde hiçbir engelin kalmayacağı anlamına geliyordu.

"Okul biter bitmez İstanbul'a gittim. Durumu anlatıp, 'Anneanne beni idare et, Erhan'ı mutlaka tanımam lazım' dedim. Cevabı, tıpkı düşündüğüm gibi, 'Tamam, sen merak etme' oldu."

Azize Hanım biricik torununun heyecanına ortak olmuş, ancak hiç tanımadığı biriyle dışarıda buluşmasına gönlü razı gelmemişti. "Arkadaşını çağır, yarın gelsin, bizim evde görüşün" dedi.

Zeynep mutluluk içinde telefona koşarken, Azize Hanım mutfağa girerek, tüm maharetiyle genç çift için kekler, pastalar ve börekler hazırlamaya koyuldu.

"Tek isteğim Erhan'ın beni beğenmesiydi. Denediğim onlarca kıyafetin arasından babamın yurt dışından getirdiği uçuk yeşil bir pantolon ve bluzda karar kıldım. Şekilden şekile soktuğum saçlarımı ise dağınık bıraktım. Annem 'Daha çok erken' dediği için makyaj malzemem yoktu. Aynanın karşısına geçip Erhan'a neler söyleyeceğimin provalarını yapıyordum. En büyük endişem ise gerçek adımı söylediğimde vereceği tepkiydi. Heyecandan yerimde duramıyordum, kamım ağrıyor, ellerim terliyordu. Galiba ilk kez böyle bir şey hissediyordum ama son olmadığını henüz bilmiyordum."

Eli ayağına dolaşan Zeynep'i şefkatli gözlerle izleyen Azize Hanım, zaman zaman yanına giderek yanağına kondurduğu bir öpücüğün ardından "Zaten çok güzelsin, endişe etme" diyerek sakinleştirmeye çalışıyordu torununu...

ilk buluşma öncesi Erhan'ın hissettikleri de Zeynep'inkilerden farklı değildi aslında... Maltepe'de, etrafı meyve ağaçlarıyla çevrili, iki katlı evin kapısına geldiğinde tir tir titriyordu. Yakışıklı bir delikanlıydı... Kumrala kaçan saçlarını, bal rengi gözleri tamamlıyordu. Heyecanı tedirginlikle karışıyordu. Misafirini camda bekleyen Zeynep, daha zile

basmadan açtı kapıyı...

"Elini sıkarken, içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim, ilk aklımdan geçen, gönderdiği fotoğraftan çok daha yakışıklı olduğuydu..."

Bir erkeği beğenme düşüncesi bile yanaklarını al al etmeye yetmişti. Zeynep'in ardından bahçeye inen Azize Hanım konuğunu selamlarken, Erhan Zeynep'in mektuplarında sevgiyle bahsettiği bu yaşlı kadını yıllardır tanıyormuş hissine kapıldı.

"Anneannem bizim için balkonda bir masa hazırlamıştı. Yukan çıktık, yanına oturdum. Erhan o kadar tedirgindi ki, bir yanlış yaparım korkusuyla konuşmaya bile çekiniyordu. Anneannem anne babasının ne iş yaptığı, nerede okuduğu gibi klasik soruların ardından, 'Hadi siz biraz konuşun, benim işim var' diyerek başbaşa bıraktı bizi."

Söze ilk giren Zeynep oldu: Biliyor musun adım Hülya değil... Ne yapayım seni tanımıyordum ve başlangıçta adımı vermekten biraz çekindim. Sonra da söyleyemedim işte...

Bu itiraf karşısında kısa süreli bir şaşkınlık yaşayan Erhan'ın, yanında oturan genç kızla ilgili her şeyi bildiğine dair inancı yıkıldı o an...

- Bana başka bir yalan söyledin mi?

Zeynep Erhan'ın elini tutarak cevap verdi bu soruya:

- Hayır başka yalan yok.

İçten gelen bir refleksti bu dokunuş... Ne yaptığını sonradan farketti. Daha önce hiçbir erkeğin elini tutmamıştı. Kalbi küt küt atıyordu. "Bir daha hiç ayrılmayacağız" diye geçirdi içinden... "Erhan kocam olacak!" Masum çocuklar gibi yanyana, meyve ağaçlarının camlara vurduğu o küçücük bahçede, o sıcak yaz sabahında bir süre konuşamadan kaldılar, ikisi de bu büyülü anın bitmesini istemiyordu.

Sanki o andan sonra yaşanabilecek hiçbir şey bu an kadar önemli olmayacaktı hayatlarında. Telaşlı, acemi ve aşıktılar...

Bir yıldır süren platonik aşkın dönüm noktası oldu bu ilk temas... Artık her ikisi de bu buluşmanın gerçek bir ilişkinin ilk adımı olduğunu hissediyordu.

"Anneannem de çok beğenmişti Erhan'ı... 'Çok efendi bir çocuk' diyordu. Zaten ondan sonra bizi hep idare etti."

Elinde büyüyen torununun ilk aşkına şahitliği, hayatının sohbarına tatlı bir renk katmıştı. İki genç arasında filizlenen bu nazlı sevdayı seyretmek mutlu ediyordu yaşlı kadım... Damadının kulağına gider korkusu yaşasa da 'Zaten evlenecekler' diyerek bahane buluyordu suç ortaklığına... Azize Hanım'in nezaretindeki buluşmalar, zamanla gençlere yetmez oldu. Yalnız kalmalıydılar ama nasıl? Çözüm yine Zeynep'ten geldi. Anneannesi, aynı filmi sıkılmadan üç dört kere izleyecek kadar sinemaya tutkundu... Belki de aşılmaz görünen sorunlarının çaresi küçücük bir sinema biletiydi.

"Bu fikir çok işe yaradı. Anneannemin zayıf noktasını yakalamıştık. Erhan gün aşın bir sinema bileti almaya başladı. Anneannemi sinemaya bırakır, film bitene kadar gönlümüzce dolaşırdık. Bazen saatin nasıl geçtiğini anlamaz, kadıncağızı dakikalarca sinema kapısı önünde bekletirdik."

Erhan ile ilk yakınlaşmalarını bu başbaşa kalışlarda yaşadı Zeynep... Kadıköy sahilinde elele dolaştıkları ilk gün, "Ya babamın bir tanıdığına rastlarsam" diye içi içini yese de karşı koyamıyordu sevgilisine... Babasından ödünç aldığı Chevrolet marka bordo renkli otomobille dolaştıkları gün ise Erhan, dudaklarına ilk öpücüğü konduruverdi.

"Beni öpmeye yeltendiğinde karşı koyamadım. Kendime itiraf edemesem bile bunu ben de istiyordum. O gece sabaha kadar o anı düşünmekten uyku girmedi gözüme..." Okulların açılmasından bir hafta önce Turgut Bey'le Semra Hanım'ın kızlarını almak için İstanbul'a gelişi, o eşsiz yaz rüyasından uyandırdı Zeynep'i...

Babası yüzünden dışarı çıkamaz olmuştu. Ankara'ya gitmeden bir gün önce gizlice telefon ederek çağırdığı sevgilisine, evlerinin bir kaç sokak ötesindeki pastanede ayak üstü veda edebildi. Gözyaşları içinde sarıldığı Erhan'ı, "Yaz başı İstanbul'dayım merak etme" diyerek teselli etmeye çalışırken, babasının başına geleceklerden dolayı planlarının alt üst olacağından habersizdi.

Kalbimde Seni de Götürüyorum

Ankara'ya döner dönmez yaz tatili boyunca yaşadıklarını en ince ayrıntısına kadar anlattı kuzenine... Bir tek öpüştüklerini söylemedi. Sırdaşı Zehra tarafından bile ayıplanmaktan korkuyordu aslında... Orta okulun son sınıfına başladığı o yıl, dolu dolu yaşadığı ilişkinin de etkisiyle eskisinden çok daha olgun hissediyordu kendisini...

Ayrılığın sürüklediği melankoliyle bir kaç ay öncesindeki cıvıl cıvıl Zeynep'ten eser kalmamıştı... Radyoda çalan hasret yüklü şarkılarda

gözyaşı döküyor, kalabalık ortamların orta yerinde derinlere dalıp gidiyordu. Üstelik ders notları da düşmüştü. Annesi bu değişikliğin farkma varmakta gecikmedi. Ancak kızının ağzından laf almasının imkanı yoktu.

Aşklarının ikinci yılında mektuplar yetmez olmuştu artık... Aklı sevgilisinde kalan Zeynep, mezuniyet tarihinin gelişini iple çekiyordu. Tek bir dileği vardı; tatille birlikte Erhan'a kavuşmak... Oysa tüm aileyi büyük bir sürpriz bekliyordu o yaz...

1971 yılına denk gelen bu dönemde Başbakanlık Planlama Müsteşan olan Turgut Bey de en az kızı kadar sıkıntılı bir dönemden geçiyordu. Bir toplantı için İsviçre'ye doğru yola çıktığı günün akşamında geç saatlerde evine geri döndü. Eşine olup biteni anlatırken çok öfkeliydi:

- İstanbul Havalimanı'nda polisler beni zorla uçaktan indirdiler. Kırmızı pasaportumu elimden almak istediler ama vermedim. Bu ne demek, nasıl bir iş anlamadım. Bana bunu hangi hakla yaparlar!

"Babamın İsviçre'ye yapacağı seyahat, Muhtıra'nın ardından göreve gelen yeni müsteşar Muhlis Fer'in talimatıyla engellenmişti. Çok sinirlenen babam, bir yolunu bulup Ankara'ya geri dönmüştü. Ancak bunu farketmedikleri için İstanbul'da saklandığını düşünüp, anneannemin ve teyzemin evlerine baskın yaparak aramışlar onu..."

Bu engelleme karşısında küçük düşürüldüğüne inanan Turgut Bey hiç vakit kaybetmeden daha önce kendisine iş teklifinde bulunan Dünya Bankası Başkanı Robert MacNamara'yı aradı. MacNamara'nın, "Çantanı al, atla gel. Şimdi telefonla talimat veriyorum, uçakta yerin hazır" sözü üzerine eşine döndü:

- Semra, ben gidersem buradaki işleri halledebilir misin?

"Annem hiç düşünmeden, 'Git' dedi, 'Ben bütün işleri hallederim merak etme...' Banka, bütün masraflarımızı karşılıyordu zaten... Babam hemen yola çıktı. Ertesi akşam Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay evimizi telefonla aradı."

Yaşananları bir gün gecikmeli öğrenen Cevdet Sunay, belli ki aracı olarak durumu tatlıya bağlama amacmdaydı. Sunay'ın sesindeki tüm samimiyete rağmen, eşine haksızlık yapıldığını düşünen Semra Özal öfkeli, ancak saygılıydı.

- Semra Hanım meydanda talihsiz bir olay olmuş. Yeni duydum, çok üzüldüm. Hemen Turgut Bey bana gelsin, konuşalım.

- Haberiniz yok mu Sayın Cumhurbaşkanım? Turgut Bey Amerika'ya gitti.

- Çağırın gelsin, ya da nerede olduğunu söyleyin biz arayalım. Bu memleketin ona ihtiyacı var.

- Özür dilerim ama gelemez çünkü işe başladı bile... Fakat ilginize çok teşekkür ederim. Sözleriniz benim için teselli oldu.

"Muhlis Fer'in bu talimatı kimden ve neden aldığı hiçbir zaman ortaya çıkmadı. Herkes topu birbirinin üzerine attı. Ama babamı küstürmüşlerdi bir kez... Ortanca kardeşim Ahmet zaten yaz okulu için Amerika'daydı... Küçük kardeşim Efe ise henüz 3 yaşında... Annem hemen yolculuk hazırlıklarına başladı. Bürokratik engeller çıkararak ona da eziyet ediyorlardı. Kırk yıldır kullandığımız eşyalara, 'Bunlar antika, gümrükten çıkaramazsınız' dediler. Naim Talu uğraştı da imzalattı izin belgelerini..."

Annesi oradan oraya koşuşturup çıkış belgelerini hazırlatırken, Zeynep'in içini kapkara bir hüzün kapladı. Erhan'la arasına giren mesafe daha da büyüyordu. Odasına kapanıp Ankara'dan son bir mektup yazdı sevgilisine... "Her şey bir anda alt üst oldu. Ailemle Amerika'ya gitmek zorundayım. Kalbimde seni de götürüyorum. Beni bekle... "

Amerika'da Hayat

Uçak yolculuğu boyunca yeni bir ülkeyle tanışacak olmanın heyecanıyla gözünü bile kırpmadı Zeynep... Günlerdir koşuşturmaktan ve endişeden yorgun düşen annesi ise hemen uykuya dalmıştı. Semra Hanım, evlendikleri yıl Turgut Bey'le 6 ay yaşadığı bu ülkeyi, ballandıra ballandıra anlatmıştı kızma... Ancak bu anlatılanlar o günün Türkiyesi'nde büyüyen genç kıza, masal gibi geliyordu... Kendilerini karşılamak üzere havaalanına gelen babasına özlemle sarılırken, etrafım incelemeye başlamıştı bile...

"1971 Türkiyesi ile Amerika arasında tam anlamıyla bir uçurum vardı. Gördüklerime inanamıyordum. Babam Arlington'da, iki ana caddenin kesiştiği noktada, 3 katlı bir ev kiralamıştı. Mobilya seçtik, hemen o gün gelip yerleştirdiler. Ama en büyük şoku eve bağlanan telefonlarla yaşadım. Babamın Telefon bağlanacak' demesinin üzerinden 15 dakika bile geçmemişti ki teknisyenler gelip üç tane birden bağladılar. Türkiye'de o yıllarda telefon sahibi olmak neredeyse imkansız gibiydi... Bakan torpilli bağlatılır, insanlar evlendikleri zaman kolaylık olsun diye yeni doğan çocukları için bile başvuru yaparlardı. Türkiye'de alışverişimizi bakkaldan yapıyorduk, Amerika'da ise girdin mi tüm gününü geçirebileceğin büyüklükteki hiper marketlerden... Televizyon desen 80 kanal... Gerçek bir şok yaşıyordum!"

Turgut Bey eğitimlerinden geri kalmalarını istemediği çocuklarını vakit kaybetmeden liseye yazdırdı. Okulun ilk günü yaklaşırken Ahmet daha önce Amerika'da yaz okuluna gittiği için rahat, ortamın yabancısı oıan Zeynep ise endişeliydi. Sınıf arkadaşlarına nasıl alışacağı kaygısının yanısıra, üzerine ne giyeceği bile mesele olmuştu.

"Devlet okullarına göre daha modern olmasına rağmen Maarif Koleji'nde de büyük bir disiplin içinde yetiştirildik. Etek boyu diz altındaki bir örnek siyah formalarımız, iki örgü saçlarımızla, bütün öğrenciler birbirimize benzerdik. Ben kendimi modern ve özgür sanıyordum, Amerika'da liseye başladığım ilk günse Hülya Koçyiğit'in Kezban filmlerinden bir sahne yaşıyordum sanki. Yaşıtlarımın hali bende büyük bir şaşkınlık yarattı. Kızların üzerlerinde şort ya da minicik etekler vardı. Ders zilini beklerken bahçedeki çimenlerin üzerine sereserpe uzanmışlardı. 1968 kuşağının özgürlüğünü doyasıya yaşıyorlardı... Kendi kendime ben nereye geldim dedim."

Gördükleri karşısında sudan çıkmış balığa döndü Zeynep... Türkiye'de hafta sonları sinemaya gidebiliyor olmak herkesin, "Ne modern ailesi

var" yorumlarına yol açarken, burada kız ve erkek öğrenciler öğretmenlerinin gözü önünde öpüşmekten bile çekinmiyorlardı. Sırdaşı Zehra'dan bile sakladığı ilk öpücüğü düşündü bir an... Yine utandı ama bu kez çok değil bir kaç ay önce öpüşmenin ayıp olduğunu düşündüğü için... İstedikleri renklerde giyiniyordu smıf arkadaşları. Erkeklerin saçları genellikle omuzlarında ve dağınıktı. Zeynep ilk başlarda yadırgadığı bu gençlerle kısa zamanda kaynaştı. Ancak bu yeni ortama kolayca uyum sağlaması genç kıza mutluluk getirmeyecekti.

Tıpkı abi ve ablası gibi üç yaşındaki Efe de bir kaç ay içinde alıştı yeni hayatına... Evlerinin önündeki bahçede, yaşıtlarıyla oynarken Türkçe'yi unutmuştu neredeyse...

Semra Hanım da Amerikalı dostlar edinmekte gecikmedi. Yan komşusunun bir şeyler içmeye geldiği bir gün sorduğu soru ise çocuklarının hayatında bir değişikliğe daha yol açtı:

- Sizin çocuklar hasta filan mı?

- Yoo, hiçbir problemleri yok.

- Niye çalışmıyorlar o zaman? Bakın benim 6 yaşındaki oğlum okul öncesi gazete dağıtır. Burada çalışmayan yoktur.

Semra Hanım komşusunun bu sözlerini eşine aktarmakta gecikmedi. Temel prensiplerini zedelemeyecek konulardaki tüm yeniliklere açıktı Turgut Bey... Kısa bir süre düşündükten sonra, "Doğru söylüyorlar" dedi. O haftasonu Zeynep'i elinden tuttuğu gibi Amerika'nın ünlü restoran zincirlerinden Gino's'un önüne getirdi. Kapıdaki Eleman Aranıyor yazısını göstererek cesaretlendirdi kızını, "Hadi git başvur bakalım."

Zeynep'in başvurusu o gün kabul edildi. Okul sonrası saatleri artık bu restoranda geçiyordu. Kolej mezunu olduğu için dil konusunda fazla bir sıkıntı çekmemesine rağmen, para üstü vermekte zorlanıyordu. Bu yüzden en son kasaya atıldı. Görevi sadece satış yapmakla bitmiyordu. Dükkan kapandıktan sonra diğer çalışanlarla birlikte yerleri paspaslar, camları siler, restoranı ertesi güne hazırlarlardı. Kardeşi Ahmet de McDonald's'da çalışmaya başladı.

"Kısa zamanda çok iyi müşterilerim oldu. Yaşlı kadınlar 'O sevimli kız nerede?' diye beni sorup, 'Bak, aslında yandaki restorana gidecektim ama sırf senin için geldim' derlerdi."

Son kasaya atılmasının hırsıyla gösterdiği çaba, karşılıksız kalmadı. 3

ay sonra bölgenin en iyi satış elemanı seçildi. Paranın kıymetini de yine bu ilk iş deneyiminde öğrendi. Haftalığını alır almaz ailesiyle alışverişe çıktı. Bir şeyler beğendi ancak parasına kıyıp alamadı. Yaşananları bıyık altından gülerek izleyen Turgut Bey, şefkatle sarıldığı kızma, "Yaa..." dedi. "Nasıl oluyormuş? Benden sürekli 'Baba onu al, baba bunu al' diye bir şeyler istiyordun ve ne kadar para verileceği senin için önemli değildi. Sıra kendi kazandığın parayı harcamaya gelince bak nasıl güçlük çekiyorsun... Çünkü onda alın terin var."

Boş durmaya alışkın olmayan Semra Hanım da oyalanacak bir şeyler arıyordu. Dünya Bankası, çalışanlarının eşleri için çok sayıda kurs düzenlemişti. Vakit kaybetmeden kendisine en uygun bulduğu dikiş-nakış bölümüne girdi. Ardından sefarette Amerikan-Türk Demeği'nin murakıplığını üstlendi. Eşine, "Amerikan Mâliyesi tuttuğum defteri ilk seferinde tastik etti. Benden önceki murakıba, onaylamak için defterin üzerinde 15-20 kez değişiklik yaptırırlarmış" diye anlatıyordu gururla...

Çocuklarına karşı olabildiğince açık görüşlü davranmaya çalışıyordu Turgut Bey... Ama toleransının da bir sınırı vardı. İster istemez hemen her Türk babası gibi oğluna daha geniş bir yaşam alanı bıraktı. Ahmet'in kız arkadaşları olmasını destekleyip, flörtleriyle gururlanırken, kızının gece dışan çıkması, hele hele bir erkek arkadaşı olması fikrinin sözünü dahi ettirmiyordu.

"Amerika çok modern bir toplum. Bir kızın erkek arkadaşının olması değil, olmaması ayıptı. Ancak babam net bir tavır koydu ve 'Akşamları dışan çıkamazsın' dedi.

Annem de onu destekledi. Çünkü ortama güvenleri yoktu. Ben çok ısrar ettim fakat değişen bir şey olmadı. Bu durumu arkadaşlarıma anlatmaya utanır, gelen teklifleri, başka bir randevum var, diyerek geçiştirmeye çalışırdım."

Babasına kızgın ve bir o kadar da kırgındı Zeynep... Annesinin otoritesini kıramayacağını çok önce öğrenmişti, ancak o güne kadar bir dediğini iki etmeyen yufka yürekli babasının bu inadına anlam veremiyordu. İsyanlarına içten içe üzülen Turgut Bey, bir gün kızım karşısına aldı ve uzun uzun kararının nedenlerini anlattı:

- "Kızım bizim yaşantımız, bizim tarzımız Amerika toplumununkinden çok farklı... Buradaki serbestlik bizde yok. Gece dışarı çıkmanı istemiyorum. Erkek arkadaşın olması da benim mantığıma ters... Şunu da bil ki hayatının geri kalanını burada geçirmeyeceksin. Türkiye'ye

dönecek ve bir Türk'le evleneceksin. O gün geldiğinde mutlu olabilmek için burada bu kısıtlamayı kabullen..."

Bu konudaki tüm katılığına rağmen Zeynep'in gözlerine yerleşen hüzne dayanamayan Turgut Bey, yine kendince bir çözüm üretti. Madem gece bir yerlere gitmek istiyordu, erkek kardeşi de eşlik edecekti ona...

"Hiç hoşlanmadım bu durumdan. Çünkü Ahmet beni hep kendi sevdiği restoranlara götürüyordu. Üstelik ikimiz de çalışıyorduk ama komik bir şey; hesabı da bana ödettiriyordu. Ne o, ben sözde dışarı çıkmış oluyordum."

Ahmet 1955'in Aralık ayında dünyaya gelmişti, ablası Zeynep ise aynı yılın Ocak ayında... O yıllarda Turgut Bey, Elektrik işleri Etüd İdaresi'nde Servis Şefi olarak görev yapıyordu. Bir Almanya seyahati dönüşü, eşini de yanına alarak İstanbul'dan Ankara'ya doğru yola çıktı. Tam da, "Bebek için Almanya'dan oyuncaklar aldım" demişti ki Semra Hanım'ın sancıları başladı. Henüz hamileliğinin yedinci ayındaydı!

Genç çift, beklenmedik bu durum karşısında trenden iner inmez telaş içinde Ankara Doğumevi'ne koştu. Semra Hanım üç gün üç gece doğum sancısı çekti. Başhekim Ziya Bey, "Seni de öldürecek bu çocuk, parçalayıp alalım" dedikçe karşı çıkıyor, "Ne olur biraz daha bekleyelim..." diye yalvarıyordu.

Semra Hanım'ın dayatmasıyla dünyaya gelen kız bebek sadece 1 kilo 450 gramdı... Doktorlar "Bunu besleyemezsiniz, hastanede bırakın. Zaten yaşamaz" dediler.

Genç çiftin ümitlerini kıran bu sözler, haberi alır almaz kızının yanına koşan anneanneyi öfkelendirdi. Duruma el koyan Azize Hanım, "Bu benim ilk torunum. Ölecekse evinde ve karnı tok ölecek!" dedi kararlılıkla...

Anneannenin bu sözleri üzerine evde bir telaştır başladı. Zeynep adı verilen parmak bebek için evin bir odası doğal küvöze dönüştürüldü. Oda sıcaklığı 36 dereceye gelsin diye ayrı bir soba daha kuruldu.

Semra Hanım, pamuklarla sarmaladığı prematüre kızını nasıl besleyeceğini bilemiyordu. Emme duygusu henüz gelişmeyen bebeğinin dudaklarına süt ve badem yağı sürüyor, pişik olmasından korktuğu kat kat derisinin aralarını gül suyuyla silip pudralıyordu. "Yaşamaz" denilen küçük Zeynep inatla tutundu hayata... İnatçılığı, ilerleyen yaşamında da karakterinin en baskın özelliği olacaktı zaten...

Bebeğinin kendini toparlamasıyla birlikte etrafıyla ilgilenmeye başlayan Semra Hanım'ın aklına Turgut Bey'in Almanya'dan aldığını söylediği oyuncaklar geldi o sıra... Üç oda bir salon evin içinde aradı aradı bulamadı. Akşam iş dönüşü sordu eşine:

- Çocuk için aldığını söylediğin oyuncaklar nerede?

Turgut Bey sinirli bir tavırla:

- Ben onları erkek çocuk için almıştım, dedi. Kız olunca kaldırdım.

Semra Hanım aylar boyu kurtulamadı bu sözlerin etkisiden... Çok kırılmıştı eşine... Erkek çocuk doğuramadığı için suçlu muydu sanki? Bu sözlerin intikamını Zeynep aldı babasından... Daha bir yaşına bile gelmeden kalbinde öyle bir yer edindi ki Turgut Bey "Kızım" diyor başka bir şey demiyordu.

Ve doğumdan 40 gün sonra Semra Hanım'dan ikinci çocuğu Ahmet'e hamile kaldığı haberi geldi. Zeynep 4 aylıkken bulantıları çekilmez bir hal alan Semra Hanım yine yardım istemek zorunda kaldı annesinden... Eşi İstanbul'da olduğu için Ankara'da uzun süre kalamayan Azize Hanım, kızının hamileliğinin daha rahat geçmesi için torununu da yanında götürdü.

Okula başlayana dek daha çok anneannesinde kalan Zeynep, bu ayrı kalıştan olsa gerek, aklının erdiği ilk günlerden itibaren Ahmet'le daha fazla vakit geçiren annesini kıskandı. Kardeşini kendisinden daha fazla sevdiğine inandı. Ve onun sevgi sıralaması da bu inanca göre şekillendi. En çok babasını sevdi, sonra da üzerinde büyük emeği olan anneannesini... Annesi ise daha sonra geliyordu.

"Uyuduktan sonra annemle babam mutlaka odamıza gelerek üstümüzü örterlerdi. Çoğu kez yarı açık gözlerle izlerdim annemi... Şefkatle üzerim örttüğü Ahmet'in saçlarını okşayarak, mutlaka bir öpücük kondururdu yanağına... Bana yöneldiğinde gözlerimi yumar, bir öpücük de ben beklerdim ama sadece üzerimi örtüp çıkardı odadan... Babam ise ayırmaz hem Ahmet'i öperdi hem beni..."

Ahmet'le Zeynep ilkokuldan itibaren evde yalnız kalmaya alıştırılmıştı. Semra Hanım'la Turgut Bey akşamları dışan çıkarken iki kardeşi birbirlerine emanet eder, bu durum karanlıktan korkan Ahmet'in hiç hoşuna gitmezdi.

Yatma saati geldiğinde adeta yalvarırdı ablasına:

- Ne olur ışığı kapatma abla.

- Olmaz.

- Bari ayak ucuna yatayım.

- Olmaz dedim sana!

Bu tartışma sürüp giderdi. Ta ki Ahmet'in bir sonraki günkü harçlığını ablasına vermeyi kabul edişine kadar. Ve işte bir zamanlar "Işığı kapatma" diye yalvaran Ahmet, artık genç bir delikanlıydı ve en az babası kadar ablasının özel hayatına karışır hale gelmişti.

"Ahmet yapı olarak çok kıskançtı ve beni sıkı bir takibe almıştı. Onun lugatında erkek arkadaş kavramı yoktur. Daha Ankara'da iken bir gün okuldan üç erkek arkadaşım evimizin önüne gelerek beni aşağıya çağırdılar. Balkona çıkıp konuşmaya başlamıştım ki, Ahmet elinde zincirle çocukları kovalamak için aşağıya indi... Ben yukarıdan, Ahmet yapma, onlar benim arkadaşım diye bağırıyordum ama nafile... Amerika'da da etmediğini bırakmadı bana..."

Babası ve erkek kardeşinin baskılarına rağmen Zeynep büyüyordu. Alımlı bir genç kızdı... Uzun kumral saçları, çıkık elmacık kemikleri ve yüzünden eksik olmayan gülüşüyle dikkat çekici bir hali vardı. Üstelik ailesinin korumacı tavrı, delikanlıların gözünde onu daha da gizemli kılıyordu. Erhan'dan sonra hayatında yer eden ikinci erkekle bu bunaltıcı kısıtlama ve baskılar içinde tanıştı.

"Hiç unutmam adı Raymond Daniele Bo'ydu! Ray derdim ben ona! Okulun en popüler çocuğuydu. Babası Fransız, annesi Amerikalı'ydı. Okula Porshe marka arabasıyla gidip geliyordu. Herkesin gözü onun üzerindeydi."

Son sınıfta okuyan Ray'le ilişkileri okulun bahçesinde uzaktan uzağa bakışarak başladı. Tanışmaları kolay olmadı.

Kardeşinin aşın korumacı tavırlarının fakında olan Ray, bu gösterişli genç kızın yanına gitmeye bile çekiniyordu çünkü...

"Ray, Ahmet'in dersi olduğu bir gün ortalarda görünmemesini fırsat bilerek, arabasıyla beni çalıştığım restorana götürmeyi teklif etti. Öyle zor bir durumda kalmıştım ki. Çok korkuyordum ama bu popüler çocuğun diğer kızları değil de beni tercih ediyor olması gururumu okşamıştı. Delice bir karar verdim ve tüm tehlikeyi göze alarak tamam dedim."

O güne kadar beğenisinden tam anlamıyla emin olamadığı Ray'in, aslında aylardır kendisiyle ilgilendiğini bu kısa yolculuk sırasında

farketti.

"Arabasının güneşliğini indirdiğinde kucağına iki fotoğrafım düştü. Meğer okulun bahçesinde gizli gizli fotoğraflarımı çekmiş. O gün anladım ki bütün kızların peşinde olduğu Ray, meğerse beni seviyormuş."

Ahmet'in ders programını sıkı sıkıya takip eden Zeynep, Ray'le ancak erkek kardeşiyle çakışmayan teneffüslerde buluşabiliyordu. Dikkatli olmaları gerektiğinin her ikisi de farkındaydı.

"Bir gün Ahmet dersteyken, pencereden bizim bahçede yanyana oturduğumuzu görmüş... 'Nasıl olur da elin adamıyla konuşursun?' diye etmediğini bırakmadı bana... 'Bir daha görürsem seni babama söylerim' diye tehditler savuruyordu. Ray'le gitgide birbirimize karşı dostluğun ötesinde duygular hissetmeye başladık ama flört etmemize imkan yoktu çünkü Ahmet gerçekten göz açtırmıyordu bana..."

Arkadaşlıklarını sürdürdükleri yıllar içinde, anlayamasa bile Zeynep'in ailesinin tutucu tavrına saygı duydu Ray...

3 yıl boyunca kaçamaklarla sürdürdüler buluşmalarını... Bu arada Zeynep İstanbul'da bıraktığı ilk aşkı Erhan'la, eskisi kadar sık olmasa da mektuplaşmaya devam ediyordu.

Yaşamın hızla keşfedildiği, arzuların sınırları zorladığı 14-17 yaş arasım, Amerika gibi çok modern bir ülkede ve bu ülkenin kültürüyle hiç de bağdaşmayan kısıtlamalar içinde geçirmek kolay değildi elbette... Ancak bu sınavdan ailesine açık vermeden geçti. Liseden mezun olacağı gün gelip çattığında babasının üzerinde oluşturduğu bu güvene sığınarak açıkça dile getirdi isteğini:

- Baba mezuniyet balosuna okuldan bir erkek arkadaşımla gitmek istiyorum. Adı Ray... Bu benim için çok özel bir gece... Lütfen izin ver.

Kızının uslu geçirdiği yılların mükafatı olarak kurallarını bir kereliğine bozmakta sakınca görmedi Turgut Bey... Hem oğlu Ahmet de aynı baloda olacaktı. Ablasına göz kulak olurdu nasıl olsa:

- Pekala... Madem bu kadar istiyorsun o halde gidebilirsin. Ama geceyarısı olmadan eve geri döneceksin.

"Çok mutlu olmuştum. Hemen kucağına atlayıp öpücüklere boğdum babamı... Mezuniyet gecesi düzenlenen büyük baloda erkekler davetiyeleri alır, smokin diktirir ve gömleklerini kız arkadaşlarının tuvaletinin rengine göre seçerlerdi. O gece erkek kızı evinden alır ve

balodan önce yemeğe götürürdü. Çok masumane bir şeydi aslında..."

Semra Hanım babasından izin koparan kızı için şık bir tuvalet hazırlığına girişti hemen... Ertesi gün alışverişe çıkan anne kız eflatun renkli, saten bir kumaşta karar kıldılar. Akşam saatlerinde elleri kolları dolu bir halde evlerine dönerlerken, elbisenin modeli konusunda ufak bir tartışmaya tutuşmuşlardı. Zeynep omuzları açık bir kıyafet hayal ediyordu. Semra Hanım'a göre ise bu model, kızının yaşına pek de uygun değildi. Bu küçük kriz, iki ince askıyla hallolurken, hazırlıkların tamamlanmasına bir kaç gün kala açığa çıkan kaçamak, tüm planları alt üst etti.

Turgut Bey iş dönüşü kapıdan içeriye adım atar atmaz evdeki olağanüstü durumun farkına varmakta gecikmedi. Babasına üstün körü bir "Hoşgeldin" diyen Ahmet çok sinirliydi. Zeynep ise salonun bir köşesinde ağlamaktan gözleri şişmiş bir halde, süklüm püklüm oturuyordu. Turgut Bey'in "Ne oldu size?" demesine fırsat kalmadan Ahmet yüksek bir ses tonuyla, ablasını şikayet etmeye başladı:

- Baba, ablam okuldan sonra Ray denen o çocukla alışveriş merkezine gitti. Üstelik onun arabasına da binmişti. Ben onları yolda gördüm takip ettim ama yakalayamadım.

Ray için tuvaletinin rengine uygun bir gömlek seçmeye gitmişlerdi alışveriş merkezine... Ama Turgut Bey mazeret dinleyecek durumda değildi. İnanamıyordu, sözünden çıkmadığını düşündüğü kızı bir erkekle geziyordu. Üstelik "Balo içindi" diyerek kılıf uydurmaya çalışıyordu hatasına... Kızına fiske dahi vurmak aklının ucundan geçmezdi. Fakat öyle bir ceza verdi ki, Zeynep belki de bunun yerine tokatlanmaya razı olabilirdi o an... Kesin konuştu...

- O geceye Ray'le gitmeyeceksin.

"Ray davetiyeleri almıştı her şey hazırdı. Ama babam 'Hayır' demişti bir kere... Ahmet hemen çok güvendiği bir Türk arkadaşını bulup, 'işte kavalyen' dedi. O kadar üzgündüm ki yemeğe çıkmadan direk baloya gittik. Hayallerim yıkılmıştı. O geceden hiçbir şey anlamadım. Ray ise baloya bile gelmedi zaten..."

Mezuniyet balosuna sevdiği erkekle katılamamanın üzüntüsü henüz tazeyken, kendilerini ziyarete gelen Sakıp Sabancı'nın babasına yaptığı teklifle ikinci bir şok daha yaşadı Zeynep...

"Sakıp Bey'le babamın eskiye dayanan dostlukları vardı. Adana'ya gittiğimizde onların evlerinde kaldığımızı hatırlarım. Kızı Dilek'in tedavisi için sık sık geldiği Amerika'dan bizi ziyaret etmeden

dönmezdi..."

Ancak bu son ziyaretin sebebi bir iş teklifi idi. Sakıp Ağa eski arkadaşının karşısına geçti ve lafı dolandırmadan konuya girdi:

- Bak Turgut, biz beş kardeşiz sen de gel başımıza geç, bizim ağabeyimiz ol...

Turgut Bey Türkiye'yi çok özlemişti. "Semra'ya bir danışayım" dedi önce, ardından kararını iletti: "Geliyorum."

* * * * *

Zeynep'in lise yıllarında en başarılı olduğu alan resimdi.

Çizimleri büyük beğeni topluyor, açtığı sergilerde satışa sunulan tabloları, geriye kalmamacasına satılıyordu. Niyeti öğrenimini Amerika'da sürdürmekti. Üstelik bir akademiden burs da kazanmıştı. Ancak Türkiye'ye dönme kararı veren ailesinin, kendisini Amerika'da bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Özellikle de annesinin...

"Orada okulları gezip, yetenekli öğrencilere burs verirler. Resimlerimi gördükten sonra babama 'Kızınızı bırakın' diye rica ettiler. Bana çok düşkün olmasına rağmen, 'Böyle bir ekip kalmanı istiyorsa demek ki senin çizimin çok iyi. Ben bırakırım' dedi ama annem karşı çıktı. 'Kız kalırsa burada evlenir ve bir daha da Türkiye'ye dönmez' dedi. Bu gün baktığım zaman anlıyorum ki haklıydı."

Zeynep bir kez daha sevdiği erkekle vedalaşıp başka bir ülkeye gitmek zorundaydı. Oysa Amerika'da yaşayıp özgürlüğünü eline almayı düşlüyordu. 3 yıl önce Erhan'ı Türkiye'de bıraktığı için ağlayan Zeynep'in gözyaşları bu kez yalnızca bir erkek için değil, avuçlarının içinden kayıp giden özgürlüğü ve kaçırdığı fırsatlar için de süzülüyordu yanaklarından... İşin en zor kısmı ise bir daha görüşemeyeceklerini Ray'e söylemek oldu. Vedalaştıkları sırada Ray Zeynep'in hiç tahmin edemeyeceği bir teklifte bulundu:

- Madem sizin geleneklerinize göre beraber olmamız için evlenmemiz gerekiyor, o zaman evleniriz. Türkiye'ye gelip gerekirse seninle orada da yaşayabilirim.

Bu sözler gururunu okşasa da Zeynep ilişkilerinin yürümeyeceğine inanıyordu. Aradaki kültür farkını aşsalar bile ailesine Müslüman olmayan bir damadı kabul ettirmesi olanaksızdı.

"Her şeyi inceden inceye düşündüm. Bu beraberliğin devam etmesine

imkan yoktu. Zorlamak manasızdı... Yola çıkmadan önce Ray'e ait telefon ve adresi yırttım. Eğer atmasaydım onu arama isteğime engel olamazdım çünkü..."

Üç yıllık Amerika rüyası sona eriyordu. Yaşlı gözlerle bavulunu toplarken, İstanbul'da bıraktığı aşkına kısa bir mektup yazdı.

"Erhan, ben Türkiye'ye dönüyorum"

Kurban Edilen

Dünya Bankası'nda oldukça yoğun bir tempoda çalışan Turgut Bey, yeni işine başlamadan önce biraz olsun rahatlayıp nefes alabilmek için, eşiyle yıllardır kurdukları hayali gerçekleştirdi ve başbaşa bir Dünya turuna çıktı. İstanbul'a kardeşi Efe ile dönen Zeynep ise anne babasını beklerken teyzesine misafir oldu.

Zeynep Türkiye'ye gelmek zorunda kalmıştı ancak kardeşi Ahmet için durum farklıydı. O erkek olmanın aile içindeki avantajından faydalanarak eğitimine Amerika'da devam edecekti. Bu ayırımcılık alışkın olduğu bir durumdu aslında fakat yine de içine sindiremiyordu genç kız...

"Annemin, Amerika'da okuma hayallerime engel olduktan sonra Ahmet'i orada bırakması, içimdeki o eski hıncı yeniden canlandırdı. Bir de üstüne üstlük onlar dünyayı dolaşırlarken, ben erkek kardeşimle teyzemlere tıkılıp kaldım. Döndüklerinde çok kızgındım."

Kızının mutlak üniversite eğitimi görmesini isteyen Semra Hanım, seyahat dönüşü Fındıklı'daki Güzel Sanatlar Akademisi'ne başvurdu. Resimlerini gösterdiği, sergilerinden bahsettiği kızının Akademi'ye kabul edilebileceğini öğrenince müjdeyi vermek üzere döndü evlerine... Fakat haksızlığa uğradığına inanan Zeynep'in öfkesi dinmemişti henüz... Annesinin haberini umursamaz bir tavırla, "Madem Türkiye'ye gelmem için zorladınız, ben de üniversiteye gitmeyeceğim" dedi inatla...

Ailesini cezalandırmaya yönelik bu inat, sadece üniversite eğitimine mani olmadı. O günden sonra eline bir daha fırça almayan genç kız, Allah vergisi yeteneğini de köreltti böylelikle... Uğradığına inandığı haksızlıkların öcünü kendisinden aldığının farkına varmadı. Kırgınlıkları ne bu çocukca intikamla, ne de daha sonra tamir olmadı aslında... Kurban edilenin yalnızca kendisi olduğunu yıllar sonra anladı... İş işten geçtikten sonra...

Yeniköy'de Yeni Hayat

"Babam Yeniköy'deki ilk apartmanlardan biri olan Tugay Apartmanlarında bir daire kiraladı. Hemen üstümüzdeki katta da Vehbi Koç oturuyordu. İstanbul'a sıkıntılı gelmiştim ama bir tesellim vardı."

Erhan'dı bu tesellinin adı. Zeynep, ilk aşkıyla yeniden görüşebilecek olmanın heyecanıyla yerinde duramaz olmuştu. Erhan'a telefon ederken sevincinden sesi titriyordu. Gelişini bildirdiği günün akşam saatlerinde, Yeniköy sahilindeki bir balıkçıda buluşmak için randevulaştı sevgilisiyle...

Yol boyu yıllar içinde hayli seyrekleşen mektuplar ve Ray'e karşı adını koyamadığı hisleri nedeniyle aklı karışıktı.

Bu kadar yıl sonra Erhan'a eskisi kadar aşık mıydı acaba? Buluşma noktalarına, sözleştikleri saatten önce varan Erhan da yaşıyordu aynı tedirginliği...

Korkularının ne denli yersiz olduğunun farkına, karşılaştıkları an vardılar, iki sevgili, ayrılmamacasına dakikalarca sarılı kaldı birbirlerine... Büyüyen sadece Zeynep değildi... Erhan da bu üç yıl içinde gerçek bir erkeğe dönüşmüş ve bu haliyle eskisinden çok daha etkileyici olmuştu.

Eski kısıtlamaları yaşamayacakları bir ilişki istediklerinden, daha o gün karar verdiler; evleneceklerdi... Üstelik bedeli ne olursa olsun Zeynep hayatının iplerini eline almaya kararlıydı. Ertesi sabah Erhan babasına, Zeynep ise annesine açıldı.

"Evlenmek istediğimi annem söyledi babama... Başta, 'Türkiye'ye gelir gelmez ne evliliğiymiş bu? Durun bakalım' diye karşı çıksa da sonunda razı ettik. Erhan'la ailesi bir kaç hafta sonra beni istemeğe geldiler. Aynı gece söz kesildi."

Zeynep'in sözlenmesinin üzerinden bir hafta geçmişti ki Semra Hanım'a bir telefon geldi. Arayan Gökberk Ergenekon'un annesi Zemzem Hanım'dı. Fazla uzatmadan konuya girdi: "Semracığım biliyorsun ben Zeynep'i çok severim. Gökberk'le ikisini evlendirsek diyorum, ne dersin?" Semra Hanım ne diyeceğini şaşırdı... "Biz Zeynep'e geçtiğimiz hafta söz kestik." diyebildi sadece...

"Annem sözlendiğim için 'Olmaz' demişti ama Gökberk'le zaten evlenmezdim. O benim çocukluk arkadaşımdı. Beraber büyümüştük. Aramızda iki yaş olsa da bir ağabey gibi görüyordum ben onu..."

İlk aşkıyla evlilik hazırlıkları yapan Zeynep mutlu ama tuhaf bir şekilde huzursuzdu... Erhan'ın ailesinin, özellikle de annesinin kendisine karşı mesafeli durduğunu düşünüyordu. Üstelik bu uzaklığa neden olacak hiçbir şey yaşanmamıştı aralarında...

"Erhan'ın annesinin suratı sürekli asıktı. Karşılıklı söz bohçaları hazırlandı, tüm gelenekler yerine getirildi. Ters bir şey de söylemiyordu ama tüm çabalarıma rağmen beni gelini olarak kabul etmediğinin farkındaydım."

Erhan'ın kendisini deliler gibi sevdiğine emin olan Zeynep, belki de bu güvenden dolayı müstakbel kayınvalidesinin rahatsız edici bakışlarım dikkate almadı hiç... Aşklarının resmiyete dökülmesiyle, istedikleri her an korkusuzca buluşabilmenin tadını çıkarırken, moralini bozmaya hiç kimsenin gücü yetemezdi.

Tanıştıkları ilk günden itibaren ilişkilerinin kaderini ailelerinden kaynaklı ayrılıklar belirlemişti. Bu durum sözlendikten sonra da değişmedi. Yüzüklerin takılmasının üzerinden sadece 4 ay geçtikten sonra, annesinin ısrarıyla İngilizcesini geliştirmek için İngiltere'ye, yaz okuluna gitmek zorunda kaldı Erhan... O sıra düğün hazırlıklarıyla meşgul olan Zeynep, 3 ay sürecek bu ayrılığa fazla ses çıkarmadı.

Erhan'ın annesi, oğlunu yolcu eder etmez evlerine çağırdı Zeynep'i... Nikah hazırlıklarıyla ilgili konuşacaklarını sanan genç kız, bu daveti hevesle kabul etti.

Aysel Hanım, müstakbel gelinini kapıda karşılarken Zeynep'in kendisini öpmek için yaptığı hamleyi buz gibi bir ifadeyle engelledi. Hızla arkasını dönüp salona doğru yöneldi. Sert bir ifadeyle, "Yanıma otur" dedi sadece... Ne yapacağını bilemeden donakalan Zeynep bu soğuk karşılamanın hayra alamet olmadığını anlamıştı.

Kendisine işaret edilen kanapenin ucuna ürkekçe ilişti. Diken üzerindeydi sanki... Sıkı sıkıya sarıldığı çantasından cesaret almak ister gibi bir hali vardı.

Güneydoğulu bu orta yaşlı kadın, evlendikten sonra eşinin işi gereği yerleşmişti İstanbul'a... Ancak büyükşehirde geçirdiği yıllar, yaşam tarzında en küçük bir değişiklik yapmamıştı. Fatih'teki genişçe evinin her köşesi, doğduğu toprakların izini taşıyordu. Zeynep'i ilk günden beri rahatsız eden soğuk ve otoriter tavrı bu kez daha da

keskinleşmişti. Sözlerine Zeynep'in gözlerinin içine dimdik bakarak başladı:

- Bak kızım, Erhan'ın bir beşik kertmesi var ve bu kız bizim akrabamız... Oğlum seni çok istediği için bir şey söyleyemedik. Ama sizin evliliğiniz yürümez, sen bizim ailemize uymazsın. Açıkçası biz onay vermiyoruz. Oğlumla kötü olmak istemiyorum. Sana bunları anlatmak için onu İngiltere'ye gönderdim. Uzatmadan bu meseleyi kapatmak en doğrusu...

Duydukları karşısında başından aşağı kaynar sular döküldüğünü sandı Zeynep... Aylardır görmezden gelmeye çalıştığı soğuk tavrın nedeni buydu demek... Oysa Erhan geçen yıllar içinde beşik kertmesinden hiç bahsetmemişti. Tek bir söz bile söylemeden, çantasını kaptığı gibi çıktı o evden... Gururu fena halde kırılmıştı. Bir kez daha hayata tutunamadığını farketti. Ne istese elinde kırılıyordu. Yalnız, aldatılmış ve aşıktı...

Kendisini bekleyen annesinin yanına ağlamaktan şişmiş gözlerle vardı. Başını dizlerine yaslayarak anlattı olup biteni... Kızının gözyaşları içine işlese de mantığı ağır basan Semra Hanım teselliye başladı.

- Kızım eğer sonunda ayrılacaksan, evlenmemende fayda var. Hadi sil gözyaşlarını... Zaten Erhan'ın ailesinin yaşam tarzıyla bizimki birbirine hiç de uygun değil... Akıllısın, eğitimlisin, bu kadar erken evlenmek pek de akıl karı değildi zaten...

Bir mektupla başlamıştı aşkları, yine bir mektupla bitti. Hemen aynı akşam, yaşadıklarını kaleme alırken ağlıyordu. "Annenin bu sözlerinden sonra seninle evlenmeme imkan yok" diye bitirdi yazdıklarını... Mektubunu Erhan'a postalarken, parmağında söz yüzüğü yoktu.

"Babam çok kızmıştı o zaman... 'Böyle şey mi olurmuş? Oyun mu oynuyoruz burada? Madem beşik kertmesi vardı, ne diye istemeye geldiler?' diye söylenip duruyordu."

Kızına çok düşkün olan Turgut Bey, bu evliliğe gönül rızasıyla "Tamam" dememişti zaten... Gerçekte onu üzen tek şey, Zeynep'in bu ayrılığı kolay atlatamıyor oluşuydu. Gözlerinin önünde üzüntüden eriyen kızına, belki biraz kafası dağılır düşüncesiyle, Akbank'ın Yeniköy'de kurulan şubesinde çalışması için iş önerisinde bulundu.

"Babamın teklifini hemen kabul ettim. Şube evimize çok yakındı, yürüyerek gidip geliyordum. Çalışanları çoğunlukla hanımlardan oluşuyordu. Çok tatlı bir müdürümüz vardı ve o da kadındı. Kendimi

neredeyse bir kızlar okulunda gibi hissediyordum. Herkes birbirine çok samimi davranıyordu. Yaptığım işten zevk alıyordum. Akbank'ta bir yıla yakın çalıştım."

Zeynep iş ortamıyla birlikte, biraz olsun kendine gelir gibi oldu. Turgut Bey'in gözü her zamanki gibi kızının üzerindeydi. Erkek arkadaşı olmadığını bildiğinden içi de rahattı.

"Çalışmaya başlamak iyi geldi. Erhan'ı düşünmeye fazla vaktim kalmıyordu. Kendimi işime vermiştim. Babam üzerime titriyor, eve bir dakika geç kalsam ya da yüzüm birazcık asılsa hemen endişeleniyordu."

Turgut Özal çok büyük bir holdingin başındaydı. İşleri çok yoğundu ve bu tempo içinde dahi, önceliği ailesiydi...

Gözüne hala küçük bir kız çocuğu gibi görünen Zeynep'in ise apayrı bir yeri vardı gönlünde...

Yeni yılı karşılamaya hazırlandıkları gece, saatin hayli ilerlemiş olmasına rağmen, kızının hala eve gelmemiş olmasıyla yine endişeye kapıldı. Hiç vakit kaybetmeden aradı Zeynep'i...

- Kızım çok geç oldu gelmiyor musun?

- Baba bir hesap var, açık çıkıyor. Bitmeden gelemem...

- Peki...

"Telefonu kapattıktan 10 dakika sonra babam bankadan içeriye girdi. Çalışanlar holdingin genel müdürünü karşılarında görünce gözlerine inanamadılar. Her zamanki sıcak tavrıyla 'Hani bakayım kızlar neyi tutturamıyorsunuz?' dedi. Gösterdik, oturdu. O yıllarda Facit'ler vardı; aktifler pasifler, bir şeyler topladı çıkardı ve birkaç dakika içinde hesabı tutturuverdi. 'Hadi bakalım herkes evine... Çok geç kaldınız' derken, ben ve çalışma arkadaşlarım zekasına duyduğumuz hayranlıkla bakıyorduk yüzüne..."

İngiltere'den mektup üstüne mektup gönderen Erhan dönüşte de defalarca aradı Zeynep'i... "Ailemin fikri önemli değil, evlenelim" diyordu. Zeynep kabul etmedi bu teklifi...

Ancak her ne kadar barışmayı kabul etmese de dayanılmaz bir acı veriyordu bu ayrılık...

Derdini açtığı en yakın kız arkadaşlarından Amber'e göre bu acının

panzehiri yeni bir aşktı... Aklına kuzeni geldi o sıra... İki genç birbirine gayet uygundu. Açık açık anlatsa kabul etmeyeceğini bildiğinden düşüncesini hayata geçirebilmek için sıradan bir akşam yemeği davetinde bulundu arkadaşına...

Zeynep o akşam Amberler'in yaşadığı köşke girdiğinde, daha önce hiç görmediği biri tarafından karşılandı. Genç adam, "Ben Sait" diyerek tanıttı kendisini... Oldukça yakışıklıydı... İçinden "Engin Çağlar'a ne kadar da benziyor" diye geçirdi genç kız...

"Gece çok güzel geçti. Aynlma vakti geldiğinde Sait beni eve bırakmayı teklif etti, tamam dedim. Yolda, hadi Emirgan'da yengen yiyelim dedik. Yine konuşmaya daldık. Hiç unutmam, Ramazan ayı idi. Sahura kadar oturmuşuz. Allah'tan babam yurt dışındaydı."

Özel bir konu yoktu bu koyu sohbette... Zeynep Amerika'da geçirdiği günlerden ve çalışma arkadaşlarından, mühendislik fakültesinden yeni mezun olan Sait ise bir kaç ay önce başladığı işinden bahsediyordu. Zeynep kalkmak için her hamle yaptığında Sait yeni bir konu açıyor, bir beş dakika daha istiyordu.

Nihayet masadan kalkacakları sırada tüm cesaretini toplayan Sait önce Zeynep'in elini avuçlarının içine aldı, ardından beklenmedik bir teklifte bulundu:

- Sana görür görmez aşık oldum. Benimle evlenir misin?

Böyle şeyler ancak filmlerde olur sanırdı Zeynep... Yalnızca birkaç saat önce tanışmışlardı ve karşısındaki erkek kendisiyle evlenmek istiyordu. Erhan'dan intikam almak için iyi bir fırsattı bu...

Hiç düşünmeden verdi cevabını:

- Evet evlenirim.

Düğün

Eve döner dönmez olanları önce anneannesine, ardından annesine anlattı. Semra Hanım, "Babana ileride söyleriz" dediği için Turgut Bey gelişmelerden habersizdi. Ancak çok değil bir kaç hafta sonra, hiç beklemediği bir anda müstakbel damadıyla karşılaşıverdi.

"Bir gün bankadan erken çıkarak, Sait'le yemeğe gittim. Babam da tesadüf o gün beni aramış, 'Zeynep çıktı' demişler. Evle bankanın arası çok yakındı. Babam hastalandığımı düşünerek beni karşılamak için apartmanın önüne inmiş. Sait de beni eve bırakıyordu, burun buruna geldik. Sait, 'İyi akşamlar efendim' dedi. Babam şöyle bir baktı, 'İyi akşamlar' diyerek karşılık verdi. Bana da sert bir sesle, 'Sen çabuk içeri gir!' diye çıkıştı.

Utancından kıpkırmızı kesilen Zeynep, yaşının da verdiği cesaretle hemen arkasından eve giren babasına konuşma fırsatı tanımadan,

- Onunla evleneceğim! dedi.

Turgut Bey'in yanıtı kısa oldu:

- Gelsinler tanışalım öyleyse...

Çok değil, 6 ay önce Erhan'la yaşadığı problemlerden dolayı üzüntülü günler geçiren kızının bir kez daha aynı hataya düşmesini istemiyordu Turgut Özal... Müstakbel damadının Simtel'de çalıştığını öğrenince vakit kaybetmeden şirketi sahibi ve apartman komşusu Vehbi Koç'tan Sait hakkında bilgi istedi. Zeynep'i yakından tanıyan ve seven Vehbi Bey seve seve kabul etti bu görevi...

"Vehbi Bey her akşam gelir, babamla sohbet ederdi. Çok severlerdi birbirlerini... Genellikle iş konuşurlardı. Hanımıyla oturmak için iki daireyi birleştirip düzenlemişti evini... Ama Sadberk Hanım taşınamadan vefat etti. Vehbi Bey'e gazetelerini ben okurdum, 'Kızım şurayı oku, burayı da...' diye gösterir, ona gazete okumama bayılırdı."

Bazı akşamlar Vehbi Bey'in evine Zeynep giderdi. Gördükleri karşısında "Ne kadar tutumlu bir insan" diye geçirirdi içinden...

"Büyük bir salonu vardı. Hangi koltukta oturuyorsa oranın ışığını yakar, kalktığı zaman mutlaka lambayı söndürür, gittiği yerinkini yakardı. Arabası lacivert bir Taunus'tu... Babam ise son model spor bir

Amerikan arabası kullanırdı. Sabahları evden aynı saatlerde çıkardık. Mesela ben Tarabya'ya gideceğim, babam ise Vehbi Bey gibi Fındıklı'ya... 'İki arabanın aynı yere gidip fazla benzin yakması israf olur, sen benim arabaya bin, ben babanla giderim' derdi. Çok tutumlu bir insandı. Bir gün kendisiyle ilgili bir kitap hazırlattı ve yakın arkadaşlarına kuryeyle gönderdi. Hem de ödemeli olarak... Bunu öğrenen annem dayanamayıp sordu, 'Vehbi Bey nasıl yaptınız bunu?'

Vehbi Bey hiç bozuntuya vermedi ve, 'Semra Hanım, para vermezlerse okumaz bunlar... Okusunlar diye yaptım' dedi."

Zeynep'in annesiyle, Vehbi Bey'in rahmetli eşi arasında yıllar öncesine dayanan çok güzel bir arkadaşlık vardı. Sadberk Hanım, hastalığının son günlerinde oyalansın diye eşi tarafından alınıp, bahçelerinde beslenen ineklerin sütünden taze kaymak yapar ve kadayıfı çok sevdiğini bildiği arkadaşını arardı:

- Semracığım taze kaymak yaptım. Bizim otele de söyledim, kadayıf getirecekler. Gel de beraber yiyelim...

Vehbi Bey dostlukları eskiye dayanan komşularının tek kızının evlenmek istediği adamı sordu soruşturdu ve dedi ki,

- Çok iyi bir insan ama çok ağırkanlı... Zeynep'in kafa yapısıyla uyuşacağını zannetmiyorum.

Sait'le tanışır tanışmaz Turgut Bey'in de yorumu aynı oldu; "İyi bir çocuk ama karakterleriniz çok farklı... Onunla yapamazsın."

Zeynep ise tüm itirazlara rağmen evlenmeyi kafasma koymuştu bir kez... Kendisini bu kadar seven bir erkekle evlenmenin mutlu olmak için yeteceğini düşünüyordu. 19 yaşının verdiği cesaretle evlilik kararına tek başına vardı. Nişan yüzükleri o ay içinde Hilton Oteli'nde takıldı. Düğün ise bir ay sonra Tarabya Palet Restoran'da yapıldı.

1983 seçimlerinde MDP Genel Başkanı olarak babasının karşısına çıkacak olan Turgut Sunalp'le nikah masasında, eşinin şahidi olarak tanıştı Zeynep... Yıllar sonra tüm aileye "Nereden, nereye?" dedirtecekti bu tesadüf....

O akşam tek eksikleri amcası Korkut Özal'dı... Korkut Bey içkili bir mekanda yapıldığı için düğünü kendince protesto etmişti.

"Babam amcama pek çok konuda kızardı ama o gece çok da üzülmüştü. Özellikle çocuklarına karşı tutumunu tasvip etmezdi. Amcam kızı Zehra'yı 13 yaşında zorla nişanladığında bu erken evliliğe

ilk karşı çıkanlardan biri olmuştu. Zaten sonra Zehra babasının istediği kişiyle değil, bir başkasıyla evlendi ve amcam kızının düğününe de katılmadı. Amcamın vukuatları bununla da bitmiyor. Oğlu Mehmet'i yine zorla İmam Hatip lisesine yazdırdı. Mehmet daha sonra bir takım sol olaylarına karıştığında babam hep, 'Çocuk İmam Hatip'te öğrendi bunları' derdi. Amcam ve babam her zaman uç noktalardaki iki kardeş oldular."

Korkut Özal'ın protestosuna rağmen, en az oğlu kadar tutucu olan babaanne Hafize Hanım'ın, "Torunumun mürüvvetinde yanında olacağım" diyerek düğüne katılması tüm aileyi şaşkınlığa uğrattı.

"Cumhuriyet'in ilk kadın öğretmenlerinden biridir babaannem... Malatya'nın içinde meyve ağaçları ortasında büyük bir evi vardı. Küçükken yaz aylarında ziyaretine giderdik. Hüsnü Doğan da kardeşinin oğludur. Babaannem büyüttü onu... Elma gibi yanakları vardı. Biz 'Alyanak Hüsnü' derdik ona... Çocukluk yıllarımdan aklımda ilk kalan babaannemin despot bir kadın olduğudur."

Hafize Hanım torunlarını çok severdi. Ancak gelinleri için aynı duyguları beslediği söylenemezdi. Özellikle de Semra Hanım'a karşı... Bu sevgisizliğin altında yatan gerçek sebep oğluna söz geçiremeyişinden kaynaklanıyordu.

Hafize Hanım Turgut Bey'in üniversiteyi bitirmesine bir yıl kala, "Artık başını bağlamak" düşüncesiyle, gelin arayışı içine girmekte gecikmemişti. Gelin adayı hem hemşehrileri olmalıydı hem de ağırbaşlı ve muhafazakar... Malatya'daki komşularının, enstitüde okuyan kızları Ayhan İlhan'ı görür görmez çok beğendi, hatta oğlundan habersiz nişan yaptı. Yaz tatilinde Malatya'ya gittiğinde nişanlandığını öğrenen Turgut Bey Ayhan Hanım'ı görür görmez karşı çıktı bu oldu bittiye... Ana oğul o denli inatlaştılar ki o güne kadar annesinin bir dediğini iki etmeyen genç Turgut, işini Zonguldak'taki bir madene taşıyarak izini kaybettirdi ailesine...

Ancak Hafize Hanım'ı atlatmak bu kadar da kolay değildi. Dedektif gibi izini sürdüğü oğlunun nerede çalıştığım bulur bulmaz haber saldı: "Baban kalp krizi geçirdi, şu an ölüm döşeğinde. Seni son bir kez görmek istiyor."

Bu acı haberle sarsılan genç Turgut, alelacele gittiği Malatya'da babasını sapasağlam karşısında bulunca anladı oyuna geldiğini... Hafize Hanım bu kez tedbirliydi. Annelik silahını sonuna kadar kullanarak diretti. Karar vermişti bir kere, bu evlilik gerçekleşecekti...

Üç gün sonra iş yerine evli bir erkek olarak döndü Turgut Özal... Annesinin zoruyla evlendiği yeni eşini ise türlü bahanelerle yanında götürmedi. Bu karar bile yıldırmadı Hafize Hanım'ı... Bir kaç ay sonra yanında geliniyle oğlunun Ankara'daki evinin kapısındaydı...

Görücü usulüyle gerçekleşen bu evlilik mutluluk getirmedi çifte... Kendisini ne kadar zorlasa da sevmeden evlendiği bu genç kıza Turgut Bey'in kalbi bir türlü ısmamamıştı. İki yıl sonra boşanmak için mahkemeye başvurduğunda bu durumu gurur meselesi yapan kız tarafı, kadın hastalıkları uzmanı Dr. Mediha Eldem'in kapısını çaldı.

Bakirelik testi içindi bu başvuru... Sırrı çok yakın aile dostları arasında saklı kalan bu kısa evlilik, doktor Eldem'in ilginçtir, mahkemede Turgut Özal lehine, Ayhan Hanım'ın tıbben evlilik sürdüremeyeceğine dair yaptığı şahitlikle noktalandı.

Boşandığını Amerika'dayken öğrenen Turgut Bey omuzlarından ağır bir yükün kalktığını hissetti o an... Hafize Hanım ise o sıra bir taraftan söz dinletemediği oğlundan yakınırken, diğer taraftan dünürünün inatla geri vermediği takıların derdine düşmüştü. Turgut Bey'in bekarlık günleri iki yıl sürdü sadece... Semra Hanım'ı tanıdığı gün, "İşte hayatımın kadını" diyecekti.

"Babam Elektrik İşleri Etüd İdaresi'nde çalışırlarken tanımış annemi... Daha görür görmez aşık olduğunu anlatır, 'Evlenmeyi kabul etmeseydi, kaçıracaktım' derdi."

İstanbullu bir ailenin kızı olan Semra Hanım, Ankara'ya dayısının yanında yaz tatilini geçirmek üzere gelmişti. Elektrik İşleri Etüd İdaresi'nde çalışan bir memurun hamilelik izni almasıyla doğan boşluğu doldurmak için geçici olarak istatistik bölümünde çalışmaya başladı.

İstanbul'dan gelen bu bakımlı, neşeli ve alımlı kız EİEİ'deki bekar mühendislerin bir anda başını döndürdü. Gördüğü ilginin farkındaydı genç Semra ve bu ilgiyi hiç umursamadığını kendinden emin tavrıyla belli etmekten çekinmiyordu.

Hayatının kadınını bulduğuna inanan Turgut Bey, türlü oyunlarla Semra Hanım'ın yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Kah masasının üzerindeki radyosunu, kah çalıştığı istatistik cetvelini bozuyor, sürekli bir şeyleri arızalanan genç kadın ne olduğunu anlamaya çalışırken, tesadüfen yanından geçiyormuş gibi yapıp tamire girişiyordu. Gördüğü ilk gün vermişti kararını... Yıllardır düşlediği kadını bulmuştu ve evlenecekti. Ancak bu duygularından habersiz, kendinden

genç bir mühendisin yardım isteğiyle elini çabuk tutması gerektiğini anladı:

- Turgut Abi, ben Semra'dan çok hoşlanıyorum. Bir abilik yapıp aracı olsan da evlensek...

Bu sözler karşısında çok öfkelenen Turgut Bey duygularını saklamaya çalışarak verdi cevabını:

- Herkes kendi göbeğini kendisi kessin!

Ve baktı ki durum ciddi, bir kaç gün sonra çalışma arkadaşlarından bir çiftin düğününde sevdiği kadına evlenme teklifinde bulundu. Semra Hanım bu beklenmedik teklif karşısında o vakur tavrıyla sadece sustu. Ertesi gün işyerine geldiğinde ise tebriklerle karşılandı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, elinde tuttuğu bir kutu çikolatayı "Evleniyoruz" diyerek çalışma arkadaşlarına ikram eden Turgut Bey, gayet rahat bir ifadeyle yanına gelip, "Ben sordum, sen sustun. Sükut ikrardan gelir. Demek ki senin de bende gönlün varmış" deyip, çikolatalardan bir tane de Semra Hanım'a yedirdi.

Hafize Hanım kendisine danışmadan dünyaevine giren oğlunu yıllar içinde affetti affetmesine fakat gelinini hiçbir zaman kabullenemedi.

"Annem İstanbul terbiyesiyle yetiştirilmiş, çok modern bir kadındı... Babaannem bu yüzden açık ve net bir şekilde babama, 'Boşa onu. Senin anlaşacağın bir kadın değil' derdi."

Üstelik yaşlı kadın İstanbullu gelininin modern düşüncelerinin, torunlarının da yanlış yetişmesine yol açtığına inanıyordu. Özellikle de Zeynep'in... Diğer oğlu Korkut, kızını ilkokuldan sonra okutmak istemezken, Zeynep koleje gidiyor, üstüne üstlük mini etek giyiyordu. Ortaokuldayken, Zeynep 6 ay topallamasına neden olacak büyük bir kaza geçirdi. Yenilenen apartman kapısı camını fark etmemesi bacağına 58 dikiş atılmasına neden oldu. Hafize Hanım torununu koşar adım ziyaret etti.

Herkes "Geçmiş olsun" demesini beklerken, onun ağzından bambaşka sözler döküldü:

- Oh, iyi olmuş. Mini eteklerle gezersen başma geleceği budur.

"Bu sözlere inanılmaz kırılmıştım. Ama babaannemle aramızı açan asıl olaylar anneme karşı takındığı tutumdan kaynaklandı. Hakkında sürekli menfi konuşurdu. Bana, 'Senin annen yemek yapmasını bilmez' derdi mesela... Her gördüğünde babama ilk sözü, 'Hala boşamadın mı

o kadını?' olurdu. Evine ziyarete gittiğimizde babamın karşısına geçer sürekli annemi kötüler, o da kafasını bile kaldırmadan gazetesini okurdu."

Turgut Bey annesinin söylediklerini sessiz sedasız dinlerken, çıkışta Zeynep'i tembihlemeyi ihmal etmezdi:

- Kızım ne yapacaksın? Sonuçta anne... Atsan atılmaz satsan satılmaz. Sen sakın onun söylediklerini annene anlatma. Ama her şeye rağmen torununun düğününe gelmişti işte. Sürprizli, kısacası değişik bir kadındı Hafize Ana... Nikah masasından doğruca yanına gelerek elini öpen Zeynep'e sekiz sıra inci kolye taktı. "Kız torunlarına evlendiklerinde takmak için önceden sekizer sıra inci hazırlamış. Benden sonra elini tekrar çantasına daldırdı, aynısından bir kolye daha çıkararak hemen yanında oturan küçük kuzenim Ayşe'nin boynuna da taktı. Gerçi Ayşe benden önce evlenmişti ama sırayı bozdu diye hediyesini vermek için benim evlenmemi beklemiş."

Gerdek gecesinin telaşı herkesten önce babaannesini sardı. Düğün sonrasındaki ilk üç günü, Turgut Bey'in Hilton Oteli'nde ayırttığı süitte geçireceklerdi genç evliler...

Ardından arkadaşlarından ödünç aldıkları arabayla, Ege ve Akdeniz sahillerini dolaşmayı planlamışlardı.

"Oturacağımız evin eşyaları alınmıştı ancak balayına çıkacağımız için yatağımız bile hazırlanmamıştı. Annemle kayınvalidem, 'Merak etmeyin. Siz dönene kadar her şeyi ayarlarız. Siz de temiz temiz otursunuz' dediler."

Bu plandan düğün sabahı haberdar olan Hafize Hanım kıyameti kopardı:

- Siz nasıl böyle bir şey yaparsınız? Bizim geleneğimize uymaz. Gelin kız gerdek gecesini evinde geçirir, ilk gece evinde kalmayan kız normal değildir.

"Babaannem, amcamın kızı Zehra evlenirken de aynı şeyleri yaptı. Hatta damadın annesiyle bir olup, kapıda bekleyerek çarşafı almak istediler. Zehra duyunca çılgına dönmüştü." Zeynep'e söz geçiremeyeceğini bilen Hafize Hanım hemen oğlundan yardım istedi:

- Oğlum, eski köye yeni adet getiriyorsunuz. Zeynep'le konuş, ben buna karşıyım.

Turgut Bey yine arada kalmıştı. Çaresiz kızını çağırdı:

- Zeynep babaanneni tanıyorsun. Senden rica ediyorum, düğünden sonra evinizde kalın yoksa beni çok zor durumda bırakacaksın. Otele ertesi gün gidersiniz.

Düğüne bir kaç saat kala yaşanan bu inatlaşma tüm ailenin moralini bozmuştu. Zeynep babasını kıramadı ama babaannesinin şartına karşılık o da bir şart koştu:

- Tamam baba, dediğiniz gibi olsun ama babaanneme söyle kapımda beklemeye kalkışmasın.

Hafize Hanım biraz bozulsa da karşılıklı atılan adımlarla iş tatlıya bağlandı. Düğün sonrası Suadiye'deki evlerine gittiklerinde, üzerinden gelinliğini çıkarır çıkarmaz yatak hazırlamaya başladı Zeynep... Günlerdir romantik bir gece planlarken başına gelenlere inanamıyordu.

"İnsan o ilk geceyle ilgili önceden bir takım hayaller kuruyor. Otelde, boğaz manzarası karşısında bir kaç kadeh içki içtikten sonra müzik eşliğinde dans ederiz diye düşünüyordum. Oysa o geceyi içecek suyun bile olmadığı bir evde geçirmek zorunda kaldık. Moralim çok bozulmuştu. Uyandığımızda açlıktan bayılmak üzereydik. Sabahın köründe Kadıköy'de bir kebapçıya, ardından otele gittik. Hilton tabii çok şık bir otel... Bizim yanımızda da balayı için hazırladığımız küçük bir çanta vardı, içinde de yaz olduğu için spor giysiler... Akşam otelin restoranına indik. Kapıdaki görevli, 'Kusura bakmayın, sizi bu kıyafetle içeriye alamam. Beyefendinin ceket giyip, kravat takması lazım' dedi. Sonunda bir garsonun üzerindeki ceketi aldık da doyurabildik karnımızı..."

Evlilik Hayatı ve Hayal Kırıklığı

Alevi taze bir aşkı söndürme niyetiyle, alelacele evlenivermişti. Yaptığı yanlışın farkına cicim ayları geçer geçmez vardı Zeynep... Düğündü, balayıydı, tebrik ziyaretleriydi derken, hızlıca geçen günlerin ardından, aniden kendisini monoton bir yaşamın içinde buldu.

Suadiye'de tuttukları 2 oda bir salon evleri kayınvalidesine çok yakındı. Şermin Hanım sevgi dolu bir kadındı. İşinden de aynldığı için boşluk içine düştüğünü farkettiği gelinini yalnız bırakmamaya gayret ediyordu. 19 yaşındaki bu tatlı kızı, belli ki yıllarca hasretle bekleyip sahip olamadığı bir kız evlat yerine koymuştu.

"Kayınvalidem ikinci bir anne oldu bana... Hemen her gün biraradaydık. Çok hamarat bir kadındı. Ondan türlü türlü yemekler öğrendim. Sait ise yoğun bir tempoda çalışıyor, eve yorgun argın geliyordu. Yemek yedikten hemen sonra deliksiz bir uykuya dalıyordu çoğu kez..."

Oysa Zeynep gezmek, eğlenmek, eşiyle yaşamı paylaşmak istiyordu. Üstelik Sait'te, Erhan'la yakaladığı tutku ve heyecandan eser yoktu.

"Ve evlilik bu mu diye düşünmeye başladım. Çünkü çok monoton bir hayat başlamıştı. Vehbi Bey'le babamın daha evlenmeden önce gördükleri gibi benim tüm hareketliliğime karşın, Sait çok ağırkanlı bir insandı. Ben akşamları bir yerlere gitmek istiyordum, o, 'Yorgunum' diyordu. Nasıl anlatılır bilmiyorum ama ben ne kadar aktifsem, Sait de bir o kadar pasifti..."

Zeynep'in sıkıcı bulmasına rağmen Turgut Bey, ağırbaşlı, terbiyeli ve kendisi gibi mühendis olan damadını tanıdıkça pek sevmişti. Semra Hanım'ın duyguları da eşinden farklı değildi. Zeynep'in ailesi içinde Sait'e onay vermeyen tek kişi ise Efe oldu.

"Efe doğduğu zaman ona ikinci bir anne oldum diyebilirim. Aynı odada kalırdık. Geceleri mamasını yedirir, altını değiştirir, onu bırakıp okula bile gitmek istemezdim. Anneannem, 'Kızını, çocuğu olmadan çocuktan bıktıracaksın' diye kızardı anneme..."

Efe, Sait'le nişanlandıkları günden itibaren ablasını evlerinden alıp götüreceğini düşündüğü bu erkeği kendisine rakip olarak gördü. Okuldan döndüğünde Sait'i evde bulduğu zamanlar, öfke içinde

çantasını salonun ortasına fırlatıp, o gidene kadar odasından çıkmazdı.

"Sait kendisini Efe'ye sevdirmek için çok uğraştı. Bir kucak dolusu hediyeyle gelirdi bize ama değişen bir şey olmadı. Efe evlendikten sonra evimi görmek için bir haftasonunu bizde geçirmek istedi. Sait'le aralarındaki buzların eriyeceğini düşündüğüm için çok mutlu olmuştum."

Bu ilk ziyaretin sabahında kahvaltıya çağırmak için kardeşinin yanına giden Zeynep, gördükleri karşısında şaşkınlıktan dona kaldı... Çocukluğundan beri özenle sakladığı bebekleri paramparça edilmiş bir halde odanın her tarafına dağılmıştı. Ne diyeceğini bilemedi. Ablasını kızgın gözlerle süzen Efe ise dokunsan ağlayacak gibiydi. Yıllarca aynı odayı paylaşmışlardı. Ve dün gece ablası, kendisini yalnız bırakıp Sait denen o adamla uyumayı tercih etmişti. Çocuk aklıyla bu terkedilişin intikamını almıştı böylelikle...

Adet üzere her yeni çifte yöneltilen "Bebek ne zaman?" sorularının yoğunlaştığı bir dönemde anne olmaya karar verdi genç kadın... Zaten çocukları çok seviyordu. Hem ailelerine katılacak minik bebek, yaşamını bir nebze olsun renklendirebilirdi...

Bu arada Sait bir kaç iş değişikliği yaşadı. Önce Gebze'de Parsan'a girdi. İstanbul-Gebze arasındaki bu uzun mesafeyi her gün gidip gelmeyi göze almıştı. Ardından Turgut Bey, "Şantiye tecrüben olsun" diyerek damadını Bursa'da kurulan Asil Çelik'e yönlendirdi. Sadece üç yıllık evliydiler. Sait'in niyeti, İstanbul'da yalnız bırakmak istemediği eşini de Bursa'ya götürmekti. Ancak Zeynep bu teklife yanaşmadı.

"Sait'e, 'Sen git çalış ama benden Bursa'ya taşınmamı bekleme' dedim. Ben de çalışmak istiyordum. Kadıköy'de bir kız arkadaşım erkek giyim üzerine butik açmıştı. Ben de hemen yakınına kadın giyim üzerine bir butik açtım."

Anarşinin yoğun şekilde yaşandığı 1978 yılında genç, güzel ve evli olmasına rağmen yalnız bir kadındı Zeynep... Bu yalnızlık tüm ülkeyi sarmalayan siyasi akımlara karşı durabilmesini daha da güçleştirdi. Butiğinin bulunduğu pasajda ağırlıklı görüş ülkücülerden yanaydı. Arkadaş grubunu bu çevreden edinecek ve kısa süre içinde kendisini olayların tam da içinde bulacaktı..

"O yıllarda Türkiye'de bir sokağı sağcılar, bir sokağı solcular tutmuştu. Her gün 10 kişi ölüyor, gece hava kararıktan sonra korkudan kimse sokağa çıkamıyordu. Benim çevremde çoğunlukla ülkücüler vardı. Hepsiyle arkadaştık. Polis baskını olur, benim dükkanıma sığınıp

silahlarını saklarlardı. Yakalanmasınlar diye sesim çıkmazdı. Biraz tesadüf oldu aslında... Sağcı ya da solcu olma modasına ayak uydurdum da diyebiliriz. Eğer solcu grubun yoğun olduğu bir yerde olsaydım o tarafa da yönlenebilirdim. Ne olduğunu bilmeden Ülkücüler'i desteklemeye başladım."

Arabasının arkası afiş doluydu... Elinde makbuz, solculara göre maddi anlamda daha güçsüz gördüğü ülkücü gençlik yararına bağış topluyordu. Turgut Bey bu durumdan kısa zamanda haberdar oldu. Başta ses çıkarmadı ancak bir gün kızının elindeki makbuzları görünce olaya el koyma zorunluluğu hissetti.

"Babam, 'Bak kaç lira istiyorsan vereceğim. Bir daha asla bunları elinde görmeyeceğim' dedi. Had safhada panik olmuştu. Ben bunun bir suç olduğunun bile farkında değildim. Eşim Bursa'daydı, 15 günde bir gelirdi. Hiç bir şeyden haberi yoktu."

Bu arada evliliklerinin üzerinden 4 yıl geçmesine rağmen sadece Zeynep'in değil, tüm ailenin merakla beklediği hamilelik haberi gelmek bilmiyordu...

"Bir kadın hamile kalamaymca genellikle 'Herhalde bende bir problem var' diye düşünür ve doktora giden ilk taraf olur. Bizde de aynı şey oldu. Sayısız test yaptırdım. Hiç bir sorun görünmüyordu. Hatta Ankara Hacettepe Üniversitesi Jinekoloji Bölümü Başkanı Profosör Dr. Hüsnü Kişnişçi bile beni muayene edip, 'Boşuna kaygılanıyorsun, sende hiçbir hastalık yok. Bir de eşin gelsin ona bakalım' dedi."

Sait'le aralarındaki ilk kavgalar da bu dönemde patlak verdi. Hamile kalabilmek için denemediği yol kalmayan Zeynep, bu konuda eşinden hiç bir destek görmüyordu çünkü...

"Bütün vücudum delik deşik olmuştu... Çok acılı muayenelerden geçiyordum. Sait ise sanki başka bir alemde yaşıyordu. Acımı görmezden geliyor, bu haliyle çileden çıkarıyordu beni... Üstelik onun için doktordan aldığım hiç bir randevuya da gitmiyordu. Az buz değil, neredeyse 4 yıl boyunca sürdü bu durum..."

Çocuksuz geçen yıllar ızdırabım arttırdıkça, özlemleri beyniyle bir olup Zeynep'e tehlikeli bir oyun oynamaya başladı. Her gece aynı rüyayı görüyordu. Yumuk yumuk elli, güleç yüzlü bir kız bebek sevgiyle bakıyordu yüzüne... Adını Nazlı koymuştu. Uyanır uyanmaz kayboluveriyordu kucağından... Ama bu kısa süreli hayal alemi bile mutluluk veriyordu ona...

Arkadaş çevresindeki bazı patavatsızların "Kızım ne bu tembellik bir

çocuk yapsana artık" sözlerini "Bir kaç sene sonra düşünüyoruz" diyerek geçiştirmeye çalışsa da arkasından "Zeynep kısır. Bu yüzden çocuğu olmuyor" dedikodusunu yaptıklarının farkındaydı.

Bu durumun bir yazgı değil, zaten başından belli bir durum olduğunu ortaya çıkaran ise eşinin kolejden arkadaşı Faruk oldu. Zeynep'in çırpınışlarını gördükçe vicdanının sesine daha fazla kulaklarını tıkayamayacağını anlayan Cemal Kutay'ın oğlu Faruk, bir gün ağzındaki baklayı çıkarıverdi.:

- Sen hamile kalmak için boşuna uğraşıyorsun!

- Ne demek istiyorsun?

- Sait'in çocuğu olmaz!

Genç kadının duydukları kötü bir şaka gibiydi. Bir anda alt üst olmuştu sanki. Ancak Faruk susmadı. Ne kadar üzücü olsa da, hayatı hakkındaki doğruları bilmeye hakkı vardı:

- Sait çocukken ateşli bir hastalık geçirmiş. Bu yüzden onun çocuğu olmaz! Bunca zaman sana açıklamasını bekledim ama görüyorum ki yapmayacak. Çektiğin ızdırap bu sırrı saklamama engel oldu.

Doğru olabilir miydi duydukları? O an iki üzüntüyü bir anda yaşadı. Çok istediği annelik duygusunu tadamayacak oluşunu ve yıllarca süren tedavilerinin, durumu bilenler tarafından kayıtsızca izlenişini...

"O akşam büyük bir kavga patlak verdi. Sait durumu inkar ediyordu. Ben eşyalarımı alıp babamın evine gittim. Git tahlil yaptır, sonucu görmek istiyorum dedim. Çünkü biz görücü usulü gibi evlendik. Bu olay bana baştan söylenebilirdi. Çok kırılmıştım. Zorumla Kadıköy'de bir arkadaşının laboratuarında test yaptırdı. Sonuç korkunçtu. Tıpkı Faruk'un dediği gibi çocukken geçirdiği ateşli hastalık yüzünden çocuk sahibi olmasına imkan yoktu. Turgut Bey, "Allah'ın takdiri" diyerek karı kocayı barıştırmak istese de kızının, "Ama beni kandırdılar" isyanını haklı buldu. "Peki" dedi, "Ayrıl o zaman..."

Sait boşanmaya yanaşmadı. Eşyalarını toplamak üzere eve geldiği günü fırsat bilerek, en sevdiği çiçeklerle donattığı yatak odalarında karısına yeminler etti. Eğer boşanmazsa tedavi olacaktı. Gelişen teknolojiyle her derdin bir çaresi vardı artık...

"Yumuşamaya başlamıştım. Herhalde benim de gönlüm vardı. Gençlik işte, kimbilir? Evime geri döndüm. Babam kızdı o zaman, 'Öyle bir ayrılıp, bir barışılmaz aranızdaki saygıyı yok ediyorsunuz' dedi."

Her ne kadar evine geri dönse de annelik özlemi içini artarak sarıyordu. Çevresine sürekli rüyalarına giren bebekten bahsediyordu. O güne kadar bu konuda kızına karışmak istemeyen Semra Hanım psikolojisinin gitgide yara aldığını görünce, annelik iç güdüsüyle duruma el koyma zamanının geldiğini anladı.

"Annem o yıllarda yeni başlayan suni döllenme uygulamasından bahsetti. Bu işlem için ilk şart kocanın rızasıydı.... Ancak biz özel bir klinikte annemin arkadaşlarının vasıtasıyla, Sait'ten habersiz yaptırdık bu işlemi... O kadar heyecanlı bir işti ki bu... Babanın kim olduğunu hiç bir zaman öğrenemiyorsun... Hamile kalabileceğin dönem hesaplanıyor ve en uygun günde suni dölleme yapılıyor. Birkaç hafta sonra hamile kalıp kalmadığın ortaya çıkıyor."

Zeynep ilk seferinde hamile kalamadı. Doktoru "Ümidini kırma" diyerek aynı yöntemi bir kaç ay sonra bir kez daha denedi.

"İki kere denememize rağmen hamile kalamadım. O da büyük bir hayal kırıklığı yaşatıyor tabii... Kendini o kadar hazırlıyorsun ki aldığın olumsuz yanıtla tüm hayallerin yıkılıyor. Doktorun muayenesinden çıktıktan sonra saatlerce ağladığımı bilirim. Niyetim hamile kaldıktan sonra durumu Sait'e de açıklamaktı. Bir şey diyeceğini zannetmiyordum. Ama şimdi düşünüyorum da iyi ki olmamış. Babası belli olmayan bir çocuğum olmasını istemezdim."

Evliliğinde yaşadığı problemler Zeynep'i arkadaş ortamlarında daha fazla vakit geçirmeye yöneltti. Babasına verdiği söze rağmen siyasi çalışmalarına da devam ediyordu. Ülkücü grup içinde sevilen bir kişiydi Zeynep... Ancak biri vardı ki onun hisleri kısa zamanda arkadaşlığın çok ötesine geçmişti. Bu erkeğin ufak tefek esmer görüntüsünün en çarpıcı yanı yemyeşil gözleriydi. Koyu bir milliyetçiydi... O bölgedeki ülkücü gençliğin liderlerinden biriydi üstelik...

"Çok iyi arkadaştık, sohbetinden çok zevk alırdım ama sadece o kadar... Bir süre sonra bana karşı ilgisinin başka taraflara kaydığını farkedince açıkça uyardım. Ben evli bir kadındım."

Zeynep'in uyarıları fayda etmedi. Hatta ilk başlarda utana sıkıla belli etmeye çalıştığı duygularını apaçık itiraf eder oldu genç adam... "Sait'ten boşan" diyordu, "Benimle evlen!"

Zeynep'in umursamadığı bu romantik teklifler zamanla tehdide dönüştü. Bir akşam evine dönmek üzere işyerini kapatırken iki arkadaşıyla birlikte arkasında beliriveren çılgın aşık, Zeynep'i zorla bir

arabaya bindirdi.

"Çok iyi hatırlamıyorum ama sanırım Tavşanlı civarında bir yere gittik. Beni ailesinin yanına götürüyordu. Elinde silah vardı. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Beni kaçırdığı için Sait'le boşanmaya mecbur kalacağımı düşünüyordu. Kendimce bir plan yaptım ve hiç tepki göstermeden, tamam, seninle evleneceğim ama bu şekilde olmaz. Ailem duyarsa çok üzülür. Beni geri götür, Sait'le konuşacağım gibi bir şey dedim. Kabul etti, tekrar yola çıktık."

Zeynep'in sözlerine inanmıştı. "Hemen konuşacaksın, hemen boşanacaksın" diyordu yol boyu... Kartal yakınlarına geldiklerinde, arkadan çarpan bir otomobil yoldan çıkmalarına neden oldu. İçinde bulundukları araba ağır hasar görmüştü. Zeynep bir başka araçla eve doğru yönlenirken, içinden "Kurtuldum" diye seviniyordu.

"İşin ilginç tarafı aynı saatlerde Bursa'dan İstanbul'a doğru gelen Sait aynı güzergahta sadece 10-15 dakika gerimizdeymiş. Kazayı o da görmüş. Butiğime geldiğinde tanıştıkları için durup yardım etmek istemiş, 'Sağol abi' yanıtını alınca da yola devam etmiş."

Zeynep eve Sait'ten önce varmıştı. Yaşadığı olayın şoku Sait'e konuyu nasıl açacağının telaşıyla karışıyordu. Konunun duyulmasını istemiyordu ama bu çılgın aşığın Sait'e de bulaşacağını düşünüyordu. Bu nedenle herşeyi açıkça anlatmaya karar verdi. Talih de ona yardım ediyordu. Sait eve geldiğinde beti benzi atmış Zeynep'i karşısında görünce yorgunluktan olduğunu düşündü.

"Bana, 'Arkadaşını gördüm, trafik kazası geçirmişti' diye anlattı. İşte dedim içimden şimdi tam zamanı ben de ona yaşadıklarımı aktardım. Duydukları karşısında şoka girdi. Ama beni daha fazla korkutmamak için metanetli davranmaya çalışıyordu."

Ağırbaşlı bir erkek olan Sait olayın büyüyüp duyulmaması için yaşananların ikisi arasında kalmasına karar vermişti. Fakat karşı taraf için durum aynı değildi. Zeynep olayların yatışması için birkaç gün butiğini açmayınca kandırıldığını anlayan çılgın aşık öfkeden deliye döndü. Olayın üzerinden sadece 6 gün geçmişti ki Zeynep acı bir haberle uyandı. Butiği yakılmıştı.

"Bütün aile şoka girmiştik. Pasajın içinde sadece benim dükkanıma yapılan bir saldırıydı bu... Tamamen yanmıştı. Ancak asıl felaket bir kaç gün sonra yaşandı. Tesadüfen kaymvalidemlerde kaldığımız bir gece evimiz silahla tarandı."

Kimin yaptığını hiç bir zaman bilemediler.

Şüphelenebilecekleri sadece bir kişi vardı. Paniğe kapılan Sait, alelacele bir kaç ay önce Libya'dan gelen iş teklifini kabul etti. Gözü korkan Zeynep'in de başka tercih şansı yoktu.

Yaşamında yine yeni bir ülke vardı: Libya...

Libya'da Hayat

Yasalar gereği ancak işe başladıktan sonra eşini yanına çağırabileceğini öğrenen Sait hiç vakit kaybetmeden Libya'ya gitti. Zeynep izin belgelerini bekledikleri süre içinde önce butiğini devretti, ardından yolculuk için eşyalarını hazırladı. Yeni bir tatsızlık yaşanmaması için kayınvalidesinde kalıyordu. 2 ay sonra Sait, telefonla aradığı Zeynep'e, "işlemleri tamamladım, uçak biletini ayırtabilirsin" müjdesini verdi ve ekledi, "Sevgilim, hala oturacak bir ev bulamadım. Bir süre otelde kalmak zorundayız, hazırlıklı ol."

"Sait'le konuştuktan bir kaç gün sonra ailemle vedalaşıp, yola çıktım. Bir taraftan da bu kadar zamanda bir ev bulamadığı için söyleniyordum Sait'e... Beni almak için geldiği havaalanında karşılaşır karşılaşmaz da ilk bunu sordum. Meğer ülkede büyük bir ev sıkıntısı yaşanıyormuş. Libya'da devrimden sonra başa geçen Kaddafı'nin 'Yeşil Kitap'ı geçerliydi. İlginç yasaları vardı Kaddafi'nin... 'Ev oturanındır' diye bir kural koymuş mesela... Evleri olmayanlar eşyalarını bir kamyona yükler, sokak sokak dolaşırlardı. Diyelim ki bir yere gezmeye gittin, evde kimse yok, kapıyı kırar içerideki eşyaları atar, kendi eşyalarını koyarlardı ve böylece ev onların olurdu. Dışarı çıkarken evde mutlaka bir kadın bırakılırdı. Kadın olan eve girilmezdi çünkü... Bu yüzden ev bulmak da zordu. Üç ay kadar otelde kaldık ama kolay bir yaşam değildi... Çünkü bir haber geliyor 'Oteli boşaltın' diyorlar. Hadiii biz kapının önündeyiz... Hatta bu yüzden arabada yattığımızı bile hatırlarım."

Otelde geçen üç ayın sonunda Sait'in çalıştığı şirket tarafından Başkent Tripoli'de kiralanan evi görür görmez çok beğendi Zeynep...

"Libya'da çarşaf giyme zorunluluğu yoktu. Sadece yaşlılar gelenek olarak beyaz çarşaf giyiyorlardı. Akşamları diğer yabancılarla bir araya gelir mangal yapardık. Hafta sonları ise Tripoli'nin uzun kumsalında denize girerdik."

Yaşamında önemli yer edinecek iki dostuyla, bu Arap ülkesinde tanıştı. Biri Cemile'ydi... Diğeri ise aralarına iki aylık hamileyken katılan Müge... Zeynep onu sahip olamadığı kız kardeşi yerine koydu. Müge'nin duyguları da farklı değildi. Hatta ileride "Teyze" dedirteceği Zeynep'in adını verecekti kızına... Eşlerinin görevi nedeniyle ülkelerinden kilometrelerce uzakta yaşamak zorunda kalan bu üç genç kadın, gurbette can yoldaşı oldular.

Zeynep, Müge ve Cemile'nin yakın dostluğuna rağmen ilk kez bu kadar ayrı kaldığı ailesini çok özlüyordu. Özlem duyduğu sadece yakınları değildi. Yoğurttan sucuğa, reçelden alkole -ki, Libya'da yasaktı- kadar hasretini çektiği öyle çok şey vardi ki... Ve bu özlemler ona yeni beceriler kazandırdı.

"Sucuk, yoğurt, reçel, Libya'da olmayan şeylerdi... Hepsini yapmayı öğrendim. Özellikle de şarap konusunda uzmanlaşmıştım diyebilirim. Libya'da saf üzüm suları satılırdı. Bir bidonun içine üzüm suyu, bira mayası ve şeker koyuyorsun. Sıcakta fermente oluyor, sonra pamukla süzüyorsun ve dinlenmeye bırakıyorsun. Özel bir raf yaptırmıştık. Bir kerede yüz şişe şarap yapardık. Sonra toplanır, hangimizinki daha güzel olmuş diye yarışırdık aramızda... Ama sonraları Kaddafi uyandı ve saf üzüm sularının satışını yasakladı. Bu kez de kuru üzüm ve kuru incirden şarap yapmaya başladık. Çok güzel oluyordu. Libya'daki tek lüksümüz buydu."

Zeynep'in yeni yaşamına ayak uydurmaya çalıştığı sıralarda babası Turgut Bey'in siyasi yaşamı da yeniden şekillenmeye başladı. Başbakan Süleyman Demirel, 1965 seçimleri sonrası kurduğu hükümette DPT müsteşarı olarak görev yapan Turgut Bey'i, 1979 yılında kurduğu azınlık hükümetinde de yanında görmek istiyordu.

"Babam Sabancı Holding'ten kendi işini kurmak için ayrıldıktan sonra bir kaç arkadaşıyla birlikte demir-çelik endüstrisine girdi. 1979 yılında Süleyman Bey, 'Gel benimle çalış, sana ihtiyacım var' deyince kıramadı. Süleyman Bey önce Merkez Bankası Başkanlığı'nı önerdi. Babam da bu teklifi, 'Bu saatten sonra Merkez Başkanlığı için geriye dönmem. Bu ülkenin ekonomisinin ayağa kalkması gerek. Bana öyle bir yetki ver ki, artık düşündüklerimi yapabileyim' diyerek reddetti. Bunun üzerine Süleyman Bey babama müthiş bir yetki verdi; Başbakan Müsteşarlığı ve ayrıca Planlama Müsteşarlığı'na vekalet etme hakkı... Adeta Süleyman Bey'in yetkilerine sahipti."

Turgut Bey göreve atanır atanmaz 24 Ocak kararları olarak tarihe geçecek ekonomik programın hazırlıklarına girişti.

"O sıra annemle sürekli telefonda görüşüyorduk. 24 Ocak kararları neredeyse bizim evde hazırlandı desek yeridir. O dönemde Türkiye'de hiç bir şey yoktu. Annemin en büyük sıkıntısı ise ampüldü... Babamla arkadaşları bir odaya kapanarak sabahlara kadar çalışır, bu tempoya ampul dayanmazmış. Sıkıntı öyle bir hal almış ki sonunda babam Tekfen'den bir koli ampül getirtmiş. Annem, 'Başbakanlık'ta Süleyman Bey de dahil olmak üzere palto kaşkolla oturuyorlar' diye yokluktan yakınırdı. Başbakanlık böyleyken gerisini siz düşünün. Annem bu

şartlarda gece gündüz demeden çalışan babamın sağlığından endişe ederdi."

Anne babasının hareketli günler yaşadığı sıralarda Libya'daki Zeynep, en yakın arkadaşı Cemile'nin hediye ettiği köpek de olmasa çok yalnızdı... Bu yüzden ailesinin resmi bir görevle Libya'ya geleceğini duyduğu gün, sevinçten adeta çılgına döndü.

"İş bağlantıları ve Libya'da çalışan Türk işçilerinin sorunlarının çözümüyle ilgili bir görüşme için kalabalık bir heyetle geldiler. Israrla benim evimde kalmalarını istedim."

Semra Hanım Libya'da kaldıkları bir hafta içinde, iki yıldır görmediği kızıyla doya doya hasret çıkarıyordu; bir de evdeki şu köpek olmasa...

- Anne ona köpek deme! Onun adı var; Sultan...

- Çabuk onu dışarı çıkar. Hayatta aynı evde kalmam.

- Ama balkona çıkarılınca ağlıyor.

Turgut Bey, Kaddafi ve ihtilal arkadaşı Tarım Bakanı Ömer Durda ile resmi görüşmelerini sürdürürken, bakan hanımları Semra Hanım'ı ziyaret etmek istediler.

"Buyursunlar dedik, Cemile ile birlikte bir şeyler hazırladık. Kalabalık bir grup halinde geldiler ama bir öğrendik ki yanlarında tercüman yok. Ben, 'Eyvah! Şimdi ne yapacağız?' diye telaşlanırken, baktım annem rahat! 'Merak etmeyin, ben onlarla anlaşırım' dedi. İnanılmaz bir gündü... Annem biraz Arapça dersi almış. O kadar zamandır Libya'daydım ama benim Arapçam ancak alışverişe yetiyordu. Ama öyle bir anlaştılar ki, evliliklerinden yedi sülalerine kadar her şeyi konuştular. Şaşırdık, kaldık."

Bakan hanımları evden gayet memnun ayrılırken Zeynep, Cemile ile birlikte kapının ardına çökmüş hayret dolu gözlerle annesine bakıyordu.

- Anne vallahi senden korkulur!

"Bu ziyaretin benim için en önemli tarafı evime telefon bağlanması oldu. Libya'da o yıllarda telefon bağlatmak aynı Türkiye'de olduğu gibi çok zor. Koskoca şantiyede bile bir tane var. Babamın Türkiye'ye dönüşünün ardından bana torpil yapıp evimize bir telefon bağladılar."

Turgut Bey bu ziyaretin hemen sonrasında Haziran ayında büyük bir

kalp krizi geçirdi ve 10 gün kadar Ankara Hacettepe Hastanesi'nde kaldıktan sonra Semra Hanım'la birlikte Amerika'ya Cleveland'a giderek anjiyo yaptırdı.

Amerika dönüşü Semra Hanım üzülüp hastalığı nüksetmesin diye üzerine titriyordu Turgut Bey'in... Ancak ne yapsa da kadere engel olamazdı. Yalnız onların değil, tüm Türkiye'nin zor günleri yakındı. Uzun süredir yapılacağı söylenen darbenin ayak sesleri duyulmaya başlamıştı.

11 Eylül akşamı Özallar'ın Ankara'daki evlerinde tatlı bir telaş yaşanıyordu. Semra Hanım yeğeninin sünnet töreninin ardından evdeki işleri tamamlayıp bir keyif sigarası yakmıştı ki telefon çaldı. Saatine baktı, sabaha karşı 4'tü...

'Hayırdır inşallah' diyerek ahizeyi kaldırdı. Arayan Turgut Bey'in özel kalem müdürü Tevfık Ertürk'tü:

- Hanımefendi, iyi akşamlar. İhtilal oldu da onu söylemek istedim.

Semra Hanım bu haber karşısında bir an duraksadı ancak bozuntuya vermedi:

- Hayırlısı olsun. Zaten konuşulan, beklediğimiz bir şeydi...

Telefonu kapattıktan sonra heyecanlandırmak istemediği eşine ne diyeceğinin telaşına düştü. Mutfağa girdi, çay suyu koydu. Az sonra telefonun sesine uyanan Turgut Bey'in ayak sesleri duyuldu:

- Hanım ne oldu? Çocuk mu hastalandı yoksa?

- Yok yok... Çocuklar iyi, uyuyorlar. Arayan Tevfık Bey'di... Beklediğimiz olmuş da onu haber verdi.

- Yaa öyle mi!

- Hadi sen üstüne bir şeyler giy, çayını içer hazırlanırsın. Turgut Bey traş olmak üzere banyoya girdiğinde ikinci bir telefon daha geldi. Arayan Genelkurmay'dan bir amiraldi:

- Turgut Özal'ın evi mi?

- Evet.

- Siz eşi misiniz? Kendisi evde mi?

- Evet evde... Haberi öğrendik. Hayırlı olsun, kendisi hazırlandı, sizi

bekliyor.

Şaşkınlığını gizleyemeyen amiral sözlerine, "Çok teşekkür ederim hanımefendi" diye devam etti. "Beni şaşırttınız çünkü kimi arasak ya 'Evde değil' ya da 'Hasta' dediler. Bir tek siz olgunlukla karşılık verdiniz." Semra Hanım gülümsemesine mani olamadı:

- Ben alışkınım beyefendi... Bu benim ilk ihtilalim değil ki... İçine eşinin ilaçlarmı koyduğu küçük çantayı hazırlarken kapı çaldı. Askeri bir arabanın içinden bir üsteğmen ve ağır silahlı askerler indi. Semra Hanım gelen üsteğmene, "Hayırlı olsun, memleket için doğru olan neyse kabulümüz" dedikten sonra sordu, "Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Eşimi nereye götürüyorsunuz?"

Üsteğmen bu soruyu, "Emin olun bilmiyorum" diye yanıtlarken, çantası elinde merdivenlerden inen Turgut Bey dönüp eşine baktı. Bu gözgöze gelişin ardından o ana kadar metanetli davranmaya çalışan Semra Hanım gözyaşlarını tutamıyordu artık.

İhtilal haberinin duyulmasının ardmdan evlerinin telefonları susmaz oldu. Semra Hanım eline bir not defteri aldı, bir tane de erkek kardeşi Mehmet'e verdi ve, "Bütün arayanları not al. Bu gün bizi kim ararsa bil ki dost odur" dedi.

Bir buçuk saat sonra Tevfık Bey yeniden aradı:

- Hanımefendi Sayın Müsteşarımız makamında, ben de yanındayım, merak etmeyin.

- Ay inanmıyorum, nasıl iyi mi?

- Hiç merak etmeyin, durumlar gayet iyi... Sonra anlatırız.

- Bir sesini duyaydım...

- İçeride, toplantıda... Çıkar çıkmaz aratacağım sizi...

Türkiye'de ihtilal olduğu haberini Libya televizyonlarından öğrenen Zeynep, hiç vakit kaybetmeden telefona sanldı. Semra Hanım "Merak etme her şey yolunda" diyerek sakinleştirmeye çalıştığı kızına son gelişmeleri anlatmaya başladı:

- Biraz önce baban aradı. 'Gelince anlatacağım. Olaylar hiç tahmin ettiğimiz gibi değil, çok başka bir yöne döndü. Karar vermem lazım, veremiyorum. Gelince konuşuruz' dedi. Konsey üyeleri, 'Ekonomideki reformu sen başlattın, sen devam ettireceksin. Burada kalmanı

istiyoruz' demişler. Baban da, 'Karar vermeden önce Süleyman Bey'le konuşmam lazım' demiş. Ben seni daha sonra gelişmelerden yine haberdar ederim.

"Daha sonra annemin anlattıklarından öğrendiğime göre babamla Süleyman Demirel'in irtibatı görevli bir albay tarafından kurulmuş. Babam olanları anlatarak, 'Abi durum böyle böyle! Ne yapayım? Ne dersin?' diye sormuş, Süleyman Bey de, 'Memleket bizim, hizmetine devam edeceksin. Kabul et' diye karşılık vermiş. Bunun üzerine babam Bülend Ulusu Hükümeti'nde Başbakan Yardımcısı olarak göreve başladı."

Zeynep Başbakan Yardımcısı olan babasını tebrik bahanesiyle hemen Türkiye'ye döndü. Sait de yanındaydı. Ancak bir tebrikten öte, başka nedenleri vardı; boşanmak içindi bu dönüş... Verdiği tüm sözlere rağmen eşi, geçen iki buçuk yıl içerisinde yine doktorun kapısının önünden bile geçmemişti.

"Belki bilerek evlenseydim çocuğumuz olmuyor diye boşanmak istemezdim. Ama kandırılmıştım. Üstelik bana yine yalan söylemişti. Doğrusu ilişkimiz de zamanla sıkıcı bir hal almıştı. Sait çok ağır, hani papyon kravatla yatağa girebilecek bir insandı... Elektrik veren, heyecan yaşatan tarzda bir insan değildi."

Zeynep boşanmakta direttikçe Sait ısrarla "Hayır" diyordu. Bu kez de Arabistan'dan çok iyi bir iş teklifi almıştı. Bir kez daha yeminler etti. "Söz Amerika'ya gideceğim" diyordu. "En yeni teknikler orada, bak göreceksin çocuğumuz da olacak, benimle Arabistan'a gel."

Bu sözlere inanmadı Zeynep... Evliliklerinin yavaş yavaş sonlarına geldiklerinin ikisi de farkındaydı. Anne ve babası kızlarını karşılarına alarak dul bir kadın olarak üzerindeki baskıların artacağını, hemen boşanmak yerine kocasına son bir şans daha vermesi gerektiğini anlattılar. Bu nedenle, istemeden de olsa evliliğine bir süre daha devam etmeye karar verdi Zeynep... Ancak Arabistan'a adım atar atmaz aldığı kararın yanlışlığını anlayacaktı.

Altın Kafeste Hayat

Havaalanına doğru alçalmaya başladıkları sırada uçağın camından görmeye çalıştığı başkent Riyad, Zeynep'e lise yıllarını geçirdiği Amerika'yı hatırlattı. Gökdelenlerle süslü bu ihtişamlı kent, insanın içinde tek bir duygu uyandırıyordu: Zenginlik... Ancak gökyüzünden bakıldığında insanın içini ısıtan bu görüntünün ardında saklı duran korku, baskı ve yalnızlıkla tanışması uzun sürmedi.

"Daha sınırdan geçer geçmez Şeriat Kuralları'na uyacağımıza dair bir belge imzalattılar. Libya'da Kaddafi'nin Yeşil Kitap'ı vardı. Arabistan'da ise asla delinemeyecek olan Şeriat... Kral yıllar önce kurallara karşı geldi diye kendi torununu bile taşlatmıştı. Herhangi bir yanlışta kurtuluş şansın yoktu yani."

Ne kadar zor tarafları olsa da Libya'da rahat bir yaşantı sürmüştü. Suudi Arabistan'da ise sırf bir kadın olduğu için ikinci sınıf vatandaş sayılıyordu... Ayrıca Müslüman olmasına bakılmaksızın Arap olmadığı ve peçe takmadığı için tüm diğer yabancılar gibi "Kötü kadın"dı.

"Ne olursa olsun çarşaf giymek zorundaydık. Sadece peçe takmama ayrıcalığımız vardı ve bu yüzden kötü kadın olarak görülürdük. Araba kullanmamız yasaktı. Ya eşin ya da resmi şoförün kullanabilirdi. Diyelim ki bir arkadaşının kocasının kullandığı arabaya bindin ve yakalandın; zina suçundan ceza görüyordun."

Riyad'da çok lüks, müstakil bir eve yerleştiler. Mermerlerle süslü geniş verandalı bu ev, minik bir sarayı andırıyordu...

Ancak tüm yaşamını dikenli bir tel gibi sarmalayan Şeriat kuralları, duygusal anlamda kopma noktasına geldiği bir eş ve bunaltıcı iklim koşulları gözönüne alındığında altın bir kafeste hissediyordu kendisini...

"Her odada klima vardı. Evden çıkıp arabaya binene kadar kendini bir fırına girmiş gibi hissediyordun. Evin içinde oturmaktan sıkılırdım artık... Gece yarısından sonra verandadaki mermerleri buz gibi suyla yıkar, soluklanmak için dışarı çıkardım ama gecenin o saatine rağmen yerler iki dakika içinde kupkuru olurdu."

Kadın görmeye hasret kalmıştı neredeyse... Sokakta tek tük bir kadına rastladıklarında birbirlerine gösterir hale gelmişlerdi.

Böylesi baskı altındaki hemcinslerinin, kapalı kapılar ardındaki rahatlığına ise prens sülalesinden bir ailenin düğününe katıldığı sırada şahit oldu.

"Düğünlerde hanımlar ayrı, beyler ayrı salonlarda eğleniyorlardı. Kadınlar, son model Rolls Royce'larla geldikleri otel kapısından, kocalarının isimleriyle anons edilerek içeriye giriyor ve sadece kadınların hizmet ettiği bu ayrı bölümde çarşaflarını çıkarabiliyorlardı. Bu kadar şatafatlı ve seksi giyinmiş kadına daha önce hiç rastlamamıştım. Yasakların verdiği özlemle, özel modacılara sipariş elbiseler, son derece abartılı ve dekolteydi."

Aslında düğüne gitmeden önce ne giyecekleri konusunda arkadaşlarıyla uzun uzun tartışmışlardı. Siyah sade bir elbise ve yakasına takılı bir broşun Arabistan için fazla "Fakir" kaçacağının farkındaydılar.

"Bir arkadaşım yanında gelinliğini getirmişti onu giydi. Bir de mücevher konusu vardı tabii... Suudi Arabistan'da kadınlar son derece gösterişli takılarla dolaşıyorlardı. İnanılmaz bir zenginlik vardı ülkede... Düğüne gitmeden önce hepimiz tüm mücevherlerimizi ortaya döktük, uygunluğuna göre hepsini taktık takıştırdık ancak gece sonunda prenseslerin nedimelerinin bile bizden daha şık ve daha çok mücevher sahibi olduğu konusunda hemfikirdik."

Genç kızlığa adım attığı yılları Amerika'da geçirmişti. Babasının, "Çok modernler biz ayak uyduramayız" dediği Amerika'da... Şimdi ise çok tutucu bir toplumun içindeydi ancak ona göre Suudi Arabistan'daki yaşam, Amerika'ya oranla çok daha dejenereydi.

"Üst düzeydekiler, gayet konforlu ve çok zengin bir hayat sürdürüyordu. Evlerinde içki bile vardı. Kapalı kapılar ardında her türlü parti düzenleniyordu. Kadın erkek ilişkileri inanılmaz dejenereydi... Bence bütün bu çarpıklıklar yasaklardan kaynaklanıyordu. Amerika'da görmediğim şeylere Arabistan'da şahit oldum. Erkek çocuklara ve kadınlara tecavüz çok fazlaydı. Bu yüzden her hafta sonu kafa, el kesiliyordu."

Bu sıkıntılar içinde yüzünü güldüren haberi babası verdi. İslam Konferansı'na katılmak üzere annesiyle birlikte Suudi Arabistan'a geliyorlardı. Aylar sonra anne babasını görecek olmanın heyecanıyla sabaha kadar gözüne uyku girmedi.

"İslam Konferansı Toplantısı Cidde'deydi. Libya'daki arkadaşım Cemile de eşi Tuncay'la Arabistan'a gelmişti. Onlarla birlikte olmak benim

için çok büyük bir şanstı aslında... Yanımıza onları da alarak babamlarla buluşmak üzere Riyad'dan yola çıktık."

Semra Hanım gelmeden önce kızına Türkiye'den bir şey isteyip istemediğini sormayı ihmal etmemişti elbette... İsteklerini bir bir sıralamaya başladı Zeynep... En sona sakladığı ise annesini şoke etti.

- Anne bize içki getirir misin?

- Kızım yakalanırsak skandal olur!

- El çantana koyarsan kimse bulamaz, sen halledersin.

- Baban duyarsa kıyameti koparır.

- Sen de ona söyleme o zaman...

"İçki Libya'da da yasaktı ancak orada kendimiz yapıp içebiliyorduk. Suudi Arabistan'da böyle bir şeye asla cesaret edemezdin. Eğer yakalanırsan kurtulma şansın yoktu çünkü... Zaten yabancı olarak ikinci sınıf vatandaş muamelesi görüyorsun, kapın her an polis tarafından çalınıp, evin sorgusuz sualsiz aranabilirdi, içkiyle yakalanman ise felaketin olurdu."

Kızının bu tehlikeli isteğine "Bakarız" diyerek söz vermedi Semra Hanım... Belli ki bu riske girmek için düşünmeye ihtiyacı vardı. Arabistan gibi bir ülkede, üstelik İslam Konferansı'na katılmak üzere geliyorken içkiyle yakalanmak, uluslararası boyutta bir skandala yol açabilirdi.

"Havaalanına giderek annemle babamı beklemeye başladık. Önce babamı gördük. Her zamanki gibi güler yüzüyle bize el salladı. Hemen ardından gelen annem ise inanılmaz derecede gergindi. Elinde büyük bir makyaj çantası vardı. Araplar sürekli elinden çantasını almak istiyorlardı. O ise vermemek için müthiş bir mücadele içindeydi... Anladım ki içkiler bu çantada..."

Annelik duygusu ağır basmıştı işte... Semra Hanım düşünmüş taşınmış, aylardır görmediği kızını mutlu etmek için tehlikeyi göze almıştı.

"Eğer yakalansa kıyamet kopardı tabii... Ama annem hiç renk vermeyerek gayet ciddi bir yüz ifadesiyle babamın yanında ilerledi. Hemen otele gittik. Birbirimizi inanılmaz derecede özlemiştik. Karşılıklı iki oda ayrılmıştı. Annem çantasını verdi. İçinden bir şişe viski, bir şişe de votka çıktı. Güzel bir çilingir sofrası kurduk. Kapılar kilitlendi, domates suyu istedik, içine votka katıp içmeye başladık."

Turgut Bey olup bitenlerden habersizdi. Hasret gidermek istediği kızının karşı odaya kapanmasına anlam veremiyordu bu yüzden...

"Babam 5 dakikada bir 'Zeynep ne yapıyor? Yanıma gelsin' diye haber gönderiyordu. Nasıl gideyim? İçki koktuğumu anlayıp foyamızı ortaya çıkaracak diye ödüm kopuyordu. Banyoya gidip dişlerimi fırçalıyor, kokuyu alsın diye parfüm sıkıyor, yanında 5 dakika kalıp çilingir sofrasına geri dönüyordum."

Aynı gece içkiler tükendi. Büyük bir risk almışlardı. Sıra şişelerden kurtulmaya gelmişti. Dikkatle üzerlerindeki etiketi kazıyıp koku gidene kadar yıkadılar. Sonrada şişeleri tuz buz edip çöpe attılar. Ortada delil kalmamalıydı.

"Annemler ilk ziyaretlerinde iki gün kaldıktan sonra geri döndüler. Ancak bir kaç ay sonra yine resmi bir davetle tekrar geldiler. Umre zamanıydı. Babam hiç aklımda yokken, 'Hadi, Umre'ye seni de götüreceğim' dedi."

Umre ziyaretinde kendilerine eşlik edenler arasında Yeniay Köseoğlu ve Mehmet Keçeciler de vardı.

"Kabe'ye varmak için bir buçuk saat süren araba yolculuğu yapmamız gerekiyordu. Annemle babam başka bir arabayla gittiler. Biz de önde Mehmet Bey, arkada rahmetli Yeniay teyzeyle ben, Arap şoförle yola çıktık.

Çölün içindeki bu uzun yolculukta Zeynep bir ara sıkıldı:

- Yanımda Türkçe bir kaset var. Hadi teybe takıp dinleyelim.

Bu teklifi duyan Mehmet Bey atladı, ehramları üzerlerindeydi. Şarkı dinlemenin bu özel ziyaret sırasında yakışık almayacağını düşünüyordu:

- Olmaz! Şu an giydiğimiz kıyafetler kefeni temsil ediyor. Yani bu saatten itibaren dünya nimetlerinden faydalanmamak lazım.

- Mehmet Bey, üzerimizdeki kefen de olsa biz yaşıyoruz. Dünya nimetlerinden de faydalanmamız çok doğal ve şunu da söylemek zorundayım ki benim acilen tuvalete gitmem lazım.

"Mehmet Bey biraz bozuldu ama Kabe'de abdest alacağımızı söyleyerek şoföre zar zor tuvalete gitmek istediğimizi anlattık. Hiç unutmuyorum umumi tuvalete gireceğiz diye beklerken şöför bize dağ tepe gösterdi. Yeniay teyze ile çölün ortasında ihtiyacımızı giderdikten

sonra yolumuza devam ettik."

Saat geceyarısını gösterdiğinde Kabe'ye vardılar. Burada hayatındaki en büyük huzuru tattığını düşündü Zeynep...

"Hiç böyle bir şey beklemiyordum, sabah altıya kadar vecibeleri yerine getirdik. O kadar sıcaktı ki, bunaldıkça Zemzem suyuyla yıkanıyor bir buçuk dakika içinde tekrar kuruyorduk. Sabah nasıl oldu hiç anlamadım."

Kral tarafından özel olarak ağırlanan Turgut Bey'in ailesinden ayrı olarak Kabe'nin içine girmesine de izin verildi.

"Kabe'nin altın kapısından sadece babamın girmesine izin verildi. Her Hac zamanı, içi büyük bir şeref olarak Kral tarafından temizlenirmiş, içinde ne olduğunu her zaman merak ederdim; meğer boş bir odaymış..."

Suudi Arabistan Kralı, Turgut Bey'e üzeri altın sırmalarla işli Kabe örtüsünden de bir parça hediye etti. Bu hediye Zeynep'i çok şaşırttı.

"O kadar güzel bir kokusu vardı ki! Hani Cennet kokusu derler ya, gerçek bir şey o... Kabe'nin örtüsü belirli bir zaman sonra kaldırılır yerine yenisi konulurmuş. Kaldırılan örtüden parçalar da sadece önemli devlet adamlarına hediye edilirmiş. Etrafında binlerce insan tavaf ediyor. Çok değerli bir hediye! Annemin evinde 3 parça vardır. Bir tanesini çerçeveletip duvarına astı."

Eksiklik

Lüks villasının dört tarafı çevrili duvarları arasındaki yaşamını, gitgide yarı açık bir cezaevine benzetmeye başladığı günler, Zeynep'i büyük bir iç hesaplaşmaya yöneltti. Çocuk değildi artık... 27 yaşına gelmişti. Her boşanmak istediğinde doktora gideceğine dair söz veren eşi, aradan geçen onca zamana rağmen tedavi konusunda yine hiç bir adım atmamıştı. Annelik özlemiyle yanıp tutuşurken, çocuk sahibi olamayacağı fikrine sabitlenmiş, bu eksiklik dayanılmaz bir hal almıştı.

"Bütün bu olaylar birikim yaptı. Çocuk sahibi olamamanın üstüne, Arabistan'ın katı kuralları eklenince dayanamaz oldum. Bir gece eşimle büyük bir kavga ettik ve 'Tamam, artık bitti! Ben Türkiye'ye dönüyorum' dedim."

Zeynep hırsla eşyalarını toplarken, durumun iyiye gitmediğini anlayan Sait atladı:

- Ben de seninle geleceğim.

Karı koca bu uzun yolculuk boyunca birbirleriyle hiç konuşmadılar. Sait, ülkeye ayak basar basmaz ilk iş olarak kayınpederinin yanına giderek yardım istedi:

- Efendim, siz koskoca ülkeyi yöneten insansınız. Kızınızla konuşsanız da boşanmaktan vazgeçse... Ben ne yapsam da razı edemedim. Ne olur destek olun bana...

Turgut Bey kızıyla damadı arasında yaşanan bu gelgitlerden sıkılmıştı artık. Ancak boşanmalarını da istemiyordu.

Zeynep'i nasihat vermek üzere karşısına aldığında, iyilik yapmak isterken sözlerinin kızının psikolojisinde yıllar boyu sürecek bir tahribata yol açacağından habersizdi:

- Bak kızım, hata yapıyorsun. Bu Allah'ın işi... Kader... Karşındaki insanı çocuğu olmuyor diye bu kadar üzüyorsun. Ya senin de çocuğun olmazsa, ya da olur da dünyaya sakat gelirse...

"Babamın bu sözlerinden çok etkilendim. Ama Sait'e karşı artık kin beslemeye başlamıştım. Yıllardır söz verdiği halde doktora gitmemişti. Umursamıyordu... Yaptıkları ihanet gibi bir şeydi... "

Turgut Bey kızının evliliğinin yürümesi için son bir hamle daha yaparak damadına, "Tamam oğlum. Hadi sen de sözünü tut, Amerika'ya git. Bütün ileri teknikler orada... Durumu bir görelim" dedi.

"Babam böyle dedi ama ben gitmeden önce Sait'le açık açık konuştum. 'Tek bir şey söyleyeceğim boşuna gidiyorsun. Bana yarın durumumun tedavisi var ve çocuğum oluyor desen bile seninle evli kalmayacağım. Çocuk da istemiyorum, seni de istemiyorum' dedim. Çünkü bu kadar sene sonra bu konudaki tavrıyla ona olan saygımı tüketmişti."

Yine de gitti Sait... Ancak ailenin büyük umutlar bağladığı Amerika'da bile derdine çare yoktu. Kısa bir ayrılığın ardından tekrar birlikte olmaya razı edebileceği düşüncesiyle eşini Türkiye'de bırakarak Arabistan'a geri döndü.

Bu arada kardeşi Efe ile birlikte Yeniköy'deki evlerine yerleşen Zeynep, yıllardır hasretini çektiği İstanbul gece yaşamına hızlı bir giriş yaptı. Sıkıyönetimin hakim sürdüğü yıllardı... Turgut Bey, evli olmasına rağmen genç kız gibi davranan kızına müdahale zorunluluğu hissetti. Ne de olsa eşi yurt dışındayken kendisine emanetti.

"Babam sık sık İstanbul'a geliyor, 'Gece dışarı çıkıyorsun şu saat olmuş hala yoksun' diye kızıyordu bana. Bense evli olmanın da verdiği güvenceyle, 'Kocamın haberi var. Siz karışamazsınız' deyip gezmeye devam ediyordum."

Genç kadın İstanbul'da eşinden ayrı geçirdiği günler içinde kısa zamanda toparlandı. Yüzü tekrar gülmeye başlamıştı. Evlilik yüzüğünü çoktan parmağından çıkartmıştı bile... Bir de boşansa, tüm sorunları hallolacaktı...

Aynı yılın Temmuz ayı ortalarında, arkadaşlarıyla birlikte çayını yudumladığı sırada gelen telefonun sesiyle irkildi. Arayan babasıydı. Çok kısa konuştu:

- Biz annenle Side'ye gidiyoruz. Efe'yi de al, peşimizden gelin...

"Babam Başbakan Yardımcısı olarak ekonominin başındaydı. Maliye Bakanı Kaya Erdem de yardımcısı... Banker Kastelli furyasının alıp yürüdüğü bir dönemde Kaya Bey, "Bankere para yatırmayın" gibi bir açıklama yaptı.Tabii herkes parasını çekmeye başladı. Bugün bile o açıklama olmasaydı Kastelli batmazdı diye düşünüyorum. Çünkü şu anda bile eğer bir bankadan herkes parasını çekmeye kalkarsa o banka ne kadar büyük olursa olsun batar. O açıklamalar üzerine ekonomi alt üst oldu.

Asker Kaya Erdem'in istifasını istedi, babam, 'Olmaz' dedi. O sabah Kaya Erdem babamı aramış; 'Artık baskılara dayanamıyorum, Başbakan istifamı istedi, ben de vermek zorunda kaldım' demiş. Bunun üzerine kızan babam da istifasını yazmış, bütün telsiz ve telefonlarını kapayıp annemi yanına aldığı gibi Side'ye doğru yola çıkmış. Beni de yoldan aradılar."

Hiç vakit kaybetmeden hazırlanmaya başladı Zeynep... Doğrusu Side'nin de tam mevsimiydi...

Yeniden Aşık Olmak, Yeniden Başlamak

Ankara'dan öfke içinde Side'ye kaçan Turgut Bey yıllar önce satın aldıkları deniz kenarındaki dairelerinde biraz dinlenmek, olup biteni sakince tartmak ve bundan sonraki adımlarına karar vermek istiyordu. Oysa yalnız kalmaya hiç fırsat bulamayacaktı. Evlerinin bulunduğu Sırma Tatil Köyü bir kaç gün içinde ziyaretçilerle dolup taşmaya başladı.

"Side o yıllarda, şimdiki Side gibi değildi. Daha köy havalı, daha sempatikti... Yanımıza ilk gelenler Adnan Kahveci ile Kaya Erdem oldu. Ardından heyetler halinde Türkiye'nin dört bir yanından ziyaretler başladı. Babamın istifasını duyanlar, parti kurması için onu iknaya çalışmaya başladılar. Öyle bir yoğunluk yaşıyorduk ki sitenin içindeki lokalde oturacak yer bulmak imkansızdı. Hatta komşularımız bile bu yoğunluktan bahçelerine çıkamaz oldular."

Turgut Bey ısrarlar karşısında düşündü taşındı, "Önce bir halkın nabzını yoklayalım" dedi ve Türkiye'yi dolaşmak için eşiyle birlikte yola çıktı.

Turgut Bey nabız yoklama turlarını sürdürürken, güneş ve deniz Zeynep'in kanını kaynatıyordu. İçinde bulunduğu boşlukla yeni bir aşka sürüklendi. Hem de hiç ummadığı bir sırada... Ayaklarını yerden kesen bu erkek, evlerinin hemen yanındaki Cennet Motel'de tanıştığı işletmeci Y. idi.

"Çok tesadüfi oldu bizimkisi... Diskoda dans ederken tanıştık. Kendiliğinden oluşuverdi. Babamın tanıdığı biriydi ama parti çalışmalarıyla ilgisi yoktu. Side ve Uludağ'da iki büyük diskoteğin işletmecisiydi."

Bu aşkın filizlendiği günlerde, kalben olmasa da resmen evliydi Zeynep... Olup biteni hissetmişçesine, yazın son günlerinde, Sait çatkapı geliverdi. Sevgilisi Y. ile eşinin aynı ortamda bulunmasını istemediğinden Zeynep, "Ben de İstanbul'a dönecektim" dedi hemen... Sait de, "Beraber gidelim o zaman..."

Sait'in niyeti eşini Suudi Arabistan'a geri götürmekti. Bu yolculuk Zeynep'i razı edebilmek için büyük bir fırsattı onun için... Ancak henüz konuşma fırsatı yakalayamadan Afyon yakınlarında yola dökülü

mıcır, Zeynep'in direksiyon hakimiyetini kaybetmesine yol açtı ve içinde bulundukları araba takla atarak uçuruma yuvarlandı.

"Arabanın içinden sürünerek çıktım. Uçurumun başında dizili insanları gördüğümü hatırlıyorum. Kocama hiç bir şey olmamıştı. Benimse her tarafım kan içindeydi. Kolumda çok ciddi bir yara açılmıştı."

Acilen hastaneye gitmeleri gerekiyordu. Yardıma genç bir sürücü yetişti.

"Volkswagen marka bir arabası vardı. Bizi Afyon Devlet Hastanesi'ne yetiştirmek için son sürat gidiyordu. Hatta o kadar panik yapmış ki sonradan öğrendiğimize göre arabasının motorunu yakmış. Bizi hastane kapısına bıraktıktan sonra hemen ayrılmış. Bir teşekkür bile edemedim. Hala daha kim olduğunu merak ederim."

Trafik kazası geçirerek apar topar hastaneye kaldırılan Zeynep'in, Turgut Özal'ın kızı olduğu öğrenilince Afyon Devlet Hastanesi'nde büyük bir panik yaşanmaya başlandı. "O gece çok ciddi bir ameliyat geçirdim. Hastanenin bütün doktorları başımdaydı. Ertesi gün bizi arabayla alıp Ankara'ya götürdüler. Oradan da uçakla İstanbul'a, Amerikan Hastanesi'ne geçtik. Kolumda bir cam parçası kalmıştı. Çok sayıda ameliyat geçirdim."

Sait bu kaza sonrası eşiyle birbirlerine yeniden yakınlaştıklarım düşünse de, Zeynep'in hastaneden taburcu olur olmaz ilk sözü, "Boşanmak istiyorum. Eğer boşanmazsak çok kötü şeyler olacak. Çünkü hoşlandığım bir erkek var" oldu.

Sait bu açıklamanın üzerine artık konuşulacak bir şey kalmadığını anlamıştı. Hızla terkettiği eve, ertesi gün elinde boşanma vekaletnamesiyle geldi. Zeynep şaşkınlık içinde bakıyordu yüzüne... Sadece, "Ne oldu sana?" diyebildi. Sait'in saçları, üzüntüden bir gecede beyazlamıştı çünkü...

Zeynep hemen mahkemeye başvurdu. Kulaklarında sürekli şekilde babasının söylediği sözler çınlıyordu: "Ya senin de çocuğun olmazsa! Ya senin de çocuğun olmazsa!" Bu sorunun cevabına kilitlenmişti adeta...

"Hamile kalıp kalamayacağımı çok merak ediyordum bu yüzden korunmayı bıraktım ve Y. ile beraber olmaya başladım. Ancak aradan aylar geçmesine rağmen bir türlü hamile kalamıyordum. Bunun üzerine tamam artık demek ki benim de çocuğum olmuyormuş diyerek bu olayı kafamdan atmaya karar verdim"

Bu arada Türkiye'yi iki kez dolaşan Turgut Bey sonunda kararını açıkladı: "Gördüm ki parti kurmak artık vacip olmuş."

Yeni kurulacak partinin adı ne olacaktı? Çevresindeki herkesin tek tek fikrini sordu Turgut Özal, ancak kararını çoktan vermişti: Anavatan...

Parti amblemi için Zeynep'in kayınpederinden yardım istedi. Hereke Halıları'nm stilisti olan Selahattin Bey, hemen çizimlere başladı. Çok sayıda önerinin içinde en beğenileni bal peteği şeklindeki Türkiye haritası üzerindeki arı oldu.

Aile için yoğun günler başlamıştı artık. Turgut Bey seçim otobüsüyle Türkiye'yi adım adım dolaşıyor, eşi Semra Hanım da kendisini bir an olsun yalnız bırakmıyordu.

"Babamın pek çok gezisine ben de katıldım. Otobüste çok keyifli zamanlarımız oluyordu. Ama program çok ağırdı. Planlanan saatler çoğu kez tutmuyordu. Geceyarısını geçen saatlerde gittiğimiz köylerde halkın o saatte bile bizi beklediğini hatırlarım. Babamın temposuna yetişmek imkansızdı. Çok kuvvetliydi, yorgunluk nedir bilmeden dolaşıyordu. Annem yanından hiç ayrılmadı. Ben arada dinlenmek için İstanbul'a gider, sonra aralarına tekrar katılırdım."

Turgut Bey'e gösterilen yoğun sevgi, Semra Hanım'ı ister istemez bir takım korkulara sürükledi. Daha Metal İş Sendikası Başkanlığı'nı üstlendiği yıllarda başlayan ölüm tehditlerini kanıksadığını sanıyordu. Daha doğrusu bu tehditlerin gerçekleşmesi ihtimalini çok düşük görüyordu. Oysa Türkiye'nin her beldesinde coşkuyla karşılanan, yel gibi esen Turgut Özal çok daha tehlikeli güçlerin öfkesini üzerine çekebilirdi bu kez... Açık bir saldırı olacağını düşünmüyordu. Onu asıl korkutan daha sinsi komplolardı. Kadınca hisleri nedense en çok zehirden sakınmasını söylüyordu ona... Bu yüzden sadece Turgut Bey'i değil, çocuklarını da sürekli uyarıyordu:

- Açıkta gelen hiç bir şeyi içmeyin. Nerede olursa olsun içeceğinizi şeyi kapalı kutuda isteyin ve kendiniz açın. Tanımadığınız kimselerin ikramını kabul etmeyin.

Ancak çocuklarına söz geçirse bile Turgut Bey'in kaderci tavrını aşmak pek mümkün değildi.

"Bir gün seçim otobüsünün önüne yaşlı bir köylü kadın atıldı. Korumalar kadını geriye çekmek isterlerken babam otobüsten indi. Kadın elindeki bir bardak ayranı uzatarak, 'Oğlum, iç diye kendi ellerimle yapıp getirdim' dedi. Babam hiç düşünmeden ayranı alıp içmeye başladı. Sonra da sanlıp kadının elini öptü."

Otobüse döndüğünde Semra Hanım bir şey söylemese de gözleri "Ne yaptın?" diyordu. Turgut Bey eşine sarıldı, "Korkma" dedi. "Onlar benim halkım, bana bir şey olmaz."

"Seçim öncesinde bağış toplamak için parti yemekleri düzenlenir, partili gençler, konuklara küçük bal kavanozları satardı. Zaman zaman ben de yardım ederdim onlara.. Boğaz'daki bir restoranda düzenlenen yine böyle bir yemekte, gözüme biri çarptı. Koyu renk takım elbiseli, oldukça yakışıklı bir erkekti! Ne kadar da hoş biri, diye geçirdim içimden... Tesadüf işte, benim satış yapacağım masaların birinde oturuyordu. Yanına gittim, bütün balları satın aldı. O arada adının Adnan olduğunu öğrenebildim, o kadar..."

Seçim çalışmaları sırasında bazı görüşmeler için yurt dışı seyahatine çıkması gereken Turgut Bey, yakın arkadaşı Asım Kocabıyık'ın da ısrarıyla programına Houston'ı da ekleyerek check-up'tan geçti. Tetkiklerin sonucu pek de iç açıcı değildi. Yemeğin dozunu kaçırmıştı yine... Mutlaka kilo vermesi gerekiyordu. Dr. De Bakey gayet açık konuştu:

"Eğer zayıflamazsan yapmak istediğin işte başarılı olamazsın çünkü sağlığın elvermez..."

Bu sözler üzerine Turgut Bey'le Semra Hanım iki buçuk ay süren çok sıkı bir spor ve diyet programına katıldılar Houston'da... Türkiye'ye döndüklerinde tanınmayacak derecede zayıflamışlardı. Turgut Bey 30, Semra Hanım ise 25 kilo vermişti.

Amerika dönüşü seçim gezilerine tekrar hız verildi. Zeynep babasının çok sayıda mitingine katılmıştı. Ancak hiçbiri Saraçhane Mitingi kadar büyük ve etkileyici değildi.

Turgut Bey "Vuracağız" tehditlerine rağmen, halkın karşısına ailesiyle birlikte çıkacaktı. Semra Hanım her zamanki gibi endişeliydi. Miting öncesi seçim otobüsünde çelik yelek giyme tartışması yaşanıyordu.

- Turgut, inat etme de giy şu yeleği...

- Olmaz. Beni vurmaya niyetliyseler vücudumdan değil, başımdan da vururlar. Ben çelik yelek filan giymem... Bu kaderdir.

"Annem, babamı razı edemedi. Otobüsten inip babamın konuşmasını yapacağı kürsünün arkasına dizildik. Karşımızdaki müthiş kalabalık, inanılmaz bir sevgi gösterisinde bulunuyordu. Asıl güçlük, konuşma sonrası otobüse binmek isterken yaşandı. Efe ezildi. Korumalar bizleri kalabalığın arasından güçlükle çekip çıkarabildiler. Babam bizi yolda

bırakıp seçim yasakları öncesi son mitingine, Edirne'ye doğru hareket etti. Aynı akşam Kenan Evren'in televizyonda yaptığı açıklamayı izledik, "Oyunuzu Özal'a değil, MDP'ye verin" diyordu.

Başbakanın Kızı

Heyecanla beklenen gün, nihayet gelip çatmıştı işte... 1980 ihtilali sonrası kapatılan partilerin mirası üzerinde yükselen yeni partiler kadar, demokratikleşme adına, seçmenler için de bir imtihandı bu seçim...

Aylardır tüm ülke cümbüş yerine dönmüştü adeta... Sokaklar gökyüzüne hasret bırakırcasına, parti bayraklarıyla donatılmış, hoparlörlerden yükselen propaganda şarkıları susmak bilmemiş, meydanlar hınca hınç kalabalıkların toplandığı mitinglere ev sahipliği yapmıştı. 6 Kasım 1983 günü milyonlar, ülkenin kaderini şekillendirecek sonuca kilitlenmişti artık...

Seçim sabahı tüm aile erkenden ayaktaydı... Semra Hanım çayları koyarken, sabah namazının ardından gazetelerini okumayı tamamlayan Turgut Bey de kahvaltı masasına geçti. Genellikle 3 saatten fazla uyumadığı için, geceyi yine uykusuz geçirmesi ailesine olağandışı gelmiyordu.

"O sabah ben de erkenden kalktım. Babam genellikle hissettirmezdi ama onu çok iyi tanıdığım için heyecanını çok net aldım. Hemen kucağına oturdum, şefkatle sarılıp öptü beni... O gün tüm partililer sandık başında görevlendirilmişlerdi. Bana da Yedikule'de bir okul verildi. Gidecektim ama ne yapacağımı bilemiyordum. Babam sadece sandıktaki sonuçları takip etmemi söyledi. 'Merak etme, ANAP sandıktan birinci parti olarak çıkacak. Halkçı Parti ikinci, Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in desteklediği MDP ise üçüncü olacak' diyordu. Bense farklı düşünüyordum. 'ANAP kazansa bile onu HP değil MDP izler' diyordum."

Baba kızın fikir ayrılığı dönemin şartları gözönüne alınırsa hiç de şaşırtıcı değildi aslında... Türkiye'nin siyasi yaşamına tam bir belirsizlik hakimdi. TRT'de katıldıkları canlı yayında, "Boğaz Köprüsü'nü satacağım" diyen ANAP Genel Başkanı Turgut Özal'la, "Sattırmam" diyen Halkçı Parti Genel Başkanı Necdet Calp arasındaki çekişme tartışıladursun, pek çok kişi gibi genç kadına göre de liderliği Cumhurbaşkanının desteklediği MDP göğüsleyecekti.

Baba kız konuşurlarken kapı çaldı. Gelen Kemal Ulusu'ydu... Parti kuruculuğu MGK tarafından reddedilen Ulusu, bu vetoyla hayallerinin yıkılmasına karşılık, çalışmalarına devam ediyordu.

"Libya'da tanıştığım Müge ile arkadaşlığımıza, Türkiye'ye döndükten sonra da devam ettik. Kemal, geceyi bizde geçiren Müge ile beni almak üzere eve geldiğinde babamla annem de oy verecekleri Ankara'ya doğru hareket etmek üzere hazırdı. Vedalaşıp, ayrıldık. Ben daha önce gitmediğim için görev yerim Yedikule'nin nerede olduğunu da bilmiyordum. Okuldan içeri girer girmez heyecanım arttı. Ortam çok hareketliydi, insanlara bakıyor, kendi kendimize kim seçilecek diye yorumlar yapıyorduk."

Saatler 17.00'yi gösterdiğinde kapılar kapatıldı. Son dakikaya kalan bir kaç kişinin ardından, sıra sonuçları öğrenmeye gelmişti. Tebeşir kokulu sınıfta, arkadaşı Müge ve Kemal'in dışında, diğer partilere mensup birkaç gözetmen genç daha vardı. Öğretmenlik yaptığını öğrendiği orta yaşlı sandık başkanı, sırasıyla zarfları açıyor, yüksek sesle üzeri mühürlü partilerin adlarını okuyordu.

Zeynep sandıktan çıkan her Anavatan oyuyla yerinde duramaz oldu. Bulunduğu sınıfta partisi önde gidiyordu. Bir üst kattaki sınıfa girdi, durum aynıydı. Merak içinde diğer sandıklardaki oy dağılımlarına bakmayı da ihmal etmedi. Hızlı adımlarla okulu baştan sona arşınlayıp görevli olduğu sınıfa döndüğünde, bu koşuşturmayı fark eden sandık başkanı dayanamayıp sordu:

- Kızım ne bu heyecan? Baban mı giriyor seçime?

Ne cevap vereceğini şaşırdı o an... Gülümsemekle yetindi. "Evet babam seçime giriyor. Ben Zeynep... ANAP Genel Başkanı Turgut Özal'ın kızı..." demedi, diyemedi...

"Babam kendinden emin 'Ben kazanacağım!' dese de inanamıyordum. Kafamda sürekli MDP olayı vardı. Bizim bulunduğumuz okulda ANAP önde çıktı. Sevinç içinde diğer okulları da geze geze Taksim'deki parti il binasına gittik."

ANAP'ın Parti İl Binası'nda olağanüstü bir hareketlilik yaşanıyordu o akşam... Tüm telefonlar çalışıyor, sadece İstanbul'dan değil, ülkenin dört bir yanından gelen seçim sonuçları, destekçilere gururla deklare ediliyordu. Saatler ilerledikçe sevinç yumağı büyüdü.

"Bedrettin Dalan da yanımızdaydı. İl başkanı Seymen Topbaş oradan oraya koşuşturuyordu. O yıllarda şimdiki gibi dev ekran televizyonlarda seçim sonucunu izlemek gibi bir lüks de yoktu. Sadece telefonlarla bilgi alınabiliniyordu. Haberler çok iyiydi ama babam, 'Hiçbir taşkınlık olmayacak' diye kesin talimat verdiğinden sevinçli, ancak sessizdik."

Saatler geceyarısını geçerken, Zeynep yorgun argın Yeniköy'deki evine döndü. Ancak bir türlü gözüne uyku girmiyordu. Telefon trafiğine evden de devam etti. Sabaha karşı kıvrıldığı koltukta uykuya dalarken, sevinçten ağzı kulaklarındaydı. Bu uzun maratonun sonucu başbakanın babası olduğunu işaret ediyordu.

"Babam ve ANAP seçimleri açık ara önde tamamladı. Ancak o sıra bir tedirginlik yaşanmaya başladı. Cumhurbaşkanı Kenan Evren, aradan zaman geçmesine rağmen babamı bir türlü hükümeti kurma görevini vermek üzere Köşk'e davet etmiyordu. 'Acaba?'ların arttığı bir dönemde annem, 'Madem Kenan Paşa seni çağırmıyor sen ona git' dedi. Bu fikir babamın da hoşuna gitmiş olacak ki hemen randevu istedi. Telefonunun üzerinden 15 dakika geçmemişti ki Köşk'ten geri aradılar. Kenan Evren babamı bekliyordu."

Talebi kabul edilen Turgut Özal seçim sonrası basın karşısındaki bu ilk buluşmalarında hiç beklenmedik bir harekette bulunarak Kenan Evren'e sarıldı ve iki yanağına birer öpücük kondurdu. Daha sonra kaleme aldığı anılarında bu samimi davranıştan, "Sanki ben de bu sonucu istiyormuşum gibi bir görüntü çizilmek istendi" diye hayıflanarak bahseden Kenan Evren yanılmamıştı. Ertesi gün yapılan yorumlar, ANAP Parti Başkanı Turgut Özal'la Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in seçimden sonraki ilk buluşmalarının gayet samimi bir ortamda geçtiği yönündeydi...

"Tamamen içten gelen bir hareketti bu... Babam doğulu, sıcak, dokunmayı seven bir insandı... Kenan Evren'le karşılaşınca gayri ihtiyari sarılıp öptü. Sadece Evren değil, kimse beklemiyordu böyle bir şeyi... Çünkü Evren parmağıyla MDP'yi göstermiş ama seçim sandığından tam tersi bir sonuç çıkmıştı. Bir de aradan o kadar zaman geçmesine rağmen hükümeti kurma görevini bir türlü vermemişti babama... Böyle gergin bir ortamda, bu öpücük olay yarattı."

Görüşmenin ardından bekleyiş bir ay daha devam etti. ANAPlılar'a derin bir "Oh" çektiren haber, 7 Aralık 1983 günü geldi. Kenan Evren yeniden Köşk'e çağırdığı Turgut Özal'a sonunda hükümeti kurma görevini verdi.

"Aslında babam hiç aksini düşünmedi. Herkeste bir tedirginlik vardı ama o çok rahattı."

Banka memuru Mehmet Sıddık'la, ilkokul öğretmeni Hafize Hanım'ın büyük oğulları Turgut Özal, pek çok kişi için soru işaretleriyle dolu bir insandı aslında... 1977 seçimlerinde Milli Selamet Partisi'nden İzmir Milletvekili adayı olmuş ancak az bir farkla seçimi kaybetmişti.

Gençliğinde oldukça modern bir kadın olan annesi, yıllar içinde tesettüre bürünmüştü. Kardeşi Korkut Özal, tutucu tavrını açıkça ortaya koymaktan çekinmiyordu. Tüm bu detaylarla Turgut Bey'in eşi ve çocuklarının modern görünümleri ise taban tabana zıttı...

"Babaannem Malatya'da öğretmenlik yaptığı dönemde çok medeni, Atatürkçü, çağdaş bir öğretmenmiş. O yıllara ait inanılmaz resimleri var. Başında şapkası, son derece Avrupai kıyafetler içinde ne kadar Atatürkçü bir kadın olduğu apaçık görülüyor. Sonra o kadın nasıl kapanmış anlamıyorum! Yine Malatya'da çekilen bazı resimlerde şu anda amcamın kapalı olan eşinin askılı elbiselerle fotoğrafları var. Hepsi çok modern, hepsi çok açık insanlar... Amcam DSİ'den burs kazanarak Utah Eyelati'nde kurs görmek üzere Amerika'ya gittikten sonra değişti."

Annesi ve kardeşi yıllar içinde daha tutucu bir yaşam tarzını seçerken, Turgut Bey, "Çağ sana değil, sen çağa uyacaksın" mantığını benimsemişti.

"Babam küçük yaştan itibaren bize dinimizin gereklerini öğretti ama, 'Yapıp yapmamak size kalmış' derdi. Mesela Arapça dersleri aldık. O kadar sıkılırdık ki, dersten kaytarmak için elimizden geleni yapardık ama nafile..."

Turgut Bey EİEİ'de çalıştığı dönemde çocuklarının Kuran-ı Kerim'i okuyabilmeleri için Çankaya'da imamlık yapan Şaban Hoca ile anlaşmıştı. Şaban Hoca haftanın iki günü ders vermek için bizzat evlerine gelir, bu dersler, henüz ilkokul öğrencileri olan Ahmet ve Zeynep'in adeta kabusu olurdu.

"Şaban Hoca'nm dersi olduğu bir gün annemle babamın da evde olmayışını fırsat bilerek ışıkları söndürdük. Şaban hoca zili çaldı, çaldı, baktı evden çıt çıkmıyor, gitti. Çocukluk işte, gitti artık gelmez, diye havalara uçtuk ve ışıkları açıp tekrar oyuna daldık. Beş dakika geçmişti ki zil yine çaldı. Başka biridir diye hiç bakmadan açıverdik kapıyı... Meğer biraz dolaşıp yine gelmiş Şaban Hoca. Bu olayı duyan babamdan, 'Adam nerelerden kalkıp geliyor, siz nasıl kapıyı açmazsınız?' diye bir sürü azar işitmiştik. Babam dinimizi bilmemizi istedi ama hayatımıza hiç karışmadı. 'İbadet Allah'la kul arasında' derdi. Dinine çok bağlıydı ama tutucu bir tarafını görmedim. İlkokuldayken oruç tuttuğumu hatırlarım, iftar yemekleri çok güzel geçerdi. Bir tek babam sigara içtiği için orucunu açana kadar sinirli olurdu, o kadar... Ama amcamın evinde namaz vakti ortaya sıra sıra seccadeler serilip, toplu halde namaz kılınırdı. Biz böyle bir şey yaşamadık. Babamın namaz kıldığını bile gözümle görmedim. Odasına

gider, kılar gelirdi."

Yıllar içinde Turgut Bey hakkında en çok merak edilen bir başka konu ise Nakşibendi Tarikatı'na bağlı olup olmadığı oldu. İleriki yıllarda annesi Hafize Hanım'ın vasiyetini yerine getirmek için Süleymaniye Camii'nde Mehmet Zahit Kotku'nun yanına gömülmesi için Bakanlar Kurulu kararı çıkarması bu iddiaları güçlendirmişti.

Korkut Özal, abisiyle Zahit Kotku arasındaki bağlantıyı, "Turgut sağlığında onun talebesi oldu. Onun Zahit Efendi'yle hoca-talebe münasebeti 60'lara gider. Bunlar gönül bağlarıdır" sözleriyle anlatırken, Zeynep'e göre de babası hiç bir zaman tarikat üyesi olmadı.

"Ben Nakşibendi nedir onu da bilmiyorum. Yalnız, Efe doğduğu zaman babam bizi alıp, Fatih'e Mehmet Hoca denilen kişiye götürmüştü. Kadınlar ayrı erkekler ayrı yerlerde oturuyordu ama küçük olduğum için beni de yanlarına aldılar. Elini öptüm, beyaz sakallı, çok nur yüzlü biri olduğunu hatırlıyorum. Hatta Efe'in göbek adını da o koydu. Annem adının Efe olmasını istiyordu, 'O zaman göbek adını ben vereyim, kapıdan giren ilk kişinin adını koyacağım' dedi, içeriye Dr. Mazhar Bey girdi. Onun adını verdiler. Hatta babam Orta Asya Gezisi'nde Nakşibendi Hazretleri'nin mezarını aramış. Oradakiler de bilmiyormuş. Babam ısrar edince bulmuşlar, ziyaret edip iki rekat namaz kılmış. Ama babamın tarikata girdiğini sanmıyorum."

O dönem, ailenin ilgi çekici bir başka yönü ise Turgut Bey'le Semra Hanım'ın yıllanmış evliliklerine rağmen taze kalan aşklarıydı... Liseli sevgilileri andıran çift, elele göz gözeydi... Semra Hanım eleştirilere aldırmadan hiçbir gezisinde eşini yalnız bırakmıyordu. Başbakanlık Konutu'na yerleştikleri gün hemen özel bir mutfak hazırlattı. Turgut Bey'in yemeklerini kendi elleriyle hazırlıyordu. Bu ihtimama çevresine karşı, "Diyetine dikkat etmesi gerekiyor" diye bahane bulsa da asıl neden onu zehire karşı uyaran sezgileriydi. Semra Hanım siyasi yaşamdaki grafiği hızla yükselen eşini en büyük korkusundan uzak tutmaya çalışıyordu böylelikle...

"Annem, babamın bütün yemeklerini elleriyle hazırlardı. Dışarıda yemek yemesini istemezdi. Diyelim ki soda istedi, 'Kapağını getirip yanımda açın, gazı kaçınca Turgut Bey sevmez' derdi mahsustan... Aslında babamın pek aldırdığı yoktu ama annem açıkta gelirse içine bir şeyler katarlar korkusu taşırdı hep..."

Başbakanlık görevini aldığı gün, mutluluğunu ailesiyle paylaşmak üzere İstanbul'a doğru yola çıkan Turgut Özal, Yeniköy sırtlarındaki

evlerine, aralarında çok sayıda gazetecinin de bulunduğu kalabalık bir konvoy eşliğinde geldi.

Zeynep'in daha sonraları sıkça baş sayfalarını süsleyeceği gazetecilerle tanışıklığı da işte o gün başladı. Babasının mutluluğuna, gözyaşları içerisinde kardeşi Efe'ye sarılarak ortak olurken, gözler Turgut Bey'in ailesine kaydı.

"Babam Başbakan olduktan tam bir hafta sonra Sait'le resmen boşandık. Bu ayrılığın ortaya çıkması uzun sürmedi. Ahmet yurt dışındaydı. Efe küçüktü. Ortada haber yapmaya en elverişli kişi olarak ben kalmıştım. Herkes merak ediyordu kim bu kız?"

Zeynep dul bir kadın olduğunun ortaya çıkmasıyla etrafındaki soru işaretlerinin arttığı dönemde ilk röportajını Milliyet Gazetesi'nden Tunca Bengin'le yaptı. Babasıyla sıkça inatlaştıklarını anlattıktan sonra şu örneği veriyordu: "Bir keresinde kim daha fazla nefes almadan suyun altında kalabilir diye iddialaşmıştık. Herkes daldı. Benim kafamda tek bir şey vardı o da birinci olmak. Suyun içinde morarmışım. Beni, 'Tamam sen kazandın' diye çıkardılar. Bir de evde sık sık yaptığımız, ağzını burnunu kapa, nefessiz kal iddiası olur. Bunda da babam, 'Kaybettim' diyerek bırakır."

Yine aynı röportajda babasının Başbakan olmasının, "Kendisi gibi rahat bir insan için çok zor olduğunu" söylüyordu.

"Her yerde göze batıyorum, rahat gezemiyorum. Ne bileyim ben, rahat giyinemiyorum. Aile içinde değişiklik olmadı. Babam yine babam... Başbakan olmadan önceki gibi evin içinde eşofmanlarıyla dolaşan adam. Tek kötü yanı ailenin kopması, birbirimizi çok az görmemiz. Bir de sürekli çalan kapı... Bazen öyle oluyor ki sabah yatağımdan kalkıyorum, mutfakta tanımadığım bir adam var. Ama alıştık artık."

"Ya evlilik?" sorusuna ise daha sonraki yaşamıyla hiç de ilgisi olmayan bir yanıt veriyordu Zeynep: "Evlilik şimdi bana zor geliyor. Ama bir daha evlenmeye karar verirsem, kesinlikle mantık evliliği yapacağım."

Torpilli Belediye

Genel seçimlerin hemen sonrasında düzenlenen yerel seçimlerde ANAP'tan Kadıköy Belediye Başkanı seçilen Osman Hızlan, elini çabuk tutarak Zeynep'e iş teklifi götüren ilk belediye başkanı oldu. ANAP'ın kuruluş çalışmalarında aktif olarak görev alan genç kadının çalışkanlığı biliniyordu. Osman Hızlan'ın bu teklifle, başka avantajlardan da yararlanmak adına, ne kadar akıllıca davrandığı kısa süre içinde ortaya çıkacaktı.

"Bu seçimlerin ardından ülkeye farklı bir belediyecilik sistemi geldi. Babam, 'Para aktaralım ki bir şeyler yapsınlar' diyordu. Kadıköy Belediye Başkanı seçilen Osman'ı aileyle tanıştıran bendim... Tüccarlık yapan, paraya ihtiyacı olmayan ve Kadıköylüler tarafından çok sevilen bir kişiydi. Teklifini önce babama danıştım, olumlu karşıladı. Osman'a, 'Bana masa başı işe verme. Bir de parayla ilgisi olmayan bir görev olsun ki dedikodu çıkmasın dedim', kabul etti. Bir kaç gün içinde Kültür-Sanat ve Halkla İlişkiler'den sorumlu Kadıköy Belediyesi Başkan Yardımcısı olarak göreve başladım."

Böylelikle, boş oturmayı sevmeyen Zeynep için keyifli bir dönem başladı. Ekibiyle birlikte Kadıköy'deki tarihi çeşmeleri restore ettirmekten, ev hanımları için İngilizce kursları düzenlemeye, fakir mahallerdeki hasta çocukların ameliyat masraflarının karşılanmasından, spor tesisleri kurulmasına varan geniş bir yelpazede sürdürüyordu çalışmalarını...

"O sıra bir sorun baş gösterdi. Sonuçta Başbakan kızının çalıştığı belediyenin diğerlerine oranla bir takım avantajları oluyordu, ilgi çekiyordum. Düzenlenen her aktiviteye ben de oradayım diye basın büyük ilgi gösteriyor, böylelikle Kadıköy Belediyesi'nin reklamı oluyordu."

Bu durum diğer belediyeleri harekete geçirdi. Zeynep'den dolayı medyada sürekli Kadıköy Belediyesi'nin haberlerinin yer almasından dolayı haksızlığa uğradıklarına inanıyorlardı. Homurtuların arttığı bir dönemde devreye Anakent Belediye Başkanı Bedrettin Dalan girdi.

- Zeynep sen haksızlık yapıyorsun. Diğer belediyeler bu durumdan çok rahatsız... Senin Anakent'te çalışman gerekirdi.

- Ne yapalım? İlk teklif Osman'dan geldi. Siz önce davransaydınız, sizinle çalışırdım. Artık bu saatten sonra dönüş olmaz.

Bu sohbete kulak misafiri olan Turgut Bey, takılmadan edemedi ikiliye:

- Bedri, bu kız Anakent'e geçerse, senin yerine göz diker, ona göre...

"Dalan'ı çok severdim. Benim için hala çok önemli bir insandır. Her on beş günde bir ziyaretine giderdim. O sıra söyleyemedim ama içimden, keşke bana ilk teklif getiren o olsaydı da beraber çalışabilseydik, diye geçirmişimdir."

Osman Hızlan, bataklık haline gelen eski sahil yolunu ıslah projesi geliştirdiğinde Zeynep, Başbakan kızı olmanın avantajından bir kez daha faydalandı.

"Kadıköy'ün eski sahil yolu rezil vaziyetteydi. Adeta çamur deryasıydı. Islah için çok güzel bir proje hazırladık. Fakat o bölge birkaç bakanlığa aitti. Projenin bürokrasiye takılması halinde onay almak için bir 10 yıl beklememiz gerekirdi. Hemen babamı arayarak 'Sana geliyoruz' dedim ve Osman'la Ankara'nın yolunu tuttuk."

Başbakanlık Konutu'nda projelerini anlatmayı bitirdiklerinde, saat geceyarısını çoktan geçmişti. Açıklamaları sessizce dinleyen Turgut Bey, ani bir kararla 5 bakanı birden yataklarından kaldırararak, talimatlandırdı:

- Osman'la Zeynep'in anlattıklarını çok beğendim. Bu proje olacak. Şimdi gidip başlıyorlar. Siz de hemen yarın onay verip gönderin.

Küçük büyük, zengin fakir ayırdetmeden çevresindeki herkese aynı mesafede durmayı başaran Zeynep, bu samimiyetiyle kısa süre içinde Kadıköylüler'in kalbinde taht kurdu. Halk, Başbakan'ın bu güler yüzlü ve yardımsever kızından o denli hoşnut kaldı ki bir sonraki yerel seçimler öncesinde yapılan kamuoyu yoklamalarında belediye başkanı olarak Zeynep'in adı öne çıkacaktı.

Düzenlenen yardım konserlerinde arkadaş yelpazesi sanatçılarla da renklendi. Turgut Bey çalışmalarını yakından takip ettiği kızıyla gurur duyuyor, elinden gelen desteği esirgemiyordu. Üstelik gece yaşamına olan düşkünlüğünü de kabullenmişti artık. Madem bu kadar yoğun çalışıyordu biraz eğlenmek onun da hakkıydı.

"Çalışmaya başladıktan sonra fazla sık gidemez oldum Ankara'ya.... Anne babama yapacağım ziyaretleri en sevdiğim sanatçı dostlarımdan Zerrin Özer'in Chinatown'da sahneye çıkacağı dönemlere denk getirirdim. Kalabalık bir arkadaş grubuyla izlemeye giderdik Zerrin'i... Programını bitirdikten sonra masamıza gelir, sohbetimiz sabahın ilk

ışıklarına kadar sürerdi."

Annesinin 'Geç kalma!' tembihine rağmen, saate bakmak ancak gece kulübünden çıkarken gelirdi aklına... Çoğunlukla kendisine eşlik eden arkadaşı Müge'ye döner sorardı:

- Eyvahh! Saat beş olmuş! Şimdi nasıl gireceğiz içeriye?

"Başbakanlık Konutu'nun üst katında, karşılıklı odalarda kalırdık babamla... Yine çok geç kaldığımız gecelerden birinde, gürültü yapmamak için ayakkabılarımızı elimize alarak sessizce odamıza girmeye çalışırken, sabah namazına kalkan babamla burun buruna geldik."

Turgut Bey ellerinde ayakkabılarıyla parmaklarının ucunda yürüyen Zeynep'le arkadaşının haline kahkahalarla gülmek istese de yüzgöz olmamak için tuttu kendini:

- N'aber kızlar? Saat kaç?

Zeynep atladı:

- İki...

- Ha öyle mi? İyi geceler...

"Babam sabah namazına kalkmış ben saat iki diyorum. Olacak şey değil... Sanki inanmış gibi yaptı. Onun büyük olgunluğudur bu... Bize bir şey söylemedi ama ertesi gün anneme, 'Kızlara söyle, burası İstanbul değil Ankara... Biraz daha dikkat etsinler. Gece saat 01.00 gibi evde olsunlar' demiş.

Zeynep annesinin uyarısına rağmen ertesi akşam sanki hiçbir şey olmamış gibi yine Chinatown'a gitti. Ancak bu kez keyfi yerinde değildi. Sabahtan beri rahatsız eden dişinin apsesinden duramaz olmuştu.

"Ağrı dayanılacak gibi değildi. Baktım duramıyorum, mecburen ayrılmak zorunda kaldım gece kulübünden... Tesadüf işte saat de 1'di..."

Ertesi sabah Turgut Bey eşine sordu:

- Hanım, kızlar dün akşam eve kaçta döndüler?

- 1'de geldiler.

- Aferin, aferin, bak laf dinliyorlar.

Bir taraftan belediye çalışmaları, diğer taraftan resmi davetler ve gece yaşamı, zengin bir gardrop gerektiriyordu. Zeynep sıkça çıktığı alışverişlerden birinde eski arkadaşlarından Erkan'a rastladı. Basit bir tesadüf gibi görünen bu karşılaşmanın yaşamının uzunca bir bölümünü etkileceğinden henüz habersizdi...

"Aylar önce Erkan, 'Bir arkadaşım var. Gel sana oradan elbise alalım' demişti ancak gitmek için bir türlü fırsat bulamadım. Müge ile vitrinlere bakarken karşılaşınca, 'Tamam seni yakaladım, bu kez kaçamazsın, götürüyorum' dedi. Osmanbey'de bir mağazadan içeriye girdik. Alışverişin ardından mağazanın sahibiyle tanıştırmak istedi, olur dedim."

Mağazadan bir an önce ayrılmak için kendisine yol gösteren Erkan'ı hızlı adımlarla takip eden Zeynep, sıradan bir ofiste, yaşlı başlı bir adamla tanıştırılmayı bekliyordu. Merdivenin hemen bitimindeki ahşap kapıdan içeriye adım atar atmaz dikkatini ilk çeken nadide antikalarla süslü ofisin özeni oldu. Fakat asıl şaşkınlığını dar uzun odanın uzak köşesindeki masasından kendilerine doğru yürüyen kişiyi farketmesiyle yaşadı.

"Gözlerime inanamadım. Meğer mağazanın sahibi bir yıl önce parti yemeğinde tüm bal kavanozlarını satın alan erkekmiş. İçimden, niye Erkan'ı dinleyip daha önce gelmedim, diye söylenirken o ana kadar sadece adını bildiğim bu adamın Adnan Güngör olduğunu öğrendim."

Adnan Güngör daha ilk dakikalardan itibaren Zeynep'e karşı ilgisini açıkça belli etmekten çekinmedi. Üstelik bu ilgi karşılıksız değildi. Bir yıl önce başlamadan sönen kıvılcım, ateşleniverdi yeniden! Zeynep mağazadan ayrılırken, "Biz akşam Mazgal'a gideceğiz" demeyi ihmal etmedi. Gizli mesajının yerine ulaşacağından emindi...

"Çıkarken kız arkadaşıma 'Göreceksin, akşam Adnan da gelecek' dedim. Beklediğim oldu. Gece kulübünden içeri adım atar atmaz kapıda Adnan'la Erkan göründüler. Beraber yemek yedik, oradan Gala'ya geçtik. Aramızda inanılmaz bir elektrik oluşmuştu."

Adnan Güngör son derece iyi yetiştirilmiş, köklü bir ailenin tek oğluydu. O güne kadar yaşadığı ilişkilerden dolayı magazin dünyasında "Playboy" olarak adlandırılıyordu. Daha ilk buluşmalarında gazeteciler tarafından fotoğraflanmaktan kaçamadılar. Bu iki tanınmış ismin aynı gece kulübünde eğlenmeleri bir tesadüf müydü acaba? Üstelik Zeynep'in işletmeci Y. ile birlikte olduğu

sanılırken!

"Adnan'la tanıştığımız günlerde Y. ile ilişkimizi bitirme arifesindeydik. Zaten aynı şehirde yaşamadığımız için fazla sık görüşemiyorduk. Hani olur ya, biriyle tanışmışsın ama henüz ilişki başlamamıştır, diğeriyle bitmek üzeredir ama adı konulmamıştır. Bir süre hayatımda her ikisi birden oldu."

Ve Kürtaj...

Kendine itiraf edemese de yalnızlıktan korktuğu için ayrılmak istediğini söyleyemiyordu Y.'ye... Adnan Güngör'ü henüz çok az tanıyordu. İlişkilerinin gidişatı hakkında yorum yapamıyordu. Bildiği tek şey ona kısa süre içinde çok bağlandığıydı. Üstelik son günlerde kendini oldukça bitkin hissediyordu. Bir doktora görüneyim derken, adet gününün geciktiğini farketti. Olabilir miydi? Tam da aklından çıkardığı bir anda hamile mi kalmıştı acaba? Hiç vakit kaybetmeden soluğu eczanede aldı.

"Hemen bir test cihazı aldım. Heyecandan ellerim tir tir titriyordu. Gözlerime inanamadım, sonuç pozitifti..."

Bu habere sevinsin mi, üzülsün mü karar veremedi. Yıllardır kucaklamak istediği bebek içindeki ilk günlerini sürmeye başlamıştı işte... Hemen annesini aradı. Semra Hanım eşiyle birlikte İsviçre'ye gidiyordu.

- Anne bir şey oldu. Ben hamileyim...

- !!!

Semra Hanım sustu kaldı... Kızının çocuk sahibi olmak için ne büyük bir özlem çektiğini biliyordu. Diğer taraftan, anlaşamayacağını düşündüğü Y. ile evlenmesini istemiyordu. Ancak bir Başbakan kızı olarak bu çocuğu doğurması için nikah şarttı!

- Kızım iyi düşün, sırf çocuk için evlenirsen mutlu olamazsın. Ben sana baskı yapmam, kendi kararını kendin ver.

"O kadar ilginç bir durum ki, onca yıl çocuk sahibi olmak için uğraş, olmasın ve hiç istemediğin bir anda hamile kal! Y. çok iyi bir insandı ama onunla evlenmek istemiyordum. Ancak ilk hamileliğin kürtajla sonlanması durumunda bir daha hamile kalınmaz gibi de bir inanışım vardı. Bu da beni çok korkutuyordu.

Semra Hanım kendisine korkularını anlatan kızını Dr. Hüsnü Kişnişçi'ye yönlendirdi. Kişnişçi, test sonucunu doğruladıktan sonra sordu:

- Ne yapmayı düşünüyorsun Zeynep? Bu çocuğu doğuracak mısın?

Medya seçimden 10 gün sonra boşanmış olmasıyla yakından

ilgilenmişti zaten... O an kendini bir de bu haberin yükünü taşıyacak kadar güçlü hissetmedi. Hem sadece çocuk sahibi olmak için evlenmek hiç de mantıklı gelmiyordu. Aklını kurcalayan en önemli soruyu sordu doktoruna:

- Hüsnü Bey, eğer kürtaj yaptırırsam bir daha çocuğum olur mu?

Doktorun uzun uzun ikisi arasında bağlantı olmadığını açıklaması Zeynep'i rahatlattı. O halde bu hamileliği sonlandıracaktı. Ancak Başbakan'ın bekar kızının kürtaj yaptırdığı haberinin basına sızması büyük bir skandala yol açabilirdi. Son derece gizli gerçekleşmeliydi bu operasyon...

Doktordan çıktıktan sonra Y. yi arayarak durumu anlattı. "Eğer çocuğu dünyaya getirmek istiyorsan, evlenebiliriz" teklifini ise reddetti.

"Benim tek amacım hamile kalıp kalamayacağımı öğrenmekti. Ama eğer kalırsam ne yapacağımı düşünmemiştim hiç. Büyük bir hataymış bu... Y. ile neden evlenmek istemediğimi bilmiyorum. Adnan faktörünün de etkisi büyüktü elbette ama tek neden bu değildi... Y. tam boşanma arifesinde yalnızlığımı paylaşan biriydi, o kadar. Evlenmek için başka duygular taşımak gerekliydi ve ben hiç birini hissetmiyordum ona karşı."

3 gün sonra Nazlı'yı Ankara Hacettepe Üniversitesi Hastanesi'nde bıraktı. Yüreğinden bir parçayla birlikte...

"Babamın kürtaj yaptırdığımdan haberi olmadı. Operasyonun hemen ardından Y. ile konuşup, ilişkimizi bitirmek istediğimi söyledim, el sıkışarak, dostça ayrıldık. Zaten Adnan'ı o kadar seviyordum ki hiç kimseyi gözüm görmüyordu..."

Onlarınki ilk görüşte aşktı. Birbirlerini farkettikleri andan itibaren düşmüşlerdi birbirlerinin yüreklerine. Aşk, herşeyin üstesinden gelir sanıyorlardı ancak adadıkları çok önemli bir konu vardı. Karakterleri taban tabana zıttı... Adnan Güngör yapı olarak çok kıskanç bir erkekti... Zeynep ise özgür... Birliktelikleri zamanla içinden çıkılmaz bir hal aldı.

"Adnan üzerimde o kadar çok baskı uyguluyordu ki beni zor durumda bırakıyordu. Buluşur buluşmaz hemen kıyafetime bakar, arkadaşlarıma karışır, bazılarıyla görüşmemi istemezdi. Bu durum beni çileden çıkarırdı."

Pembe Yalanlar

Osmanlı terbiyesiyle büyüyen Adnan Güngör, sevdiği kadının kıyafetinden arkadaşlarına, yüksek sesle gülmesinden eve giriş saatine kadar her ayrıntıya müdahale etmek istiyordu. Zeynep'in ise böyle bir sınırlamaya tahammülü yoktu. Bu baskılar genç kadını yalan söylemeye itti.

"Bazı geceler arkadaşlarımla buluşmak istediğimde Adnan'a 'Hastayım, erkenden uyuyacağım' derdim. Hiç unutmam yalan söylediğim gecelerden birinde aralarında Cemil İpekçi'nin de bulunduğu kalabalık bir grupla önce Club 12'de Huysuz Virjin'i izledik, ardından Astoria'ya geçtik. Meğer Adnan da aynı mekandaymış. Görünce başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. 7 erkek arkadaşıyla sahnenin tam karşısındaki masada oturuyordu. Bize de hemen yanlarındaki masa ayrılmıştı. Hiçbir şey söylemeden yerimize geçtim. Adnan beş dakika geçti geçmedi, öfkeyle kalkıp gitti."

Gece yaşamının müdavimlerinden olan Adnan Güngör, Zeynep'in pembe yalanlarını ortaya çıkartmakta ustaydı. Sevgilisinin gittiği her mekanda mutlak bir arkadaşı oluyor ve kendisine anında haber ulaştırılıyordu.

"Ben Adnan'ın hafiye ağının sonradan farkına vardım. Aslında kötü niyetli değildim. Ona ihaneti asla düşünmedim. Sadece özgürlüğüme çok düşkündüm ve kısıtlanmak istemiyordum."

Adnan Güngör'le aşkının bilinmesine rağmen Başbakan'a damat olmak isteyen çok sayıda bekar erkek sarmıştı etrafını... "Kiminle evlenecek?" sorusu akıllarda merak uyandırdıkça, yanında görülen her erkek kendisine yakıştırılır olmuştu.

"Babamın Başbakan olduğu dönemde etrafta bir yığın bekar milletvekili ve bakan vardı. Göz önündeydim. Bazı çöpçatanlar devreye girmeye çalışıyordu. Bir ara Veysel Atasoy'la dedikodumuz çıktı. Aslında tanışmamıştık bile... Bir keresinde resmi bir yemekte tesadüfen aynı masaya düştük. Ona, bak bu kadar dedikodumuz çıktı, bari tanışalım dedim. Sonra iyi arkadaş olduk, o kadar..."

Parti içindeki bekar erkekler için Başbakan'ın kızıyla evlenmek her ne kadar cazip görünse de, Turgut Bey'in çiftin tanışma ve anlaşma döneminde çıkacak dedikodulardan ters etkilenme ihtimali de yüksekti.

Bir aile yemeğinde tanıştırıldığı Devlet Bakanı Cavit Kavak bu tedbirle yaklaştı Zeynep'e.

"Cavit çok iyi, çok keyifli bir insandı... Mustafa Taşar'la da çok iyi arkadaşlardı. Hatta onlara biriniz aşırı sağ, biriniz aşırı sol, nasıl iyi arkadaş oluyorsunuz, diye takılırdım. Tanıştığımız gün hoşlanmıştık birbirimizden. Her ikimiz de duyulmasını istemediğimiz için çok dikkatli bir arkadaşlığımız oldu."

Kabinenin bu gözde bekarı, Zeynep'le tanıştığı günden itibaren her hafta sonunu İstanbul'da geçirmeye başladı. Gazeteciler tarafından görüntülenmek istemediklerinden çoğunlukla bir otelin restoranında ya da arkadaşlarımn evinde buluşuyorlardı.

"Birkaç ay görüştükten sonra Cavit bana evlenme teklifi etti. Anladığım kadarıyla bu ilişkinin babamın kulağına gitmesinden çekiniyordu. Eğer bir ilişki yaşayacaksak, bunun ciddi bir temeli olması gerektiğini düşünüyordu. Ona, 'Zaten yeni boşandım. Şu an evlenmeyi düşünmüyorum. Ama belki bir yıl sonra olabilir' dedim."

Cavit Kavak Zeynep'in istediği süreye saygı duydu.

Bu cevaptan sonra görüşmelerinin seyrekleşmesine rağmen bir yıl sonra yineledi teklifini...

"Bu evlilik teklifi aklımdan tamamen çıkmıştı. Cavit tam bir yıl sonra aradığmda çok şaşırmıştım. Üstelik Adnan Güngör'le birlikteliğimiz gazetelere de yansımıştı. Kararımda bir değişiklik olmadığını söyleyince arkadaş kalmaya karar verdik."

Aynı dönemde ısrarla Başbakanlık Konutu'nu arayan bir avukat hanım defalarca not bıraktıktan sonra sonunda Semra Hanım'a ulaşmayı başardı:

- Semra Hanım, bir kızı kırk kişi ister bir kişi alır. Oğlum kızınızı çok beğenmiş. Size görücü gelmek istiyoruz.

Semra Hanım bu teklif karşısında hayrete düştü. Fakat karşısındaki kadının medeni cesaretine de hayran olmamak elde değildi. Görüşmenin ardından kızını aradı:

- Zeynep, yarın İstanbul'da olacağım. Seni bir erkekle tanıştırmak istiyorum. Bir gör bakalım, anne oğul eve gelecekler.

- Anne ne diyorsun sen? Böyle saçma şey olur mu? Bir kere görücü usulüyle evlenmek bana çok ters...

Zeynep karşı çıktıkça Semra Hanım geri adım atmamakta direniyordu.

- Bu hanım beni günlerdir arıyor. Oğlu gazeteciymiş. Ne kadar medeni cesareti olan insanlar. Ben senin adına söz verdim, bu yüzden rica ediyorum, hemen hayır deme...

Annesine karşı gelemeyeceğini anlayan Zeynep, ertesi gün Yeniköy'deki evlerinde görücü karşısına çıkmıştı bile...

"Anne oğul geldiler. Tabii ben en nemrut halimdeydim. Evde Efe, kız arkadaşlarım Müge ve Cemile de vardı. Hatta kahveleri de onlar yaptılar. Sonunda görücü hanım anneme, 'Oğlumla kızınız bir yemeğe çıksınlar da birbirlerini tanısınlar' dedi. Annem gözümün içine bakıyordu, istemesem de kabul ettim."

İki genç ertesi akşam Kireçburnu'ndaki bir balıkçıda buluştu. Kısa süren bir yemek oldu bu... Zeynep bir sonraki gün kardeşiyle birlikte İsviçre'ye gideceğini söyleyerek hazırlanma bahanesiyle restorandan erken ayrıldı.

"Öyle ısrarlıydılar ki annesi bizi İsviçre'deki sefaretten de buldu. İstanbul'da birbirinizi rahatça tanıyamadınız, belki de basından çekindiniz. Oğlum yanınıza gelsin rahat rahat konuşun, belki anlaşırsınız' dedi. Tabii kibarca reddettik.

Herkes elele vermiş Zeynep'i evlendirmeye çalışıyordu sanki... Annesinden sonra kardeşi Ahmet de çöpçatanlığa soyundu.

- Benim bir arkadaşım var. Çok iyi bir insan... Yurt dışında okumuş, orada yaşamış. Çok da iyi anlaşırsınız. Onunla evlenmeni istiyorum.

- Ne alakası var? Evlenmeyi düşünmüyorum ki..

- Hemen hayır deme. Gör, tanı, kararını ondan sonra ver.

Annesine karşı koyamamıştı ama bir de Ahmet'in arkadaşıyla tanışmaya niyeti yoktu.

"Sevmiyordum bu işleri... Olmaz deyip kestirip attım. Bir gün Yeniköy'deki eve geldiğimde tesadüf, Ahmet'le karşılaştık. 'Bak sana bahsettiğim arkadaşım burada, balkonda oturuyor. Allahaşkına gel bir kere göstereyim' dedi."

Evin arka tarafındaki balkona açılan uzun koridorda yürürken, Ahmet'in damat adayı ayakta, ellerini cebine sokmuş, Boğaz manzarasını seyrediyordu. Bu haliyle oldukça çelimsiz göründü

Zeynep'in gözüne...

"O kadar çiroz, o kadar zayıftı ki... Ay Ahmet, ne kadar çiroz bu... Çiroz erkeklerden hiç hoşlanmam. Yüzünü bile görmeme gerek yok, dedim ve tanışmadan ayrıldım evden..."

Bir kaç yıl sonra katıldığı bir davette yanına genç bir adam yaklaştı. "Merhaba" dedi. "Ben Engin... Kardeşiniz Ahmet'in arkadaşıyım. Siz beni hatırlamazsınız ama ben o sırtından görüp de çiroz diye beğenmediğiniz kişiyim. Size kendimi tanıtmak istedim. Ben Engin Civan..."

"Aradan yıllar geçmiş, Engin Emlak Bankası Genel Müdürü olmuştu. Bir hayli de değişmişti. Arkadaş olduktan sonra, 'Engin boşver, biz seninle asla karı koca olamazdık' dedim, geçtim."

Çevresindeki damat adaylarının fazlalığına karşın Adnan'a her geçen gün daha çok bağlandığını hissediyordu. Hatta geriye dönüp baktığında, "Hayatımdaki en özel erkek" diyecek kadar... Birbirlerine alışmayı öğrenmişlerdi artık... Zeynep çılgınlıklarını azaltmış, Adnan da daha az kıskanmayı öğrenmişti. Ancak ailelerin de, yakında evlenirler gözüyle baktığı sırada, yıllar sonra hatırlayamayacakları bir nedenden dolayı yine kavga ettiler. Bodrum Festivali'nde fahri başkanlık yapacak olan Zeynep, biraz da, "Dargın olursak daha rahat davranabilirim" düşüncesiyle bu küskünlüğe pek aldırmadı. Nasıl olsa dönüşte barışırlardı. Ancak babasının dilinden düşürmediği kader, ağlarını örüyordu yine... Hem de hiç beklenmedik bir şekilde...

Bodrum Festivali

Zeynep'le Adnan'ın ayrılığı henüz duyulmamıştı. Hoş duyulsa da basın dahil tüm yakınları, bu aşkın kavgalı gürültülü gidişatına alışkındı zaten... Gözlerden uzak bir tatil geçirmek istediğinden, tavsiye üzerine gittiği Torba yakınlarında, villadan bozma kupon oteli çok beğendi Zeynep... Bikinili fotoğrafını çekmek isteyen basın mensuplarının emellerine ulaşamayacağını düşündüğü bu otelde kendisine çoğu kez Zerrin Özer ve Yüksel Uzel de eşlik ediyordu.

"Çok keyifli günler geçirdim Bodrum'da... Sabah uyamr uyanmaz tekneyle denize açılıyor, akşamları Bodrum Kalesi'ndeki konseri izliyorduk. Asıl eğlence konser sonrası oteldeydi... O gece sahne alan sanatçılarla birlikte otele dönerek sabaha kadar fasıl yapıyorduk."

7 akşam boyunca birbirinden ünlü sanatçıların sahne aldığı festivalin ağır topu Zeki Müren'di... Bir süredir evine kapanan Müren, sanat yaşamının bu son konserini, biraz da Zeynep'in ısrarlarına dayanamayarak kabul etmiş ve bilmeden genç kadının yaşamını değiştirmesine neden olacak bir şart koşmuştu:

- Zeynep'ciğim, Bodrumlular'ı çok seviyorum. Konser vermek isterim tabii... Ama geceyi tek başıma yürütemem. Yanımda Ajda Pekkan'la Neco da olsun...

"Bodrum'a gelmeden Zeki Bey'in söylediklerini Ajda'yla Neco'ya anlattım. Sahneye çıkmayı kabul ettiler. Her ikisi de Gelişim Orkestrasıyla çalışıyorlarmış. O gruptan tanıdığım tek kişi Garo Mafyan'dı... Onu da aradım, anlaştık."

Gözlerden uzak durma çabasına karşın, yakın gazeteci dostlarının tekliflerini kıramıyordu Zeynep... Festivalin üçüncü günü Gözen Oteli'nde Hafta Sonu muhabirlerini ağırladı.

Sıradan bir gazete röportajı olarak görünen bu buluşmanın çok değil bir kaç gün içinde başına nasıl bir dert açacağım bilmiyordu henüz...

"Yanılmıyorsam Anuş Bakış ile Savaş Kalafat geldiler. Önce benimle röportaj yaptılar, ardından Yüksel Uzel'le... Yüksel o günün ertesinde üç günlüğüne İstanbul'a geri döndü..."

Zeki Müren'in sahne alacağı gece, Bodrum Kalesi'nde olağanüstü bir yoğunluk yaşanıyordu. Seyircilerin içeri girişi bir türlü

tamamlanamadığı için konserin başlama saati gecikti. Zeki Bey'in de meraklanması üzerine Zeynep, problemi öğrenmek üzere girişe doğru ilerledi.

"Bir baktım ki sadece tek kapı açılmış. Dışarısı tıklım tıklım, insanlar birikmiş, bir türlü içeriye giremiyorlar. Hatta Garo Mafyan da dışarıda kalmış, 'Girmem lazım. Ben olmazsam konser başlayamayacak' diye bağrıyordu ama kimsenin umurunda değildi."

Zeynep hemen devreye girerek diğer kapıların da açılmasını istedi. Görevliler bu isteğe yanaşmadı. O kadar hırslanmıştı ki koşar adımlarla kulise dönerek öfkeden ağlamaya başladı.

Tam bu sırada yanında beliren siyah smokinli bir erkek, önce gözyaşlarını silmesi için bir mendil uzattı, ardından sordu:

- Ne oldu hanımefendi? Niye ağlıyorsunuz?

Bu soru üzerine sinirleri boşalan Zeynep'in hıçkırıkları arttı. Ancak genç adamın onu gözü yaşlı bırakmaya niyeti yoktu. Başladı fıkra anlatmaya... Bu beklenmedik durum karşısında gülmeye başladı Zeynep... Neşesi yerine gelmişti. Konserin başlayacağı haberiyle alelacele yerine dönerken, genç adam ardından sesleniyordu:

- Kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Asım Ekren... Gelişim Orkestrası'nın davulcusuyum.

"Zeki Bey'in konseri çok güzel geçti. Ertesi gün öğle saatlerinde uyandım. Resepsiyondan 7-8 kere telefonla arandığımı söylediler. 'Seni ziyarete gelmek istiyoruz' notuyla bırakılan mesajlarının altında Garo Mafyan ve Asım Ekren'in adları yazılıydı. Bu kadar acil olan şeyi merak ettim. 'Arayın, beklediğimi söyleyin' dedim. Yarım saat sonra, Cem Özer, Alev Esen ve Mine Pakoğlu ile birlikte havuz başında otururken, kapıda Asım göründü."

Yanına Garo Mafyan'ı da almadan çatkapı çıkagelen Asım Ekren, ziyaretine bahane bulmak amacıyla sözü hemen dün akşam yaşanan organizasyon bozukluğuna getirdi. O gece festivalin son konseri verilecekti. Zeynep'e yardım teklifinde bulunarak, "Bu gece üzülmeyin, kapıda durup bütün problemlerle bizzat ilgileneceğim" dedi.

"Gerçekten de o gece Asım kapıda nöbet tuttu. Hiç oturmadan çalıştı. Konser sonrası hep birlikte Halikarnas Disco'ya gittik. Basın mensupları kendi aralarında bir program hazırlamışlar. Bana, "Bir listemiz var, bu gece sırasıyla hepimizle dans edeceksiniz" dediler, kabul ettim. Sıra Kenan Erçetingöz'e geldiğinde, Asım dansımızı yarıda

kesip, 'Tamam artık, sıra bende' dedi."

Asım bir daha bırakmadı Zeynep'i... Bodrum'un aşk kokan havası başlarını döndürmüştü adeta... Asım bir ara kulağına eğilip, "Benimle evlenir misin?" diye sordu Zeynep'e...

Genç kadın cevap bile vermedi bu soruya... Dans etmek istiyordu, sadece dans etmek...

Zeynep'in bu umursamaz tavrına karşılık, basın bu arkadaşlığa ilgi göstermekte gecikmedi. Tarih 18 Temmuz 1985'i gösterdiğinde, gazete sayfalarına "Festivalin son günü Başbakan Turgut Özal'ın kızı Zeynep Özal'ın yanında Gelişim Orkestrası'nın davulcusu Asım Ekren bitiverdi" notu düşülüyordu.

Medya temkinliydi, Adnan Güngör'le aşkım bilmeyen yoktu. Olsa olsa bir arkadaşlık olabilirdi bu... Aynı ortamda Asım Ekren'in eski sevgilisi Zerrin Özer'in de bulunması merakları artıyordu.

"Zerrin'le Asım'ın önceden flört ettiklerinden haberim yoktu. Hatta Asım bana ilgi göstermeye başlayınca Zerrin'e gidip, 'Nasıl bir çocuk?' diye sordum, o da, 'Çok iyi bir insandır' dedi. Bu arada gazetede Asım'la fotoğraflarımızı gören Ajda Pekkan telefonla aradı. Bodrum'a gelmeden önce festivale katılan sanatçılarla, Oba Restoran'da basın toplantısı düzenlemiştik. Orada Asım Ajda'ya, 'Zeynep'le beni tanıştırsana' demiş. Ajda benim Adnan'la ilişkimi yakından bildiği için, 'Aman şimdi ondan uzak dur, zaten kızın başında bir sürü dert var, seninle uğraşamaz' diye cevap vermiş. Önce bunları anlattı, ardından, 'Ne oluyor?' diye sordu. 'Yok bir şey, sadece arkadaşız' diye cevap verdim."

Bodrum'a geldiği günden bu yana Adnan Güngör bir kez olsun aramamıştı Zeynep'i... Asım Ekren ise ayrılmıyordu peşinden... Aşk denemezdi hissettiklerine, belki bir heyecan, belki bir yenilenme duygusu, belki de Adnan'a inattı yaşadıkları... Ancak adı ne olursa olsun, yeni bir ilişkinin içinde buluverdi kendini...

"Festivalin ardından, gelmişken tatil de yapayım düşüncesiyle Çeşme Festivali'ne geçtim. Çeşme'de Yüksel Uzel ve Gloria Gaynor'ın konserleri vardı. Gaynor'ın arkasında da Asımlar çalacaktı. Bu arada Asım'la birlikte olmaya başladık ama basından köşe bucak kaçıyorduk. Zaten kiminle yanyana görünsem ertesi gün gazetelerde bir aşk dedikodusu yer alıyordu. Hatta Halikarnas'daki gecede Garo Mafyan'la da resimlerimiz çekildi ve onunla bile dedikodumuz çıktı."

Bir kaç gün sonra, sabah erken saatlerde Çeşme'ye gelen Yüksel Uzel,

elinde Haftasonu Gazetesi'yle, telaş içinde Zeynep'in kaldığı otel odasının kapısını çalmaya başladı. Kapıyı açan arkadaşının hatrını bile sormadan, "Gördün mü?" derken, balkonda kahvaltı eden Asım Ekren çarptı gözüne...

Zeynep'in yanından ayrılalı sadece üç gün olmuştu. Aralarında ismi bile geçmeyen bu erkeğin kahvaltı masasında işi neydi? Zeynep, durumu, "Bir anda başlayıverdi işte" diye geçiştirmeye çalışırken, Yüksel'in elinde tuttuğu gazeteyi farketti. Uzel ne için geldiğini o an hatırladı.

"Meğer Bodrum'da yapılan röportajda benim gizli bir fotoğrafımı çekmişler. İçimde bikini, üzerimde de bir t-shirt vardı. Yüksel'le yapılan röportajı izlerken, elimde sigara, şezlonga yaslanıp, bacağımı diğer bacağımın üzerine fütürsuzca atmışım. Kocaman bir resim basıp, üstüne 'Zeynep sereserpe' diye bir başlık atmışlar. Öyle kötü çekilmişti ki, çıplak gibi duruyordum. Hatta o sıra bir seçim vardı. Anadolu'da bu fotoğrafı, Başbakan'ın çıplak kızma bakın! diye propoganda malzemesi yaptılar."

Son 10 gündür adı kah Garo Mafyan, kah Asım Ekren'le anılan kızına zaten sinirlenen Turgut Bey, bir de herşeyin üzerine yayınlanan bu fotoğrafla öfkeden küplere bindi. Eşine, "Şu kızı ara sor, ne yapıyor bilelim" dedi.

Semra Hanım'ın da niyeti farklı değildi zaten... Her gün gazete manşetlerine konu olan kızıyla ilgili haberlerin hızına o da yetişemez olmuştu. Hiç vakit kaybetmeden telefon açtı, sitemliydi:

- Kızım ne bu fotoğraftaki halin?

- Anne poz vermedim ki, gizli çekilmiş bir resim... Bariz belli bir şey zaten...

- Dikkat etmen gerekirdi! Baban çok kızdı. Bir de Gelişim Orkestrası'ndan biriyle evleniyormuşsun, Yoksa Garo'yla mı?

- Yok anne Garo değil, Asım...

Turgut Bey ne kadar kızgın olursa olsun kızına laf söylemeye kıyamaz, aracı olarak Semra Hanım'ı koyardı araya...

Yine aynı şey olmuştu. Semra Hanım bir kaç haftadır yaşananlardan o kadar bunalmıştı ki, "Evlensin de rahatlayalım" düşüncesiyle devam etti sözlerine...

- Madem öyle, hemen Bedrettin'i (Dalan) ara muamelelere başlasın. Bir otelde kral dairesi ayarlayın, aile arasında nikahınızı kıyalım, bu iş de burada bitsin. Canan'ı (Yaka) aramayı da unutma, gelinliğini halletsin.

Zeynep annesinden evlilik onayı alırken, bu ilişki basının gözünde hala bir muammaydı. Sır perdesini İstanbul'a dönüş yolculuğunda yerden 7.000 feet yükseklikte yaşanan ve sonu karakola kadar uzanan bir tartışma araladı.

"Dönüş yolculuğunda yanımda Yüksel Uzel, sevgilisi Atik Berberoğlu ve Asım vardı. Atik Berberoğlu aynı uçakta bulunan gazeteci Mehmet Şehirli ile yazdığı bir haberden dolayı tartışmaya başladı. Tartışmaya Asım'la Yüksel de katıldı. Mehmet Şehirli de İstanbul Havaalanı'na ayak basar basmaz şikayetçi oldu onlardan..."

Bu olayın duyulmasıyla birlikte medyanın çekincesi sona ermişti artık... Hiç kuşku yoktu, Başbakan Turgut Özal'a davulcu bir damat geliyordu.

"Ben havalanından direk Yüksel'in evine gittim. Annemi arayıp geldiğimi haber verdim. 'Hemen nikah muamelelerine başlayın' deyip ertesi gün eve Dalan'ı gönderdi. Bedri Bey, nüfus kağıtlarımızı istedi, ben çıkarıp hemen verdim, Asım ise, 'Benimki evde. Alıp getireyim' dedi."

Evden, "Bir saat sonra gelirim" diye ayrılan Asım Ekren gitmiş ancak gelmez olmuştu. Bu sırada Zeynep, Yüksel Uzel tarafından eve çağrılan kuyumcudan alyansını seçmekle meşguldü...

"Bütün gün bekledik, bekledik, Asım bir türlü gelmedi. Bedri Bey, 'Herhalde bir işi çıktı. Siz bana nüfus kağıdını sonra gönderirsiniz. Ben gideyim' diyerek aynldı evden... Meraklanmaya başlamıştık ki kapı çaldı."

Gelen Asım Ekren'di... Oldukça alkollüydü. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. "Seninle konuşmam lazım" dediği Zeynep'i elinden tuttuğu gibi dışarı çıkardı. Bir taraftan ağlıyor, diğer taraftan anlatıyordu:

- İşlerin bu kadar hızlı gelişeceğini tahmin etmemiştim, ilk eşimden ayrıldıktan sonra iki çocukla başbaşa kaldım. O sırada tanıştığım Mari ile evlendim. Çocuklarıma sahip çıktı ama ilk eşim bu evliliği bozmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Sonunda yürütemeyeceğimizi anlayınca boşanmaya karar verdik. Zaten 6 aydır stüdyoda kalıyordum. Boşanma vekaletlerimiz hazır. Gelir gelmez boşanır, sana

öyle söylerim diye düşünüyordum ama olmadı işte...

Zeynep'in o an duymayı beklediği en son sözlerdi bunlar... Ne yapacaklardı şimdi? Bu haberin ardından terkedileceğini düşünen Asım ağlamaya devam ederken genç kadın yine sürprizli bir karar verdi:

- Bu çok önemli bir şey değil ama keşke baştan bilseydim ona göre hareket ederdik. Madem eşinle boşanmayı karşılıklı olarak istiyorsunuz bir gün içinde hallolur zaten... Asım'ın gözleri bir anda mutlulukla doldu. Zeynep avukatına telefon açarken, bu kez boşanma vekaletlerini getirmek üzere ayrıldı yanından...

"Asım ertesi gün karısına giderek boşanma vekaletnamelerini istemiş. Ancak kadın gazetede resimlerimizi gördüğü için, 'Benden boşanınca Zeynep Özal'la evleneceksin, ayrılmayacağım' diye tutturmuş. Bu sözler üzerine Asım mutfak masası üzerindeki bıçağı kapıp kadının üzerine saldırmış. Kavga dövüşün ardından sonunda vekaleti verdi, bir sonraki gün boşanma davaları görüldü."

Her şey yoluna girmiş gibi görünürken boşanma davası ertesinde, sabahın sekizinde çalan bir telefonla uyandı Zeynep... Arayan bir kız arkadaşıydı... Telaş içinde, 'Çabuk bir Hürriyet gazetesi al' diyordu.

Manşetten verilen haberin baş aktristiydi yine... Ancak bu kez yazılanlar yenilir yutulur gibi değildi. Yuva yıkmakla suçlanıyordu çünkü!

"Asım'ın boşanma davasının olduğunu öğrenen gazeteciler hemen karısına gitmişler. Kadın da o hırsla 'Biz Asım'la çok mutluyduk. Kocam Zeynep yüzünden benden boşanmak istedi. Zeynep benim yuvamı yıktı' diye bir açıklama yapmış onlara..."

Haberi okuyanlar arasında Turgut Özal da vardı. Bir kaç gün önce kızının hiç de hoş olmayan fotoğraflarının şokunu yaşamışken, şimdi de yuva yıkmakla suçlanmasına inanamıyordu. Telefonla halledilecek bir sorun değildi bu... Aynı günün akşamında, tüm randevularını iptal ederek soluğu İstanbul'da aldı.

"Ben Bostancı'daki bekar evimde kalıyordum. Telefon geldi, 'Baban seni çağırıyor' dediler. Başıma gelecekleri anladım tabii..."

Yeniköy'deki evinin Boğaz'a hakim penceresinin önündeki karşılıklı berjerlerden birinde oturan Turgut Bey, manzarayı seyreder gibi görünse de, belli ki aklı başka yerlerdeydi. Hemen karşısındaki koltuğa Osman Hızlan yerleşmişti.

Zeynep'in içeri girmesiyle ayaklanan Hızlan'ın aksine, Turgut Bey tepki vermedi.

Söze ilk giren Osman Hızlan oldu:

- Turgut Bey, Zeynep'i ne kadar çok sevdiğimi bilirsiniz. Bu yüzden bir şey söylemek istiyorum. Aldığım bilgilere göre Asım PKK ile çalışıyormuş, zaten karısı da Ermeni... Ayrıca uyuşturucu ile ilgili bir takım bağlantıları da varmış.

Zeynep sözünü öfkeyle kesti:

- Hayır, doğru değil bu söylediklerin. Asım iyi bir insan, başarılı bir müzisyen... Kraldan çok kralcılık yapıyorsun. Onun ne PKK ile ne de uyuşturucu ile bağlantısı yok.

Gözünü pencereden ayırmaksızın konuşmaları takip eden Turgut Bey'in işaretiyle Osman Hızlan evden aynldı. Baba kız başbaşa kalmışlardı. Turgut Bey tüm öfkesine rağmen sesini yükseltmemeye çalışıyordu.

- Bak kızım, davulcuymuş filan bunlar benim için önemli değil. Sonuçta sanatçıdır ama bu adam evliymiş. Nasıl böyle bir ilişkiye girersin?

- Baba zaten eşiyle ayn yaşıyorlarmış. Evli olduğunu bana da söylememişti. Vallahi haberim yoktu.

Turgut Bey kızının açıklamalarını duymadı bile...

- Ben bu ülkenin Başbakanıyım ve benim kızım yuva yıkan kadın olamaz. Şimdi bu pozisyondasın ve ben bunu istemiyorum. Hemen ayrılacaksın! O kadar!

- Ama baba Asım hiç de anlatıldığı gibi bir insan değil... Etrafındakiler sana yaranmak için onu kötülüyorlar ve etkileniyorsun. Tanısan yanlışlığın farkına varacaksın...

Turgut Bey'in öfkesi yorgunluğa dönüşmüştü sanki... Koltuğundan doğrulup yatak odasına doğru yönlenirken son sözünü söyledi:

- Ben şimdi gidip yatacağım. Eğer bu kapıdan çıkarsan bir daha asla geriye dönme... Bu sana son sözümdür.

Turgut Bey odasına girerken, babası tarafından anlaşılmadığım düşünen Zeynep, kapıyı vurup ayrıldı evden... Yüksek sesle, "Asım evli

olduğunu en başta söyleseydi bunların hiçbir yaşanmayacaktı" diye söyleniyordu. Bu saatten itibaren Osman Hızlan'la çalışmasına da imkan yoktu. Sevgilisine karşı büyük bir öfke hissetti o an... Hem işini kaybetmiş, hem babasıyla arası bozulmuştu. "Bir kaç gün İstanbul'dan uzaklaşırsam her şey unutulur" diye düşündü. En iyisi Side'ye gitmekti. Çok değil, bir gece sonra yaşanacaklardan habersiz, tek bir isteği vardı; kaçıp, kurtulmak!

Zeynep Side yolculuğu için bavulunu hazırlarken, bu gidişi evlenmek istediğine yoran Turgut Bey, kızıyla neler yaşandığını merak eden eşine, "Kapıyı vurup çıktı. Bu adamla evlenecek" diyordu.

İşler Sarpa Sarıyor

Zeynep Side'ye gitmek üzere eşyalarını hazırladığı gece, akşam yemeğinde gazeteci Ertuğrul Akbay'ı ağırlıyordu. Gazeteciden öte çok iyi dostuydu Akbay... Sırlarını onunla paylaşır, neşeli sohbetlerinden büyük zevk alırdı. Akbay'a son 10 günde başına gelenlerden yakınırken kapı çaldı. Gelen Asım'dı! Panik içindeydi! Anlattıkları, ortadan kaybolmak isteyen Zeynep'e inat, yeni bir fırtınanın habercisiydi.

- Program yaptığımız Moda Deniz Kulubü'ne iki tane izbandut gibi adam geldi. Beni götürmek istediler. Arka kapıdan kaçıp sana geldim. Bir şeyler oluyor. Çok korkuyorum.

Sözünü tamamlayamadan telefon çaldı. Arayan Garo Mafyan'dı. Onun sesine de korku hakimdi.

- Zeynep, kulüpten çıkıp evimize dönerken Boğaz Köprüsü üzerinde bir araba yolumuzu kesti. Bizi alıp Mecidiyeköy'de bir ofise getirdiler. Asım'ı istiyorlar ve, 'Ya o gelecek, ya da siz gidemeyeceksiniz' diyorlar.

- Telefona çağır onlarla bir de ben konuşayım.

Garo ahizeyi kendisini kaçıran kişilerden birine uzattı. Telefona çıkan Doğu şiveli erkeğin ilk sözü, "Biz Asım'ı istiyoruz" oldu.

Bu tehditkar tutum karşısında öfkeden çılgına döndü Zeynep. Konuşmuyor bağırıyordu:

- Erkekseniz ya da öyle geçiniyorsanız, evim belli, buraya gelin. Asım burada, yanımda. Ya da adresinizi verin ben oraya geleyim. Ama o insanları tutmanızın manası yok. Ne yapmaya çalışıyorsunuz?

Telefon suratına kapandı. Çok geçmeden bir kadın aradı.

- Zeynep Hanım, ben Almanya'dan arıyorum. Asım'ın buradaki karısıyım. Benden de iki tane çocuğu var. Sana yalan söylüyor. Beni de yalanlarıyla kandırdı. Bu adam çok yalancı haberin olsun.

Kapanır kapanmaz yeniden çalmaya başlayan telefon susmaz olmuştu. Gelişim Orkestrası'nı kaçıran adam yine aradı. Bu kez çekinmeden Zeynep'i de tehdit ediyordu:

- Eğer Asım'ı dışarıya çıkarmazsan, senin de bacaklarını kıracağız

haberin olsun!

Tüm bu yaşananları sessizce izleyen Ertuğrul Akbay, oturduğu koltuktan kalkarak hızla kapıya yöneldi:

- Ben gidiyorum. Bu akşam burada yoktum. Hakkınızda böyle bir haber yapmak istemem ama patronum bu kadar olaya şahit olup yazmadığımı öğrenirse benim için hiç iyi olmaz. Size kolay gelsin.

Akbay'ın gidişiyle Asım'la başbaşa kalan Zeynep, kara kara ne yapacağını düşünmeye başladı. Yardım isteyebileceği ilk kişi İstanbul Emniyet Müdürü Mehmet Ağar'dı ama o da görevli olarak Amerika'ya gitmişti. Ulaşması imkansızdı. Doğruca İstanbul Emniyet Müdürü Ünal Erkan'ı aradı:

- Ünal Bey, bana bir takım tehditler geliyor. Bunun anlamı nedir? Kim bu insanlar? Biri bana ters bile baksa sizin bilmemenize imkan yok. Benden ne istiyorlar?

"Ünal Bey umursamaz bir tavırla, 'Ne demek istiyorsunuz, hiç öyle şey olur mu? Benim bu konudan haberim yok' deyip kapadı telefonu... Bu kez Başbakanlığı aradım, annemle ya da babamla görüşmek istedim. Asım'la evlenmek istemiyorum. Zaten yarın Side'ye gideceğim. Bütün bu olaylara hiç gerek yok, demek istiyordum ama birkaç kez aramama rağmen ailemle görüştürmediler."

O ana kadar sakinliğini korumaya çalışıyordu Zeynep... Ancak anne babasıyla görüştürülmeyince olayın vehametinin farkına vardı. Durum çok ciddiydi hem de tahmininden çok daha ciddi... Yardım alması gerekiyordu ama kimden? Aklına babasının koruma müdürü Musa Öztürk geldi. Hızla çevirdi telefon numarasını:

- Musa Bey, ortada bir şeyler dönüyor. Ben neticede bu evden çıkacağım. Asım'ın hiçbir günahı yok. Eğer ona bir şey olursa ben de çıkar konuşurum haberiniz olsun!

"Ben böyle söyleyince Musa Bey telaşlanıp, 'Aman bacım, sen merak etme. Ben yarın İstanbul'a gelir her şeyi hallederim. Vallahi benim bir şeyden haberim yok' dedi. Kısacası herkes inkardaydı. Çok hırslanmıştım. Bütün bu olayların Asım'ı benden ayırmak için planlandığı ortadaydı. Zorla peşimde olur anlarım, ama adamın bir suçu da yoktu. Hemen o gece Asım'la evlenmeye karar verdim. Çünkü aksi takdirde ona zarar vereceklerdi. Artık bu işin geriye dönüşü yoktu. Onu korumak için evlenmek zorundaydım."

Zeynep'in yardım bulma çabalarının sonuçsuz kaldığını gören Asım

Ekren, korkudan tir tir titremeye başladı. Hiç kuşkusu kalmamıştı artık... Öldürülecekti... Bu ruh haliyle babasını gözünden bile sakınan Zeynep'ten çok büyük bir fedakarlık istedi.

- Bak sevgilim bu benim hayatım. Sana kimse bir şey yapamaz ama bana yapabilirler. Çok güvendiğim bir gazeteci dostum var. Bu gece başıma gelenleri ona anlatmak istiyorum. Öldürüleceksem hiç olmazsa sorumluları da cezasını çeksin, ne dersin?

Zeynep, Asım'ın anlatacaklarının babasının siyasi kariyerini yerle bir edeceğinin farkındaydı. Ama söz konusu olan bir insanın hayatıydı. "Çağır arkadaşını gelsin" dedi ve ekledi, "Şunu da bil, eğer sana bir şey olursa, babam dahi zarar görecek olsa ben de çıkar konuşurum. İnsan hayatı benim için her şeyden daha önemlidir."

Dönülmez bir yolun ilk adımlarını attılar böylece... Asım'ın, "Hayat memat meselesi mutlaka gelmelisin" sözleriyle çağırdığı Milliyet gazetesi muhabiri Haluk Aktar, yarım saat içinde yanlarına vardı. Asım Ekren heyecan içinde yaşadıklarını bir bir aktarmaya başladı:

- Kaçırılmak istendim, tehditler alıyorum. Eğer bana bir şey olursa nedeni Zeynep'le evlenmek istememdir. Bu gece öldürülürsem, bu anlattıklarımı lütfen gazetende haber yap... Hiç olmazsa suçu kimin işlediği ortaya çıksın. Neredeyse hava aydınlanmak üzereydi. Asım röportajını tamamladıktan sonra Zeynep'e döndü:

- Şimdi ne yapacağız?

- Saklanacağız!

Saklanacaklardı ama nereye? Önce kimseye görünmeden evden çıkmaları gerekiyordu. Kapıdaki koruma polisinden de şüphelenir olmuştu Zeynep...

"Haluk'u 'Anlattıklarımız aramızda kalsın. Sadece bize bir şey olursa kullan!' diye sıkı sıkıya tembihledikten sonra beraberce ayrıldık evden... Ön kapıdaki koruma polisine yokluğumuzu farkettirmemek için arka bahçedeki demirlerden atlayarak yola vardık. Asım'la ilk gelen taksiye bindik. Önce Osman Yağmurdereli'ye gidelim, diye düşündük. Kamil Sönmez'le aynı evi paylaşıyorlardı. Bu ikiliye çoğu kez Asım ve Faruk Tınaz da eşlik ederdi. Asım, 'Beni ilk o evde ararlar' deyince vazgeçtik. Sonra Asım'ın aklına Adapazarı'ndaki akrabaları geldi. Bizi orada bulmak kimsenin aklına gelmezdi."

Asım Ekren'in akrabaları hiç beklemedikleri bir anda kapılarını çalan genç çifti nasıl ağırlayacaklarını bilemediler, inanamıyorlardı.

Başbakan'ın kızını misafir ediyorlardı. Evin içinde büyük bir telaş yaşanıyordu. Çerkez geleneklerine göre evlenmeden aynı odada kalamayacaklarından, Zeynep'le Asım için iki ayrı yatak hazırladılar.

"Dünya tatlısı insanlardı... Çok şaşırmışlardı. Pırıl pırıl, kenarları işlemeli çarşaflar serdiler yataklarımıza... Fakat başkasının evinde kalmaya alışkın olmadığımdan ertesi gün Asım'a, 'Ben burada yapamayacağım' dedim. Anlayış gösterdi ve nereye gideceğimize karar vermeden yine yollara düştük. Asım'ın aklına bu kez babasının karşı komşusu geldi. Titreye titreye konuştuğu için 'Titrek' derlermiş ona... Yoldan abisine telefon açtı. Kadıncağıza söylemişler. Zaten bir gün sonra seyahate çıkacakmış. 'Ev sizin' dedi, anahtarı verip yalnız bıraktı bizi..."

Çiftin aniden ortadan kayboluşu medyanın dikkatli gözlerinden kaçmadı. Asım Ekren programa çıkmıyor, Zeynep'in telefonları cevap vermiyordu. Ekren'in çalıştığı kulübün yöneticisi Ferda Özgüral'ın basına yaptığı açıklama soru işaretlerini artırdı. "Asım son gece oldukça sinirliydi. Polis olduğunu sandığım iki kişi tarafından götürüldü" diyordu Özgüral...

Zeynep'le Asım'a ne olmuştu? Basın mensupları bu sırrın peşine düşerken ağzından laf almaya çalıştıkları Turgut Özal 'Ben evlenmelerine izin verdim' diyebiliyordu sadece...

"Bu arada haber alamadığı için çok endişelenen babam da fellik fellik aratıyor ama bulamıyormuş beni... Saklandığımız ev Altunizade'de eski bir apartmanın giriş katındaydı.

Perdeleri sıkı sıkıya kapatmıştık. Sadece Asım'ın abisi yemek getirmek için uğruyordu yanımıza... Yerimizi bir de Haluk Aktar'a söylemiştik. Aslında ne yapacağımızı bilmiyorduk. Çaresizliğimize üzülen Haluk, 'Gelin sizi Çetin Emeç'e götüreyim. Çok iyi bir insandır. Ona güvenebilirsiniz' dedi. Aynı gün, tanınmamak için saçlarımı eşarpla örterek Asım'la birlikte gizlice Milliyet gazetesi binasına gittim. Çetin Bey bizi çok iyi karşıladı. 'Haluk'u ne zaman isterseniz arayın her konuda yardım isteyebilirsiniz. Söz veriyorum gazetemizde sizinle ilgili yanlış bir haber çıkmayacak ama siz de olaylar hakkında Haluk'a bilgi verin' dedi. Kabul ettik. O gün gazeteye, Asım'la evleneceğim, diye bir açıklama yaptım."

Başbakan'ın kızıyla davulcunun aşkı zaten başlıbaşına bir haberken, bir de ortadan kaybolmaları, medyanın gözünde bu hikayenin lezzetini iyiden iyiye artırdı. Helmut Kohl'ü karşılamak üzere Esenboğa Havaalanı'na gelen Semra Özal'a sorulan ilk soru damadını

kabul edip etmediğiyle ilgiliydi.

"Babam en sonunda patlamış ve, 'Bu kız neredeyse bulun artık!' demiş. Ben aynı günlerde Amerika'dan döndüğünü öğrendiğim Mehmet Ağar'ı telefonla aradım. Fenerbahçe'de Asımlar'ın dayısının evinde buluştuk. Aldığımız tehditleri tek tek anlattım. Çok şaşırdı. Biz konuşurken telsizinden, 'Başbakan sizi arıyor' diye bir mesaj geldi. Telefona sarıldı hemen... Meğer babam da, 'Ne oldu? Zeynep'i bulabildin mi?' diye soruyormuş. Ağar kısaca 'Yanımda' dedi ve uzattı telefonu..."

Günlerdir görüşmediği babasının kendisine kırgın olduğunu tahmin ediyordu Zeynep... Ama başına gelenleri öğrendiğinde her şeyin değişeceğine inanıyordu:

- Baba, seni çok aradım ama bir türlü ulaştırmadılar. Çok sayıda tehdit aldım. Asım'ı öldürmek istiyorlardı. Korkudan kaçmak zorunda kaldım.

Son görüşmelerinde kızının evden çıkıp gidişini Asım Ekren'le evlenme isteğine yoran Turgut Bey, tehdit aldığı için saklandığını söyleyen Zeynep'in açıkmalarını inandırıcı bulmadı. Her zamanki şefkat dolu sesinden eser yoktu:

- Doğru söylemiyorsun. Bütün bunları o adamla evlenebilmek için uyduruyorsun. Madem bu kadar istiyorsun şimdi Bedri'yi arıyorum, hemen nikahınızı kıysın. Ama şunu bil, artık biz yokuz! Mehmet Ağar'a kaldığın yeri göstermeyi de unutma... Bir de seni aramakla uğraşmayalım.

"Babam inanmamıştı bana... Çok üzüldüm ama o an evime gelen tehditlerle hiçbir ilgisinin olmadığını anladım. Telefonda ikna etme şansım olmadığını bildiğimden çaresiz susmak zorunda kaldım. Bedri Bey aynı akşam Asım'la gizlendiğimiz eve geldi. Onun da suratı asıktı. Belli ki kızgındı bana..."

Yangın İhbarı

Bütün bu olaylar yaşanırken gizlendikleri evin adresi açığa çıktı. Bir anda onlarca gazeteci tarafından sarmalandılar. Bir kare fotoğraflarını çekebilmek için sabahlara kadar adeta nöbet tutuluyordu kapılarının önünde... Görüntülenmek istemediklerinden eve hapsetmişlerdi kendilerini...

"Asım'ın abisi bize yemek getiriyor, ertesi gün gazetelerde, 'Damat kahvaltıda şunları yedi, bunları istedi' gibi komik komik haberler çıkıyordu. Bizi fotoğraflayabilmek için ilginç yollara başvuranlar da oldu. Mesela uyanık bir gazeteci yangın ihbarında bulunmuş. Bir baktık ki evin etrafı itfaiye aracı kaynıyor... Ben tecrübeli olduğum için oyuna getirilmeye çalışıldığımızı anladım ama Asım'ı sakinleştirmem güç oldu. İşin komik tarafı belediyede de adresimiz vardı. İhbarı hemen Bedri Bey'e de iletmişler. 'Eyvahhh, Zeynep şimdi de yanıyor' diye o da çok telaşlanmış."

Turgut Bey'den çıkan onayla birlikte, yıldırım hızıyla tamamlandı muameleler... Onlarca tehdit aldıkları gece hiç düşünmeden yanlarına koşan ve bildikleri bir sır gibi saklayan Haluk Aktar'a gönül borçlarını ödeyebilmek için nikah fotoğraflarını sadece onun çekmesini istiyorlardı. Diğer gazetecilere farkettirmemek için nikahı kıyacak olan Büyükçekmece Belediye Başkanı Ali Çebi, Dalan'ın Özel Kalem Müdürü Reha Arar'ın bulduğu fikirle apartmana elektrik tamircisi kılığında girdi.

"Üzerimde bir pantalon bir bluzla oturdum nikah masasına... Belediye başkanları ancak kendi bölgelerinde nikah kıyabildiklerinden, kağıt üzerinde Büyükçekmece'de evlenmişiz gibi gösterildi. Kapımızın önünden ayrılmayan gazeteciler bile evlendiğimizi ertesi gün Milliyet gazetesinden öğrendiler."

29 Haziran günü tanıştığı Asım Ekren'le, üzerinden bir ay bile geçmeden, 22 Temmuz gecesi evlenmişti Zeynep... Bu gelişme, kendisinin bile adapte olamayacağı kadar hızlı ve sürprizliydi. Peki Side'ye gitmek isterken, kendisini nikah masasında bulmasına neden olan tehditleri yaptıran kimdi?

"Bu sorunun cevabı 3 yıl sonra Bilge Erol adındaki bir hanımın gazetelere yaptığı açıklamalarla ortaya çıktı. O gece yaşadıklarımızı kelimesi kelimesine anlatıyordu. Hatta Almanya'dan arayan kadınının da kendisi olduğunu söyledi. Açıklamalarına göre annemin sekreteri

Sevinç Hanım, Mehmet Eymür'ü arayarak, 'Asım'ı korkutun Zeynep'ten ayrılsın' demiş. Eymür de Necdet Ulucan'dan yardım istemiş. Hatta Asım'ın arkadaşlarının kaçırılıp götürüldükleri Mecidiyeköy'deki ofis de Ulucan'ınmış! Bu konuyu annemle hiç konuşmadım. Çünkü biliyorum ki direkt olarak hiç kimseye böyle bir talimat vermez. Sadece bir ortamda 'Zeynep'i bu adamdan nasıl uzaklaştırırız?' filan gibi bir şey söylemiş ve bazı işgüzarlar da üzerlerine alınmışlardır. Tehditleri yıllar sonra karşılaştığımız bir ortamda Necdet Ulucan'a sordum. Telefon konuşmalarından haberdardı. Bana her zaman, 'Erkek gibi kızsın' der..."

Nikahın ardından kendilerini ziyarete gelen Bedrettin Dalan'ın soğuk tavrı yumuşamıştı. Çifti sarılıp tebrik ettikten sonra Zeynep'e döndü.

- Asım hakkında bir araştırma yaptırdım. Meğer benim uzaktan akrabam oluyormuş. Çok iyi bir ailesi var. Niyetinden baştan haberim olsaydı, devreye girer babanı da razı ederdik bu evliliğe...

Sadece üç haftadır tanıdığı Asım'ın ailesi hakkında öğrendiklerini anlatmaya başlayan Bedrettin Dalan'ı, ilgiyle dinliyordu Zeynep... Sohbete Asım'ın da katılmasıyla hüzünlü bir aşk hikayesi çıktı ortaya...

Bağdat Caddesi üzerindeki geniş bir bahçenin ortasında yükselen 3 katlı ahşap köşk, çevresindeki pek çok yaşıtının aksine, temelini sarsan depremlere, benzerlerini küle döndüren dermansız İstanbul yangınlarına ve zaman zaman tahta panjurlarından bir kaçını alıp götüren fırtınalara karşı koyabilen ender yapılardan biri olarak göze çarpıyordu. Tüm görkemine rağmen, yıllar boyu sakinlerinin acılarına yaptığı şahitlik, kederli bir hava saçmasına neden oluyordu etrafına...

Bedriye Hanım, bundan sonraki yaşamını geçirmeyi planladığı bu köşke, elinden sıkı sıkıya tuttuğu kızı Vedia ile birlikte beraberinde çok sayıda soru işaretini de getirmişti.

1. Dünya Harbi'ne uğurladığı eşi Ömer Çavuş'un bir çatışmada hayatını kaybettiğini öğrendiği gün dünyası başına yıkılmıştı sanki... Yokluğun had safhada yaşandığı savaş yıllarında, kızıyla birlikte sığınacak bir liman ararken, tek çare olarak önüne sunulan evlilik tekliflerini önce reddetti. Severek evlendiği eşinin acısı henüz çok tazeyken ikinci bir erkek fikrini kabullenmek onun için kolay değildi.

Elde avuçtakinin tükenmesine yakın anladı ki aşk değil mantık girmeliydi devreye... Evlenmeliydi...

Görücü usulüyle evlendiği Arif Bey'e ısınmaya çalışırken, en büyük tesellisi kızının varlık içinde ve iyi bir eğitim alarak büyüyeceğine

duyduğu inançtı.

İyi bir insandı Arif Bey... Vedia'ya öz babası kadar yakın davranıyordu. Ana kız yeni dünyalarına alışmaya başlamışlardı. Ta ki beklenmedik bir misafir ansızın kapılarını çalıncaya dek... Ayağında eskimiş postalları, elinde kilidi kırık bir tahta valizle çıkagelen bu davetsiz misafir öldü sanılan Ömer Çavuş'tu...

Bu geliş tüm aileyi allak bullak etti. İki erkek arasında kalan Bedriye Hanım'ın gözündeki yaş dinmez oldu. Asya gribine yakalanan Ömer Çavuş'un kısa süre içinde vefat etmesiyle, bu karmaşık düğüm çözüldü sanılsa da Vedia için yaşadıklarını kabullenmek kolay değildi. Hırçın bir kız olmuştu. Belli ki ikinci bir evlilik yapan annesini içten içe suçluyordu.

Köşklerinin bulunduğu sokağın hemen başındaki bakkalın oğlu İbrahim'in kendisine gösterdiği ilgi genç kızın yaralı yüreğine iyi geldi.

Çok geçmeden bu ilişkiden haberdar olan annesi kıyametleri kopardı. Kızının güzelliği dillere destandı, iyi bir eğitim almıştı ve karşısına, "Bakkalın oğluyla evleneceğim" diye çıkıyordu. "Bunca fedakarlık boşuna mıydı?" diye haykırırken, birbirine sevdalı iki gence beraber olabilmeleri için tek bir çare bıraktı; kaçmak...

Babasının çıraklığını yapan İbrahim, bir akşam üstü köşkün arka kapısından gizlice çıkardığı genç kızı, ev tutana kadar Adapazarı'nda oturan akrabalarının yanına götürmeye karar vermişti. Hiç paraları yoktu üstelik... Çeyiz olarak yanında aile yadigarı altın yaldızlarla süslü bir tabak ve gümüş bir ayna getiren Vedia, annesinin çok kıymet verdiği bu iki antika parçayı rehincide bırakırken ağlıyordu.

Vedia Hanım evlendikten kısa süre sonra hamile kaldı. Bu mutlu haber ailesiyle arasındaki buzları eritmekte gecikmedi. Hatta üvey babası, açtığı beyaz eşya dükkanıyla damadına kol kanat gerdi. Biri kız, üç çocukları oldu: Aziz, Dilek, Asım...

Yaşıtları topaç çevirirken, yanyana getirdiği kutulardan yapmaya çalıştığı bateriyle melodiler çıkarmaya uğraşan Asım, müziğe olan tutkusuyla dikkat çekiyordu çevresinde... En büyük derdi ise bu gürültülü oyuncağa tahammül edemeyen babasıydı...

İbrahim Bey'in tahammülsüzlüğü sadece Asım'ın vazgeçemediği oyuncağına karşı değildi aslında... Vediası'nı da ihmal ediyordu artık... Umursamaz tavrının nedeninin ortaya çıkması uzun sürmedi; bir başka aşka tutulmuştu. Günler boyu uğramıyordu evine... Vedia Hanım'ın zayıf bedeni bu ihanetin acısını kaldıramadı. Henüz 30'lu

yaşlarını sürdürürken yataklara düştü.

Ailesinin üzerinde kara bulutların dolaştığı yıllarda Asım 12 yaşındaydı. Müziğe karşı doğuştan yeteneği, küçük çocuğu konservatuar öğrenciliğine taşımıştı. Babası maddi anlamda da elini üzerlerinden çekince çalışmaya başladı. Gündüzleri okula gidiyor, akşamları gece kulüplerinde davul çalıyordu.

Kazandığı tüm parayı hasta annesine getirir, böylelikle onu biraz olsun mutlu etmeye çalışırdı. Oysa Vedia Hanım'ın düştüğü derdin tek ilacı, sevdiği adamın aşkıydı ve bu aşk aralarına giren üçüncü kadına aitti artık...

14'üne yeni bastığı günlerde annesini yitirdiğinde Asım'ın tutunacak tek dalı kalmıştı: Müzik... Hayatını davul çalarak kazanıyordu artık...

Bu hüzünlü hikayeyle gözleri dolan Zeynep, her şeyi duymamıştı daha... Asım ortamı biraz olsun neşelendirmek için devreye girdi:

- Babamın aşık olduğu kadını tahmin bile edemezsin...

- Kim?

- Bizim 'Titrek'...

Zeynep bu yaşlı kadının kendilerine gösterdiği ihtimamın nedenini o an anladı. "İşte gelinin" diye kendisini işaret ettiğinde nasıl da boynuna sarılıp öpmüştü Asım'ı...

Titrek'in kocası denizciydi. Belli ki onu bu yasak aşka iten yalnızlıktı. Vedia Hanım'ın ardından kendi kocasının da vefat etmesine rağmen evlenmediler İbrahim Bey'le... Ancak fırtınalı aşklarının, yerini hayat arkadaşlığına bıraktığı dönemde daha bir sıkı sarıldılar birbirlerine... ihanetler süslü bu aşk hikayesi 30 yıl boyunca devam etti.

Kızını Boş Bırakırsan Ya Davulcuya Kaçar Ya Zurnacıya

Zeynep'le Asım'ın evliliği medyayı ikiye böldü. "Başbakan'ın kızı, kendisine koca olarak bir halk çocuğunu, ekmeğini bileğiyle kazanan bir müzisyeni seçti" diyenlerin yanında, "Kızını boş bırakırsan ya davulcuya kaçar, ya zurnacıya" yorumunda bulunanların sayısı da az değildi.

Tartışmanın yoğunlaştığı bir dönemde aynı konuya köşesinde yer veren gazeteci Hasan Pulur eleştirilere, "Hepimizin kızı var" hatırlatmasında bulunarak, bir başka atasözüyle cevap veriyordu, "Büyük lokma ye, büyük söz söyleme!"

Zeynep'in sürpriz evliliği ailesi üzerinde de bomba etkisi yarattı. Semra Hanım öfkeliydi! Çevresine "Reddettim, bir daha asla görüşmem" derken, bu konudaki soruları yanıtsız bırakan eşine de baskı yapıyordu:

- Turgut çık konuş... Ben de kızımı reddettim de...

Ancak eşinin tüm baskılarına rağmen Turgut Bey'in ağzını bıçak açmadı.

"Annemle babam bana dargındı ancak halk yanımdaydı. Patik örüp getirenler, yolda yürürken çevirip, 'Allah mesut etsin' diyenler çoğunluktaydı. Nikahtan bir gün sonra bekarken oturduğum Bostancı'daki eve geçtik.

Aynı gün tebrik için gelen gazeteci arkadaşım Reyhan Can, 'Böyle kuru kuruya nikah olmaz, size düğün yapacağız' dedi. Genç kızlığımdan beri teknede bir düğün hayal ettiğimi söyleyince, 'Tamam, sen merak etme. Ben her şeyi organize edeceğim' dedi ve gitti. Gerçekten de bir kaç gün içinde tüm hazırlıkları tamamlayıverdi. Zeynep-Metin Fadıllıoğlu yemekleri hazırladılar, Reyhan Abla da bir tekne kiraladı."

Zeynep "Dini nikah da şart" deyince, düğün günü Asım Ekren çevrelerindeki bir caminin imamını getirdi evlerine... Teknedeki davetlileri bekletmemek için vakti tasarruflu kullanmak adına karşısına gelinliklerle geçen Zeynep'e sordu imam,

- Kızım mehr için ne istersin?

- Bin reşad altını olsun!

Oturdukları apartmanın önü bu kez Zeynep'i gelinlikle görüntülemek isteyen gazetecilerle çevriliydi. İçeride imam nikahı kıyıldığını öğrenince fotoğraf çekebilmek için hevesle evin kapısına kadar dayandılar.

"Salonun kapılarını kapatmış nikahlanırken, gazeteciler kapıya omuz atıp, kilidi kırarak içeriye dalmışlar. Gürültüleri duyuyor ama bir anlam veremiyorduk. Evde çalışan kadın onları dışarıya çıkartmaya çalışmış ama başaramamış. Yatak odasına kadar varmışlar. Allah'tan yatağımı toplamıştım. Ertesi gün düğün fotoğraflarıyla birlikte, yatak odamız da gazetelerdeydi..."

İmam nikahının ardından, düğünün yapılacağı Kalamış'ta demirli yata kalabalık bir gazeteci konvoyu eşliğinde geldi çift...

Eşlikçileri sadece gazeteciler değildi. Trafik durmuş, halk, kendilerinden biriyle evlenen Başbakan kızına yol boyunca ıslıklar, tezahüratlar, alkışlarla eşlik etmiş, gelin arabasının penceresini sonuna kadar açan Zeynep el sallayıp öpücük göndererek karşılık vermişti bu sevgi gösterisine... Çok mutluydu... Yaşananlar yanlış bir şey yapmadığının en büyük kanıtıydı.

Herkesin tek merakı, bu mutlu gününde ailesinin Zeynep'in yanında olup olmayacağıydı. Teknenin denize açılma vakti geldiğinde beklenen misafirlerin ortada görünmeyişi, "Zeynep'in gözü yollarda kaldı" yorumlarına yol açtı.

"Ben gelmelerini beklemiyordum zaten... Haberleri bile yoktu ki, nasıl gelsinler? Bir de, babam yufka yüreklidir ama annem çok zor affeden bir kadındır. Hayatta düğüne katılmazdı, biliyordum."

Yeni evli çift sabah 5 sularında evlerine döndüklerinde, kapılarının önünde elinde fotoğraf makinesiyle uyuyakalmış biriyle karşılaştı. Bu davetsiz misafir, Tercüman gazetesi muhabiri Tahir Yaman'dan başkası değildi...

"Meğer sabaha kadar eve gelmemizi beklemiş. 'Ben düğüne yetişemedim, yarın müdürüm bana çok kızacak. Hiç olmazsa Asım Bey sizi kucağınıza alıp içeri girerken fotoğrafınızı çekeyim' dedi. Kabul ettik ve ardından Tahir'i kahvaltıya çağırdık. Düğün gecemizin sabahındaki ilk kahvaltımızda da bir gazeteci konuğumuz vardı yani..."

Yeni evli çift balayı için Side'ye gitmeye karar verdi. Milli Piyango

konseri için Nevşehir'de bulunan Yüksel Uzel'in, "Uğrayıp beni de alın" demesi üzerine, ters bir yol olmasına rağmen, güzergahlarını değiştirdiler.

"Yüksel şehrin stadyumunda veriyordu konserini... Asım'la üzerimizi benzincide değiştirerek izlemeye gittik. İçeri girdiğimizde yeni evli olduğumuz için stadyumu dolduran binlerce kişi alkışlarla tebrik etti bizi... Tezahürat falan da oldu... Kendimi, ailesine karşı gelen bir halk kahramanı gibi hissediyordum."

Biraz da mecburiyetten yapmıştı bu evliliği... Hatta evlendiğine bile inanamıyordu... Zeynep daha ilk haftalardan itibaren yakın çevresine, "Bu evlilik yürümez" demeye başlamıştı bile...

"Asım iyi bir insandı ama müzisyen olduğu için çok duygusaldı. Yapılarımız birbirine tamamen zıttı. İki ayrı noktaydık. Bu evliliğin yürümeyeceğini tahmin ediyordum ama madem evlendim, hiç olmazsa çocuğum olsun istedim."

Sait'le evliyken almış olduğu Side'deki evinde geçirdikleri balayı bir buçuk ay sürdü. Asım'ın çocukluk arkadaşı eski basketbolcu Tufan Turan ve Yüksel Uzel'in de eşlik ettiği çift, bu süre içinde kara kara nasıl geçineceklerini düşünmeye başladı.

O güne kadar yanında görünebilmek için can atanların boş bir kalabalıktan ibaret olduklarını da o dönemde farketti Zeynep... Turgut Bey'le Semra Hanım'ın kulaklarına gider de ters düşeriz korkusuyla arkadaş bildikleri aramaz olmuş, bir anda yalnızlığa itilmişti.

"Asım Side'de güneş alerjisi olunca İncidal hapı kullanmaya başladı, ilacın yan etkisinden dolayı balayımız boyunca sürekli uyudu. Side'den sonra Antalya'ya uğrayıp, bir kaç gün de bir arkadaşının teknesinde kaldık. Dönüşte öyle engebeli bir yoldan geçtik ki hiç unutmam, hamile kadın çocuğunu düşürür burada, demiştim."

Ne tesadüf ki Zeynep bu sözleri söylediği sırada aslında hamileydi! Oysa doktorunun tüm açıklamalarına rağmen kürtaj olduğu için bir daha hamile kalamayacağından emindi.

İstanbul'a döndüğünde adet gününün geçtiğini farkederek bir sağlık problemi endişesiyle kadın doğum uzmanının kapısını çaldı.

"Doktorun hamile olduğumu söylediği anı unutamam. Hiç beklemiyordum bu haberi... Duyduklarımın ne anlama geldiğini gerçekten idrak ettiğimde şaşkınlıktan ve sevinçten ağlamaya başladım. Eve giderken ağzım kulaklarımdaydı. Ama hala inanamıyor,

bir yanlışlık olmasından korkuyordum. Heyecanımı yatıştırmaya çalışarak, haberi vermek için Asım'ın gelişini bekledim. Eve geldiğinde gün boyu yaşadıklarını anlatmaya bayılırdı Asım... Kapıdan girince her zamanki gibi heyecanla konuşmaya başladı. Sabırla dinledim onu... Sözlerini tamamladığında 'Benim de sana söylemek istediğim bir şey var dedim, hamileyim'... İlk tepkisi 'Neden gelir gelmez söylemedin?' oldu. Nazar değer korkusuyla hamile kaldığımı Asım'ın dışında sadece Yüksel Uzel'e söyledim. O da çok sevindi. Sahneye çıkmak üzere İzmir Fuarı'na gidiyordu. 'Hadi siz de benimle gelin, bir değişiklik olur' dedi."

Ancak Yüksel Uzel bu sırrı fazla saklayamadı. Program yaptığı Kübana'da kendisini en ön masada izleyen çifti alkışlar eşliğinde sahneye davet ederek verdi bu müjdeli haberi...

"Asım balayımız boyunca uyuduğu için, Yüksel'le Tufan, 'Sen nasıl hamile kaldın? İncidal çocuğu bu' diye sürekli dalga geçtiler benimle..."

Hamile kaldığının medyaya yansıması üzerine Zeynep'in ilk aklına gelen babası oldu. Yıllar boyu, "Senden bir torun istiyorum. Tamam, Ahmet'in de çocukları var ama ben kızımın karnında taşıdığı çocuğu sevmek istiyorum. Onun yeri bir başka olacak" deyip durmuştu.

Gerçekten de bu mutlu haberi gazetelerden öğrenen Turgut Bey, sevinçten havalara uçtu. Tanrı dualarını kabul etmişti nihayet... O an tüm kızgınlığını unuttu. Yine de ilk arayan olmak istemiyordu. Semra Hanım da "Aramam" dediği için bu görev Ahmet'e verildi.

"Ahmet arayıp, 'Babam seni görmek istiyor' dedi. Ben başta biraz naz yaparak 'olmaz' dedim ama etle tırnak ayrılır mı? Bir kaç gün sonra İstanbul'daydılar. Yine de kocamla ilk buluşmalarının kendi evlerinde gerçekleşmesini istediler. Yeniköy'e doğru yola çıktığımızda, Asım o kadar heyecanlıydı ki eli ayağı birbirine dolaşıyordu. Bir de tanımadığı için korkuyordu babamdan... İçeri girer girmez hiçbir şey olmamış gibi sarılıp babamın kucağına oturdum. Annemin suratı beş karış asıktı. 'Baban çağırdı da geldiniz' gibi bir havası vardı ama yine de ayıp olmasın diye kalkıp bizi öptü. Henüz karnım belli olmamıştı. Babam hamileliğimin nasıl geçtiğini sordu hemen... Beni çok özlemişti, biliyordum. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu."

Bu özel görüşmeden haberdar olmayan basının gözünde Zeynep ailesiyle hala dargındı. Beklenen buluşma kabinenin tek bekar bakanı Veysel Atasoy'un nişan töreninde yaşandı. Bursa Çelikpalas Otel'deki nişan sonrası Turgut Bey kızına sarılarak dışarı çıkarken, gazetecilere,

"Artık merakla beklediğiniz resmi çekin de kovalamaca sona ersin" diyordu gülerek...

Nişan gecesindeki bu gelişmenin ardından Atasoy'un düğün töreni bir başka mutlu olaya vesile oldu. Zeynep'le Asım'a Ankara Dedeman Oteli'ndeki düğünde eşlik eden Osman Yağmurdereli hayatının kadınıyla tanıştı o gece...

"Osman kim olduğunu bilmeden, Veysel Atasoy'un kızkardeşi Esin'e aşık oldu. Kısa saçlı, çıtı pıtı bir kızdı Esin... Sonra biz ikisini yemeğe davet edip tanıştırdık. Bir iki kere konuştuktan sonra anlaşarak evlenmeye karar verdiler. Veysel'den kızkardeşini babam istedi."

Ailesi tarafından reddedildiği dönemde Zeynep'in yalnızlığını paylaşan ender kişilerden biri organizötör Erkan Özerman'dı... Tanışıklıkları Bodrum Festivali öncesine dayanıyordu. Asil Nadir'in sahibi olduğu Vestel'in reklam kampanyası için sanatçı olmayan ancak popüler bir genç kız aranırken, Özerman teklifi bu işe en uygun kişi olarak gördüğü Zeynep'e götürmüştü. Gerçi o günlerde Zeynep bu reklamlarda yer almak istememişti. Ancak o tanışma, uzun yıllar sürecek sıcak dostluklarının ilk adımı oldu.

Maddi ve manevi sıkıntı yaşadıkları sırada Erkan Özerman'ın getirdiği bir öneri biraz olsun rahatlattı çifti... Ünlü organizatör Zeynep'le çok olağan dışı bir macerayla evlenerek medyanın göbeğine yerleşen Asım'a Karadeniz Turnesi teklifinde bulundu. Turne hazırlıkları sürerken Bebek Belediye gazinosunda Yüksel Uzel'in orkestrasında yer alması için de önayak oldu.

"Gazinoda çok garip bir durum oluştu. Çünkü gazeteciler assolisti bırakıp Asım'la ilgileniyorlardı. O da çok rahatsız oldu. Her akşam izlemeye giderdim programı... Gazeteciler bana da yoğun ilgi gösterdiklerinden, program aksamasın diye asma katta karanlık bir köşede otururdum."

Hamileliğinin 5. ayını doldurduğu günlerde verdiği haberle annesini yine telaşlandırdı Zeynep... "Karadeniz Turnesi'ne ben de gideceğim" diyordu. Semra Hanım karşı çıktı bu yolculuğa... "Bu kadar olay yaşadın, bak sonunda hamile kaldın. Bebeğini riske atma. Gitme, evinde otur, kocanı bekle" dedi ama nafile...

"Erkan Özerman'la çok şık bir turne organizasyonu yaptık. O güne kadar görülmemiş bir program hazırlandı. Turne kadrosunu oluştururken arkadaşlarımıza öncelik verdik, ilk çağırdığımız kişi Osman Yağmurdereli oldu. Ümit Tokcan, Ateşböceği Ercan, Turhan

Yükseler gibi ünlü isimlerle anlaştık. Asıl önemli olan ise kadın sanatçıydı. Çıkabilecek dedikodulardan korktuğumuz için çok dikkatli davrandık ve sonunda Güngör Bayrak'ta karar kıldık."

Peşlerinden eksik olmayan gazeteci konvoyuyla yola çıktıklarında turne otobüsünde Zeynep, Güngör Bayrak ve yardımcısı dışındaki herkes erkekti... Yaklaşık 30 karşı cinsin arasında kalan bu üç kadm zamanla erkek erkeğe sohbetlerin içinde buldular kendilerini...

"Yolculuğa başlayacağımız ilk gün, piyasaya Güngör Bayrak'ın, bir erkek dergisine verdiği çıplak fotoğraflar çıkmıştı. Ümit Tokcan da muzip... Otobüse bir geldi, elinde bir sürü bu dergilerden var. Dağıta dağıta arkaya doğru ilerlemeye başladı. Güngör de o kadar hanımefendi bir kadındır ki ağzını açıp tek kelime bile etmedi. O günden sonra dostluğumuz uzun yıllar boyunca devam etti. Asım'la Bomba diye bir film çektiler. Sir Berichi ile nikahları benim evimde kıyıldı, nikah şahidi oldum."

Turnenin ilk ayağı olan Kastamonu konseri şehrin stadyumunda verilecekti. Tribünler hınca hınç doluydu. Zeynep Başbakan kızı olarak, üzerinde vizon kürküyle protokolde Vali'nin yanında ayrılan yerine oturdu. Ancak ilan edilen saatin üzerinden yarım saat geçmesine rağmen konser başlamak bilmiyordu. Ne olup bittiğinden habersiz Zeynep de diğer izleyiciler gibi beklemekten sıkılmıştı. Üstelik meraklanmıştı da. Ama valinin yanından kalkıp gidemiyordu.

"Program belliydi. Sahneye önce Osman Yağmurdereli, ardından Ümit Tokcan çıkacak, onları Güngör Bayrak izleyecekti. Asım da Güngör'ün arkasında çalıyordu. Aradan yarım saat geçti, sahnede tık yok. Halk beklemekten sıkıldı, tam bir fiyaskoydu... Bir baktım, sırayı bozup sazlarıyla Ümit Tokcan çıktı sahneye... Meğer orkestra ortada yokmuş. Şehre gelir gelmez soluğu Kastamonu'nun meşhur genelevlerinde almış ve saati falan da unutmuşlar.

Asım öyle sinirlenmişti ki geldiklerinde orkestrasını neredeyse sahnede dövecekti diyebilirim."

Günleri o kadar eğlenceli geçti ki, turnenin de Karadeniz'in yemeklerinin de tadı Zeynep'in damağında kaldı. Öyle ki 10 günde 8 kilo aldı.

"İnanılmaz bir açlık vardı bende... Hamileliğim süresince 29 kilo aldım. Doktorum da şoke olmuştu durumuma. O kadar sık acıkıyordum ki restorana bile evde hazırladığım sandviçi yiye yiye gidiyordum. Tıkabasa doymuş bir halde eve geliyordum, bir saat

geçmeden açlıktan yine midem kazınıyordu. Yemek yemekten yorulmuştum artık."

Milli Torun

Turgut Bey, başlangıçta karşı çıktığı damadını tanıdıkça sevdi ve sadece onu değil yakın arkadaşları Osman Yağmurdereli'yle Kamil Sönmez'i de kanatlarının altına aldı.

"Babam briç, pişti her türlü kağıt oyununu çok iyi oynardı. Zaten akıl oyunlarında onu kolay kolay yenemezdin. Osman da oyunda çok iyiydi. Hep ortak olurlardı. Osman Ankara'ya gitti mi mutlaka babamı ziyaret eder, o da hemen pişti kağıtlarını çıkarırdı. Bir gün konuttayız; Asım, Osman ve babam pişti oynamaya niyetlendiler yine ama dördüncü yok. Bizi adamdan saymıyorlar tabii... Osman, 'Kamil Ankara'da Çiftnal Gazinosu'nda çalışıyor' dedi. Babam atladı, 'Hemen birini gönderip aldıralım.' O gece Kamil karşısında Başbakanlık korumalarını görünce şaşkına dönmüş. 'Sahneden selam verip, nasıl indiğimi bilemedim. Bir anda kendimi hükümet konutunda pişti masasında buldum' diye anlatırdı o geceyi... Babam yenilgiye asla tahammül edemezdi. Yenilmeye başladıklarını anladıklarında Osman'la alttan kağıt çekip hile yapmaya başlarlardı."

Turgut Bey'in kendisini ve dostlarını kabullenmesiyle Asım kendini müthiş bir değişimin içinde buldu. Yaşadığı Kül Kedisi masalıydı ve bu yeni yaşama ayak uydurabilmek kolay değildi onun için... Daha bir kaç ay öncesine kadar hayatını davul çalarak kazanırken, şimdi ülkenin önde gelenlerinin arasında boy gösteriyordu. Ardı ardına yapılan farklı iş teklifleri başını döndürdü.

Çok sevdiği davulunu çalmak istemiyordu artık... Bir gün, "Ben ticarete atılacağım" diyerek çıktı Zeynep'in karşısına...

"Asım benimle tanışmadan önce kendi halinde yaşayan bir insandı... Pangaltı'da oturmuş, bir hanımla evlilik yapmış, ayrılmış bir diğeriyle evlenmiş... Altı ay stüdyoda yer yatağında yatmış... Orta halli bir ailesi vardı. Benimle beraber isim oldu. İyi para kazanmaya başladı. Giyimiyle, gezdiği yerlerle hayatı 180 derece değişti. Gün geldi, karşılarında davul çaldığı insanlarla aynı masada oturdu. Benimle tanıştırdığı insanlarla bu gün hala arkadaşız ama o eski dostlarından koptu. 'Farklı konumdayım' diyerek uzaklaştı onlardan... Benim hatam, istemeden de olsa hayatını değiştirmek oldu. Sabah kalkıp, karnını büfeden aldığı sandviçle doyuran insanı ben bir anda Başbakan damadı yaptım ve o bir süre sonra davul çalmaktan utanır oldu. Mesleğini devam ettirseydi her şey farklı olabilirdi. Bu gün hala daha söylerim, Türkiye'nin en iyi davulcusudur. Ama ticarete atılmak

istiyordu. Ne yapsam da kararından vazgeçiremedim."

Turne dönüşü gelen çok sayıda teklif içinde en cazibi butik açmak gibi göründü. Bu kararda tekstil sektöründe deneyimli olan arkadaşları Tufan'ın etkisi büyüktü. Hem Zeynep de bu konuda az da olsa tecrübeliydi. Tufan'la ortak olarak butik açmaya karar verdiler.

Hiç vakit kaybetmeden Bağdat Caddesi üzerinde uygun bir dükkan bulundu, hazırlıklara başlandı. Zeynep de sanki hamile olan o değilmiş gibi hepsinden fazla koşuşturuyordu.

Hamileliğinin altıncı ayında geçirdiği kanama aklını başına getirdi. Acilen Alman Hastanesi'ne kaldırıldığı sırada doğum başlamıştı.

"Bebek daha çok küçüktü. Dünyaya gelse yaşayamazdı. Hemen kortizon iğneleri yapıldı. Doktorum, 'Doğumu ne kadar geciktirirsek o kadar iyi... Sırt üstü yatıp yerinden kıpırdamayacaksın' dedi."

Doktor, "Kıpırdamadan yat, erken doğum tehlikesi var" derken bir an önce bebeğini kucağına almak isteyen Zeynep, "Doğsun da sevelim" diyerek bu heyecanıyla güldürüyordu yakınlarını... 2 gün kaldığı hastanede basın mensuplarıyla yine köşe kapmaca oynandı.

"Ben içeride yatak döşek yatarken, bazı gazeteciler odamın karşısındaki inşaata çıkmış, fotoğraf çekme peşindeydiler. Allah'tan korumalar gördü de sıkı sıkıya kapatıldı perdeler. Baktılar olmuyor, bu kez de odaya girmek istediler. Bir ara öyle bir izdiham yaşandı ki koridora birikmiş gazetecilerin aralamak için omuzladığı kapıyı içeriden var gücüyle kapatmaya çalışan Tufan sonunda pes etti. Bunun üzerine Başhekim odanın anahtarını getirdi ben de kendimi içeriye kilitledim."

Bebeğinin cinsiyetini de bu rahatsızlığı sırasında öğrendi Zeynep... Hamile kaldığı ilk günden bu yana hep pembe renkte seçmişti eşyalarını... Bir kızı olsun istiyordu. Yıllarca kucağına gelmek için nazlanan bebeğin ismi de hazırdı: Nazlı.

"Ama erkek dediler. Neyse ilk çocuk, ikincisinde kız olur diye fazla üzülmedim. Hastaneden çıkmama izin verdiklerinde direk Yüksel'in evine gittim. Sağolsun, bize yatak odasını açtı. Bana çok iyi baktı, yemekler pişirip kucağıma kadar getirdi. Yatağımdan kalkmamam için her türlü konforu sağladı. 15 gün sonra tekrar evimize geçtik."

Zeynep tüm uyarılara rağmen boş durmuyordu. Butiğin dekorasyonu tamamlanırken, ithal edilen malları eve getirtmiş, etiketleri ve ambalajlarıyla ilgileniyordu bu kez...

"Butiğin açılacağı gün doktorum Vildan Ocak'a gittim, 'Bebeğin hareketleri yavaşlamış, almamız gerekebilir, bu arada istirahatine devam et' dedi. Oysa o gün açılış yapacaktık. Doktordan çıkıp butiğe gittim. Aynı akşam polis balosuna katıldım. Eve geldiğimde zeytinyağlı dolma ve köfteden oluşan yemeğimi de yedikten sonra tam oturmuştum ki evin telefonu çaldı."

Arayan Vildan Hanım'dı... Sabahki muayenede bebeğin durumu hoşuna gitmemişti. Zeynep'in huyunu bildiğinden, 'Bu saatten sonra riske girmeye gerek yok. Eşini acilen hastaneye getir' dedi Asım'a...

"Asım, beni heyecanlandırmamak için 'Vildan Hanım seni bir görmek istiyormuş, hastaneye gidelim' diye geldi yanıma... Ama ben anlamıştım tabi... Bir de Alman Hastanesi o dönem bir mikrop kaptığı için ameliyathanesi kapanmış ve geriye tek özel hastane olarak Ataman Kliniği kalmıştı. Hemen yola çıktık. Hastaneye ulaştığımızda Vildan Hanım beni tekrar muayene etti ve, 'Zamanı gelmiş' diyerek acilen sezeryana aldı."

Doğum sabaha karşı gerçekleşti. Narkozun etkisi geçer geçmez bebeğini görmek istedi Zeynep... Minik oğlunu kucağına aldığında, tarifsiz bir mutluluk yaşıyordu. Ne diyeceğini bilemedi. O kadar sancısı vardı ki saçlarına küçük bir öpücük kondurabildi sadece...

Kliniğin birinci katındaki en geniş odaya yerleşmişti. Kapısının önünde korumaları vardı. Tüm gazeteciler bebeği ve anneyi görütülemek istiyor, görevlilerin, 'Henüz müsait değiller' açıklaması inandırıcı gelmiyordu. Ve yine ilk fotoğrafı çeken olmak için ilginç yöntemler geliştirenler oldu.

"Kapının önünde bekleyen gazetecilerden biri arka tarafa merdiven getirerek balkona dayayıp tırmanmaya başlamış. Hemen birinci katta kaldığım için pencereden fotoğrafımı çekmeyi planlıyormuş. Benimse hiçbir şeyden haberim yok, uyuyorum. Korumalar engellemiş onu... Yoksa kimbilir beni yine ne halde görüntüleyeceklerdi?"

Semra Hanım'la Turgut Bey bu mutlu haberi sabaha karşı Fransa'da aldılar. Turgut Bey hemen telefona istediği kızını önce tebrik etti, ardından, "Sakın torunumun adını koyma, gelince kulağına ben okuyacağım" dedi.

Sabah erken saatlerde özel uçakla apar topar Türkiye'ye dönen karı koca heyecanla kızlarının yanına koştular. Turgut Bey Zeynep'e, "Bak oğlan doğurdun diye fazla şımarma" diye takılırken sevgiyle sarıldı damadına...

Kızını tebrik ettikten sonra "Yenidoğan Odası"na yönelen Turgut Bey, torununu kucağına istedi. Seve seve yanına dönerken kızının bu minicik bebeğe sahip olabilmek için ne kadar acı çektiğini hatırladı. "Allah'a şükür" dedikten sonra adını koymak için kıbleye doğru döndü. Zeynep dayanamadı,

- Baba, adını Yağız koyacağım.

Oysa torununun erkek olacağını öğrendiği gün Turgut Bey kararını vermişti. Yine de üstelemedi.

- O kadar istiyorsan Yağız göbek adı olsun. Sana soyadımı veremem ama torunuma soyadımı isim olarak vermek istiyorum, ismini Özal koyacağım.

"Ama daha sonra bu isim aramızda problem oldu. Çünkü biz Yağız diyorduk, babam Özal... Baktı ki çoğunluk Yağız'dan yana, sonra o da Yağız demeye başladı. İnanılmaz sevdi torununu. 'Balım benim' derdi. Yağız ne zaman ararsa arasın, hangi toplantıda olursa olsun, mutlaka keser, torununa cevap verirdi."

Zeynep ilk gece bebeğiyle uyumak istedi. Kulağını oğlunun küçücük bedenine dayayarak bir süre kalp atışlarını dinledi. Bu bebeğin onun olduğuna hala inanamıyordu. Yıllar boyu anne olamayacağını düşünüp kahretmişti kendini... Ve işte sonunda başarmıştı, kucağındaydı.

Basın mensupları milli torun Yağız'ı fotoğraflamak istiyor, Zeynep ise zaten erken doğan bebeğinin flaşlardan ve kalabalıktan olumsuz etkilenmesinden korkuyordu. Çare Erkan Özerman'dan geldi. Uzun yıllar yurt dışında yaşayan ve dünyaca ünlü pek çok starla çalışan Özerman, yurt dışında yapılan bir uygulamadan bahsederek, resimlerin bir fotoğrafçı tarafından çekilip gazetelere dağıtılması önerince problem bir anda halolldu.

"Bebeğimizin ilk fotoğraflarımızı Erol (Atar) çekti. Flaş kullanmadı. Ertesi sabah basına bu fotoğraflardan ikişer tane dağıttık."

Zeynep'in bu bebeğe ne kadar hasret olduğu bilinmediğinden titizliği "Lady Diana'ya özendi" yorumlarına yol açmıştı. Bazı gazeteler "Lady Zeynep" başlığı altında biraz da imalı cümlelerle veriyordu haberi:

"Tıpkı Lady Diana gibi bebeğin doğumu basın bildirisiyle duyuruldu ve yine prenses gibi özel bir fotoğrafçı tarafından bebeğin ilk resimleri uzaktan ve flaşsız çekildi."

Zeynep o kadar mutluydu ki hiç umursamadı yapılan haberleri...

"Saatlerce başında oturup seyrederdim Yağız'ı... Beni ancak yıllar boyu annelik özlemi çeken biri anlar. Öyle büyük bir mutluluktu ki, hayatimdi, her şeyimdi benim..."

Zeynep yıllar sonra sahip olduğu bu değerli hediyeye öylesine itina gösteriyordu ki eline bile almaktan korkuyordu. Nefes alamayacak diye aklı çıkıyor sürekli göğsünü dinliyordu.

"13 yaşında kardeşim Efe'yi yıkar, besler giydirirdim ama herhalde o yaşın verdiği bir cesaret varmış. Yağız'ı ellemeye bile kıyamıyordum. Mama yedirirken boğazına takılır mı, giydirirken bir tarafına zarar verir miyim korkusu taşıyordum. Öyle küçüktü ki... Hastaneden ayrılırken tavsiye üzerine yenidoğan bebekler konusunda çok deneyimli olan Melek hemşireyi de yanımıza aldık. Melek hemşire 15 gün sonra evine gitmek için izin istedi, tamam dedik. Aynı gün saat 23.00 oldu, Yağız'ı tutamıyoruz; sürekli ağlıyor, yediklerini çıkarıyordu. Ne yapacağımızı bilemedik. Tufan'a, git Melek'i bul, bu çocuk durmayacak, dedim. Adresi de yok. Bir tek Çengelköy'de oturduğunu biliyorduk. Sokak sokak arayıp bulup getirdi kadıncağızı... Melek hemşire gelir gelmez hırçın çocuk, hemşiresinin göğsüne yaslanarak derin bir uykuya daldı."

1 ay sonra anneler günü gelip çattığında Zeynep butiğinin vitrinini kucağında bebeğiyle çekilmiş bir fotoğrafla süsledi. O günlerde kızını butiğinde ziyarete giden Semra Hanım, uzun uzun seyretti bu fotoğrafı... En büyük özlemi annelik olan kızının gözlerindeki mutluluğu, ondan daha iyi hissedebilecek başka biri daha olamazdı kuşkusuz...

Kızını bu kadar iyi anlamasının nedeni sadece annelik içgüdüleri değil, benzer bir olayın daha önce kendi başmdan da geçmiş olmasıydı. Geçirdiği bir kadın hastalığı nedeniyle bir daha hamile kalma şansının çok düşük olduğunu öğrendiği gün, onun da dünyası başına yıkılmıştı. Her çocuğun şansı ve bereketiyle dünyaya geldiğine inanan ve kalabalık ailelere özlem duyan eşinin, "Boş ver hanım... Allah bir kız, bir de erkek çocuk verdi. Ne yapalım? Buna da şükür!" demesine rağmen, Turgut Bey'in için için bir erkek çocuk daha istediğini bilmek kahrediyordu onu...

Aradan geçen yıllar içinde karı kocanın bu konuyu açmaz oldukları bir dönemde, Semra Hanım hiç beklemediği anda üçüncü çocuğuna hamile kaldı. Üstüne üstlük bir erkek çocuk dünyaya getirerek, eşinin sevincini ikiye katladı. 13 yıl sonra dünyaya gelen "Tekne kazıntısı"

Efe'yi gururla kucaklarken, Turgut Bey o yıllarda çok moda olan pırlanta taşlarla süslü platin bir Roleks saat hediye ederek karşılık verdi eşine...

Ancak bu değerli saat, Semra Hanım'dan çok Zeynep'in ilgisini çekti. Kız çocuklarının annelerinin eşyalarını kullanmak için yanıp tutuştukları yaşlarda, 13'ündeydi henüz...

"Annem bu saati evin içinde kullanmama ses çıkarmazdı ama ben okula giderken de takmak istiyordum. Tabii buna izin vermesine imkan yoktu. O zaman bir anlaşma yaptık. Bana, 'Bak evlen, çocuğun olduğu zaman bu saati sana vereceğim. Şimdi çok küçüksün kaybedersin' dedi." Aradan geçen yıllara rağmen bu vaadini unutmayan Semra Hanım hastaneden evine geçer geçmez ziyarete geldiği kızına, çantasından çıkardığı bordo renkli kadife bir kutu uzatarak sevgi dolu bir sesle, "Madem anne oldun, güle güle kullan" dedi.

"Bu kutu bir yerden tanıdık geliyordu. Açtım, içinden çocukken çok sevdiğim Roleks saat çıktı. Gözlerime inanamadım. O kadar anlamlı bir hediyeydi ki benim için! Hemen koluma taktım."

Yıllar boyu kendisini erkek kardeşlerinden daha az sevdiğine inandığı annesine sımsıkı sarıldı Zeynep... Unutmamıştı işte... Unutmamıştı!

Yağız'ın doğumunun üzerinden bir ay geçmişti ki Asım Ekren bir yurt dışı turne teklifi aldı. Uzun zamandır sahneye çıkmıyordu. Teklifi biraz da bu özlemle kabul ederken henüz lohusa olan Zeynep kocasına eşlik edemedi.

"Zaten butik açıktı ve birinin işlerle ilgilenmesi gerekiyordu. Asım'a, 'Değişiklik olsun, Tufan'la gidin, ben burada kalayım' dedim."

20 gün sürmesi planlanan konserler dizisinin kadrosunda çok sayıda ünlü sanatçı yer alıyordu. Çoğu ailece görüştükleri dostlarıydılar zaten... Özellikle de assolist M...

"M.'yi Asım'la evlenmeden önce de tanıyordum. Sevdiğim bir insandı. Asım'ı uğurlarken, 'O anlamaz, eğer istediğin bir şey varsa ben alayım' dedi. Ben de siyah bir far istiyordum, 'Aa, o zaman kendi kullandığım markadan getireyim' dedi, vedalaştık, gittiler."

8 konser olarak planlanan turne, bomba ihbarı nedeniyle 3. konserden sonra devam etmedi. Gurbet Kervanı boynu bükük ülkeye döndü. Asım eve gelir gelmez hayli alkollü olduğu için direk odasına yöneldi. Tufan'ın ise Zeynep'e anlatacakları vardı:

- Biliyor musun, seninki son akşam kafayı çekti ve M. ile geceyi birlikte geçirdiler.

Zeynep'in ilk sorusu, "Emin misin?" oldu. Tufan'dan "Tabii canım" yanıtını alınca duraksadı. "Niye üzülmüyorum?" dedi kendi kendine... "Kocamın beni aldattığını öğreniyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum." İşte o an, bu evliliğin uzun sürmeyeceğini anladı.

"Bu konuyu Asım'a sormadım bile... Kocama karşı hiçbir duygum yokmuş demek ki... M. ile daha sonra da görüştük. Hiçbir şey olmamış gibi gelip sarıldı, konuştu benimle. Ona da tepki vermedim."

Jaguar

Bu arada Turgut Bey'in, "Tıpkı bana benziyor" dediği "Milli Torun"a hediye yağıyordu adeta... Ailesiyle dargın kaldığı süre içinde, kendisinden uzaklaşan sözde dostları, yine etraflarını çevrelemişti.

Olaylı bir şekilde de olsa evlenip mutlu bir yuva kurduğunu düşündüğü kızının, anne olduktan sonra daha sakin bir yaşam sürdüreceğine inanan Turgut Bey ise biraz olsun rahatlamıştı. Kızına hiçbir gün toz kondurmamak için, "Pek çok yaşıtı da aynı şekilde davranıyor" dese de yaptıklarının başını ağrıttığı bir gerçekti. Kendisini mutlu eden bu sakinliğin yeni bir fırtınanın habercisi olduğu nereden bilebilirdi?

Yağız bir aylık olmuştu ki Zeynep'in butiğinin dekorasyonunu yapan mimar hanım, bir başka müşterisi olan Zeki Küçükberber'in kendilerini ziyarete gelmek istediğini iletti. Zeynep daha önce sadece selamlaşmadan ibaret olan tanışıklıklarını da göz önüne alarak, "Elbette... Bekleriz" diyerek buyur etti misafirini...

Bir kaç gün sonra elinde çiçeğiyle kapılarını çalan Zeki Bey, Yağız'ın doğumunu tebrik ettikten sonra sözü, ziyaretinin gerçek nedenine getirdi.

- Jaguar marka otomobilin mümessilliğini aldım. Doğum hediyesi olarak size de bir tane hediye etmek istiyorum. Lütfen kabul edin.

Bu beklenmedik teklif karşısında karı koca şaşkınlıklarını gizleyemediler. Cevap Zeynep'den geldi.

- Ne diyorsunuz? Böyle pahalı bir hediyeyi kabul etmemize imkan yok.

Küçükberber hazırlıklı gelmişti. Bu kez başka bir teklif önerdi çifte...

- Benim için önemli olan bu arabayı sizin kullanıyor olmanız. Madem hediye olarak kabul edemeyiz diyorsunuz, o zaman bana maliyet fiyatını ödeyin araba sizin olsun.

"Bu teklif cazip geldi, böyle olursa kabul edebiliriz dedik. Hiç unutmuyorum, Jaguar'ın satış fiyatı 52 milyon liraydı. Ona maliyeti ise 32 milyon liraymış. Kırmızı Toyota marka bir arabam vardı. Onu verdik, 10 milyon liraya sayıldı. Üzerine de ayda birer milyon olmak

üzere 22 tane senet imzaladım. Ortağımız Tufan arabamla birlikte senetleri galeriye teslim etti ve Jaguar'ı getirdi."

Büyükdere'deki evlerinin önüne getirilen son model Jaguar marka bej renkli otomobilin henüz satış işlemleri yapılmadığı için üzerinde plakası bile yoktu. Misafirleri olan Ertuğrul Akbay, "Bari ben de bunu haber yapayım" diyerek aynı gece yeni arabasıyla fotoğrafladı Zeynep'i...

"Bu fotoğrafın Gölge Adam Gazetesi'nde çıkmasından bir gün sonra, diğer gazetelerde bu olay bambaşka şekilde yer aldı. Sanki ben arabayı hediye olarak almışım gibi, 'Başbakan'ın kızı böyle pahalı bir hediyeyi nasıl kabul eder?' diye büyük bir yaygara koptu.

Tabii bunda Zeki Küçükberber'in reklam amaçlı yanlış açıklamalarının da etkisi vardı." Bir Başbakan'ın kızına neden bu denli pahalı bir hediye verilmişti? Bu hediyenin altında, babasının iktidar gücünü usulsüzce kullanma isteği mi yatıyordu? Gazeteler günler boyu bu haberi manşetlerine taşırken, Zeynep, "Bu araba bize hediye edilmedi. Sadece indirimli aldık" diyor, ancak sesi iddialar kadar yüksek çıkmıyordu.

"Ben ne söylersem söyleyeyim, basına bu arabanın hediye olarak verildiği haberi daha cazip geldi. Gerçekleri anlatamadık."

Kızının artık daha sesiz sedasız bir yaşam sürdüreceğine duyduğu inancı bu haberlerle birlikte yok olan Turgut Bey hemen telefona sarıldı:

- Kızım ne bu hediye mevzusu? Siz nasıl böyle pahalı bir hediyeyi kabul edersiniz?

- Baba biz arabayı satın aldık.

- Ben başbakanım! Niye anlamak istemiyorsunuz? Niye böyle olaylara karışıyorsunuz? Hemen geri vereceksiniz!

"Babam söylemese de bu kadar olaydan sonra zaten binmezdim o arabaya... Hemen ertesi gün Tufan Jaguar'ı verip, arabamla senetlerimi geri aldı. Ama ne çare, olan olmuştu bir kere... Bu olayın böylesi reklam malzemesi edileceğini düşünememekle gerçekten saflık etmiştim. Kendime çok kızdım. Doğruyu anlatmak için yırtındık ama çabalarımız beş para etmedi."

Zeynep kendine kızmakta haklıydı. Düşüncesizce davranmıştı, iade etse bile ailesinin adı Jaguar'la özdeşleşmişti artık... Dönemin en

popüler bulvar gazetelerinden Tan, okuyucularından birine Jaguar marka araba vermek üzere kampanya başlattı. 1986 yılında milletvekili ara seçimlerinde gazeteci Tayyar Şafak, kurduğu partiye yine bu olaydan esinlenerek ilginç bir amblem buldu: Davulu Delen Jaguar...

"Geçmişe dönüp baktığımda çok büyük bir acemilik yaptığımı düşünüyorum. Şimdiki aklım olsaydı bir reklam anlaşması yapardım. Sonuçta bu ticari bir olay, biz de arabayı reklam anlaşması dahilinde kullanıyor olurduk. O zaman arabamı verip senet falan da imzalamazdım. Babam da bir şey demezdi, kimsenin de söyleyecek bir lafı olmazdı ama hata ettim."

Bu arada Turgut Bey 80 ihtilalinin hemen öncesinde geçirdiği kalp kriziyle bıraktığı sigaraya yeniden başlamış, stres ve yorgunluk yaşamını gitgide daha fazla tehdit eder hale gelmişti. Kalbe giden 4 damarının da tıkandığının ortaya çıkması by-pass'ı zorunlu hale getirdi.

"Babam ameliyat olması gerektiğinin ortaya çıkmasından sonra bir yıl daha inat etti ve ameliyat tarihini geciktirdi. Ancak doktorlarının sözleri hiç iç açıcı değildi. Baktı ki kaçış yok, bu operasyonu Amerika seyahatine denk getirdi. Bir Başbakan'ın sağlık problemlerinin olduğunun bilinmesi doğru olmadığından gizli tuttuk. Amerika'ya gitmeden önce sadece Ertuğrul Akbay'a söyledim ve, 'Sakın önceden yazma, babamın yanındaki gazetecilerin Türkiye'ye dönmesini bekle' diye sıkı sıkıya tembihledim onu..."

Turgut Bey'e İstanbul, Amsterdam, New York bağlantılı ABD yolculuğunda Türkiye'den çok sayıda gazeteci eşlik etmiş ve yol boyu ameliyatla ilgili tek kelime bile edilmemişti. Basın mensupları görüşmeler sonrası tatil yapmak isteyen Başbakan ve eşini yalnız bırakıp ülkeye geri dönerken Ertuğrul Akbay'ın gazetesinde verdiği by-pass haberi Ertuğrul Özkök'e, "Bu haberi atladığım gün gazeteciliği bırakmayı düşündüm" dedirtecek kadar yankı uyandırdı Türkiye'de...

By-pass öncesi tüm aile, hastane odasında bir araya geldi. Turgut Bey zaman zaman yaşaran gözleriyle, ailesini son kez görüyormuşçasına uzun uzun seyrederken, Semra Hanım gözyaşlarını içine akıtarak o gece şampanya patlattı, içi kan ağlıyordu. Fakat gülmeli, sağlığı ile ilgili bir şeylerin kendisinden saklandığı endişesi taşıyan eşine moral vermeliydi. "Bu ameliyat senin yeniden doğuşun olacak. Hadi kutlayalım" diyordu.

"Ameliyat oldukça uzun sürdü. İçeride Amerikalı ve Türk korumalar

vardı. Zaman zaman içeriye giren Cengiz Bey bize haber getiriyordu. Hepimiz çok endişeli ve meraklıydık. Saatler sonra babamın operasyonunu gerçekleştiren Dr. De Bakey yanımıza gelerek ameliyatın çok başarılı geçtiğini anlatıp içimizi rahatlattı. Yoğun bakımdaki babamın kendine gelmeye başladığım öğrenince hemen yanına koştuk. Aletlere bağlıydı. Burnunda ağzında hortumlar vardı. Onu öyle görmek yüreğimi cız ettirdi."

Narkozun etkisinden henüz kurtulamayan Turgut Bey etrafını çevreleyen ailesinin "İyi misin" sorusunu işaretlerle yanıtlamaya çalışırken Cengiz Bey, "Bunların hiçbirini hatırlamayacak" dedi gülerek. Bu sözler üzerine Turgut Bey'in yarı aralık gözleri iyiden iyiye açıldı. İşaretle kağıt kalem istedi. Alır almaz biraz zorla da olsa eğri büğrü harflerle cevap verdi doktoruna: "Bal gibi hatırlarım."

"Bu arada hastanede adet günümün geçtiğini farkettim ama doğum kontrol hapı kullandığım için herhalde strestendir diye fazla üzerinde durmadım."

Türkiye'ye döner dönmez problemi öğrenmek üzere doktoruna başvuran Zeynep'i kötü bir haber bekliyordu. Korunduğu halde hamile kalmıştı. Oysa sezaryanla doğum yaptığı ve zor bir hamilelik geçirdiği için doktoru 2 yıl hamile kalmasını yasaklamıştı.

"Yağız daha altı aylıktı... Benim rahim yaralarım kapanmamıştı. Doktorlar hayati tehlikenin olduğunu ama ister istemez bu bebeği doğurmam gerektiğini söylediler. Bu durumda kürtaj yaptıramazdım."

Bu haberi öğrendiğinde Turgut Bey kendi hastalığını unutup, kızı için üzülmeye başladı. Hani sevinçler de üzüntüler de arka arkaya yaşanır denir ya, by-pass ameliyatı sonrası siyaset arenasında da zorlu günler bekliyordu kendisini...

"İhtilalden sonra, Süleyman Demirel, Bülent Ecevit ve Necmettin Erbakan'a konulan siyasi yasaklar devam ediyordu. Babam bu konuyla ilgili söz açıldığında yasakların kaldırılması gerektiği söyler fakat, 'Süleyman Bey çok gururludur. Benim bu yasakları Meclis'te kaldırmam onu rahatsız eder. Hatta bir daha siyaset yapmaz' derdi.

Sonraları Kenan Evren birkaç mitinginde, 'Ben yasakları kaldırmak istiyorum ama Turgut Bey yanaşmıyor' gibi bir takım sözler edince ortam gerildi ve olaylar öyle bir gelişti ki yasakların kaldırılmasını savunan babam, tam aksi bir tavırla referanduma gitti."

Turgut Bey 1969 yılında kendisinden "Altın Çocuk" olarak bahseden Süleyman Demirel'i çok sever "Abi ya da patron" diye hitap ederdi.

Darbenin ardından teklif edilen Başbakan Yardımcılığı görevini de yine onun verdiği onay sonrası kabul etmiş, ancak Genel Kurmay'ın "Görüşmeniz sakıncalı" uyarısıyla ilişkileri kopma noktasına gelmişti. Oysa Ankara'da birer sokak arayla oturan Demirel'le yakınlığı, daha çocukluk yıllarından Zeynep'in hafızasına kazılıydı.

"Ankara'daki evlerimiz birbirine çok yakındı. İlkokula gittiğim sıralarda çok sık görüşürdük onlarla... Nazmiye Hanım annemsiz sokağa çıkmazdı. Süleyman Bey Ahmet'i çok sever, her akşam evimize uğrayarak oyuncaklar getirir, öyle giderdi evine. Ahmet 'Amca' diye hitap ederdi ona! Annem de her zaman, 'Süleyman Bey'in Ahmet'in üzerinde amcalarından daha fazla emeği vardır' der. Nazmiye Hanım evin içinde çocukların dolaşmasından hoşlanmadığı için annem bizi evlerine fazla sık götürmezdi. Zaman zaman babamla giderdik. Bahçelerinde bir süs havuzu ve içinde balıklar vardı. Yem atardık onlara... Süleyman Bey'le ilgili hatırladığım ilk şey çizgili pijamalarıdır. Rahatlığı sever, evin içinde her zaman pijamalarıyla otururdu. Babam parti kurmaya karar verdiği dönemde de atlamadı onu... Ancak 'Abi ben parti kuruyorum, ne dersin' sorusuna aldığı yanıt 'Kurmasın' oldu. Annem buna inanmadı. Babamla yüzyüze görüşemedikleri için arada laf getirenlerin de yalan söyleyebileceğini düşündü her zaman..."

Siyaset dünyasındaki bu karmaşalar arasında hamileliğinin üçüncü ayını dolduran Zeynep huzursuz günler geçiriyordu. Asım'la evliliğini devam ettirmek istemezken, hesapsızca ortaya çıkan bu bebek, planlarını alt üst etmişti. Her ne kadar umursamasa da ihanet yarası alan bu evliliği sürdürmek anlamsızdı. Karı koca çok uzaktılar birbirlerinden...

"Evlililiğimiz yürümese de işlerimiz yolunda gibiydi. Butiklerimizi çiftlemiştik. Sonra Asım araba mümessilliği aldı. Aynca inşaat malzemeleri ve kömür satışı yapıyorduk. Kömür işiyle daha çok Tufan ilgileniyordu. Ticari olarak perişan olmamıza o kömür işi neden oldu zaten..."

Ahmet Aksoy'un eski eşi, Ayşen Gruda'nın kız kardeşi Ayben Erman'la evli olan Tufan, bu yeni ortamda arzu ettiği konuma ulaşabilmek için yuvasını yıktı. Zeynep Özal'a her yerde refakat edebilecek bir eş aradı ve buldu.

"Ayben bu boşanmadan beni sorumlu tutunca kabak yine başıma patladı. Gazetelere 'Zeynep kocamı Tülin'le tanıştırıp yuvamı yıktı' diye beyanatlar verdi. Hiç suçum yokken ikinci kez yuva yıkan kadın damgası yedim yine... Oysa olayla hiç ilgim yoktu hatta Tülin'i

tanımıyordum. Ama doğrusu tanıdıkça Tülin'i de çok sevdim."

Güçlükle de olsa eşinden boşanan Tufan Turan hiç vakit kaybetmeden yasak aşkıyla nikah hazırlıklarına başladı. Öyle bir gün seçtiler ki düğün için, bilmeden Zeynep'in hayatını kurtaracaklardı.

"Dükkanımızı normalde saat 20.00'da kapatırdık ama o gün çalışanların da düğüne yetişebilmesi için 19.00'da indirdik kepenkleri... Gündüz getir götür işlerimizi geceleri ise bekçiliğimizi yapan Hüseyin Efendi dükkanı son bir kolaçan ederken alt katın aydınlatma ızgaraları önüne konulu bir paketi farketmiş. Önce alıp hemen yandaki saksının içine koymuş ancak elindeyken içinden gelen tik tak seslerini farkedince polise haber vermiş."

Gelen ihbarla harekete geçen emniyet birimleri Zeynep Özal'ın iş yeri olduğu haberini Mehmet Ağar'a iletmekte gecikmediler. Bir kaç dakika içinde fünyeyle patlatılan paketin içinde 50 metre içindeki alanı yıkacak güçte bir saatli bomba olduğu ortaya çıktı.

"Olup bitenden habersiz eğleniyorduk düğünde... Hatta Mehmet Ağar da davetliydi. Neden gelmedi, diye düşünüyordum. Meğerse neler olmuş. Ertesi gün olanları öğrenince çok üzüldüm. Bizim hiçbir düşmanımız yoktu. Tamamen reklam olsun diye yapılan bir örgüt olayı... O gün düğün olmasaydı dükkandan erken çıkmayacak ve muhtemelen bombayla birlikte hayatımızı kaybedecektik. Allah'ın işi işte..."

Bomba şokunun üzerinden 3 ay geçtikten sonra siyasi yasakların kaldırılıp kaldırılmayacağına dair düzenlenen referandumun yapılacağı gün gelip çattı... 6 Eylül 1987 sabahı Zeynep sular içinde uyandı. Gün ağarmamıştı henüz...

Yatağının hemen yanındaki komidinin üzerindeki saate baktı, 05.00 bile olmamıştı. Anne ve babası oy kullanmak için Ankara'da, Asım ise bir konser vermek üzere İzmir'deydi.

Güçlükle yatağından doğrularak, evdeki tek can yoldaşı Yağız'ın bakıcısını uyandırmak için bağırmaya başladı. Korkuyordu. Doğuma daha 2 ay vardı. Üstelik bebeğini Ankara'da dünyaya getirmeyi planladığından doktorundan da uzaktaydı.

Zeynep'in haykırışlarına uyanan bakıcı kız korku içinde odaya girdi. Telaşla telefona koştu. Zeynep'in söylediği numaraları hızla çevirken, bir taraftan da giyinmeye çalışıyordu.

Zeynep'in aklına ilk gelen Cengiz Aslan'ı aramak oldu.

Ancak Başbakanlık Konutu'nda kalan Cengiz Bey bir türlü uyandırılmıyordu. Cengiz Bey'in İstanbul'da yaşayan eşini aradı bu kez! Ahizeyi uyku sersemi kaldıran Nilgün Hanım, Zeynep'in acı dolu sesiyle bir anda ayıldı.

- Nilgün abla bana bir şey oldu. Çok korkuyorum. Cengiz Abi'yi de uyandıramadım, bana yardım et...

"Nilgün abla odasına birini göndererek eşini uyandırmış. Bir kaç dakika içinde Cengiz Aslan aradı. Durumu anlattım.

'Anlaşılan suyun patlamış, hemen doğuma girmen lazım. Merak etme ben her şeyi organize edeceğim' diyerek kapadı telefonu..."

Yarım saat içinde, Nilgün Aslan yanındaydı. "Seni Cerrahpaşa Hastanesi'ne götüreceğim. Cengiz, Dr. Turgay Atasu'yu aramış. Merak etme çok iyi bir doktordur." diyerek teskin etmeye çalışıyordu genç kadını...

Cengiz Aslan'ın talimatıyla Cerrahpaşa Hastanesi bir anda alarma geçti. Başbakan'ın kızı doğuma geliyordu. Üstelik hem bebeğin hem de annenin yaşama ihtimalinin düşük olduğu riskli bir doğumdu bu...

"Hastaneye girer girmez ayağımda pabuçlarımla sedyeye yatırıp, doğruca ameliyathaneye götürdüler beni... Bebeğin kalp atışları durmuştu. Farkettirmemeye çalışıyorlardı ama anladım ki ölmek üzereydi..."

Zeynep bu bebeği istememişti. Sadece sağlık sorunlarından ötürü değil, Asım'la evli kalmak istemediği için... Ve şimdi onu kaybedebilirdi. Doktor ve hemşireler etrafında panik içinde koşuştururken narkoz uykusuna vicdan azabıyla daldı.

Gözlerini açtığında başında Dr. Turgay Atasu ve ekibi vardı. Umutsuzca sordu:

- Bebeğim yaşıyor mu?

- Evet yaşıyor.

Bu cevaba rağmen, doktorların gözlerindeki endişeden, doğruyu söylemediklerine dair bir hisse kapıldı.

- Yalan söylüyorsunuz. Madem öyle yanıma getirin bir göreyim...

"Doktorlar, 'Yanınıza getirmemiz riskli olur' diyerek ne kadar ısrar

etsem de göstermediler bebeğimi... Ben, herhalde öldü ama üzülmemem için söylemiyorlar, diye kahrediyordum kendimi..."

Zeynep haberi öğrenir öğrenmez ilk uçakla yanına koşan Asım'ı gördüğünde ağlamaya başladı.

- Asım bebeğimizi gördün mü? Yaşıyor mu?

- Evet güzelim yaşıyor. Gördüm merak etme...

- Ne olur beni de götür göreyim...

Asım karşı koymasının fayda vermeyeceğini biliyordu. Ağrılar içinde kıvranan Zeynep'i tekerlekli sandalyeye oturtarak bebek odasına doğru yöneldi. Koridorun sonundaki camlı odamn kapışma geldiklerinde Zeynep'in yüreği küt küt atıyordu. Asım'ın işaretiyle camı örten perde aralandı. Yan yana konulan küvözlerde bir kaç prematüre bebek diziliydi. Bebek odasındaki esmer, çıtı pıtı hemşire eliyle en soldaki küvözü işaret etti.

"Mosmor bir halde küvözde kıvrılmıştı. Gözleri örtülüydü. Sadece 1 kilo 700 gramdı bebeğim... 7 aylık doğduğu için ciğerleri de gelişmemişti henüz..."

Turgut Bey bir torun sahibi daha olduğu haberini Ankara'da, oyunu kullandıktan sonra aldı. Aylardır kızının sağlığından endişe ettiğinden, her ikisinin de iyi olduğunu öğrenince içini sevinç kapladı. Referandum çalışmaları sırasında çok yorulmuş, çok üzülmüş, uykusundan ve sağlığından fedakarlıkta bulunmuştu yine... Bu müjdeyle, alışılageldik güleç ifade yeniden yüzüne yerleşti ve hiç hesapta olmayan bir karar aldı.

"O sıra partinin oylarının çok düştüğüne dair bir takım spekülasyonlar yapılıyordu. Babam tam da referanduma denk gelen bu erken doğuma çok şaşırmış. 'Bu torun bana uğurlu gelecek' deyip daha sandıklar açılmadan önce televizyona çıkarak erken seçim kararı aldığını açıkladı." Bu açıklamanın ardından Turgut Bey eşiyle birlikte kızlarının yanına koştu. Torununun bu pek küçük haline üzülse de metanetli davranmaya çalışıyor, "Benim aslan torunum. Bir anda toparlar kendini... Sen merak etme" diyerek kızına moral veriyordu.

"Babam tıpkı Yağız'da olduğu gibi yine, 'Adını ben koyacağım' dedi. Ben Yağız'a uygun Yiğit gibi bir isim düşünüyordum ama isteğine karşı çıkamadım. 'Bu çok uğurlu bir bebek, adı Uğur, göbek adı da babamın adı olan Halil olsun, Halil Uğur...' dedi kulağına...."

Ertesi gün küçük bir farkla da olsa referandum sonucu siyasi yasakların kaldırılması yönünde çıktı. Turgut Bey dert etmedi bu sonucu...

"Babam üzülmedi. Hatta, itiraz edelim, sayımda bazı yanlışlıklar yapıldı' diyen kurmaylarına, 'Bu kadar oy aldılarsa itiraz anlamsız. Demek ki yasaklar kaldırılmalı' dedi. Zaten her zaman, 'Bu olayı referanduma götürerek büyük hata yaptım, yasakları kendim kaldırmalıydım' sözleriyle pişmanlığını dile getirirdi."

Zeynep, doğumdan 3-4 gün sonra ayağa kalktı. Ancak Uğur'un kendini toparlaması için en az 15 gün daha hastanede kalması gerekiyordu.

"Bebeğimi yalnız bırakmak istemedim. Küvöz içinde odama getirdiler. Emme refleksi gelişmemişti. Nefes almayı unutuyordu. Burnundan midesine indirilen borularla besleniyordu. Sürekli gözetim altında tutulması lazımdı... Melek hemşire geldi aklımıza... Bu dar zamanımızda yine imdadımıza yetişti. O bizim için gerçek bir melektir. Uğur bu gün hayattaysa çok büyük payı vardır bunda..."

Ayşe

Duaları kabul olmuş, Tanrı Zeynep'i iki erkek çocukla taçlandırmıştı. İlk hamileliğinde fazla umursamasa da özellikle ikinci çocuğunun kız olmasını arzu etmişti. Asım'la evlilikleri gitgide çıkmaza girdiğinden, bir daha hamile kalmaya niyetli değildi ama yine de küçük kız çocukları için hazırlanan saç tokaları ya da minicik pileli etekleri satın alma hissine karşı koyamıyordu. Uğur'un yaşını doldurduğu günlerde, bu özlemi de gerçekleşti. Hem de hiç beklenmedik bir şekilde...

Aralarında çok az yaş farkı olan iki minik oğlanın yaramazlıklarıyla baş etmek de kolay değildi elbettte... Ortaklar arasındaki iş bölümünde iki butik onun üzerine kaldığından, iş yoğunluğu artmıştı. Bu koşuşturma arasında, bir pazar günü açılışı yapılacak olan Büyükçekmece Erkek Çocuk Yurdu'ndan gelen ısrarlı daveti reddedemedi. Diğer tatil günlerinin aksine saat 11'de gerçekleşecek törene yetişebilmek için erkenden uyandı o sabah...

"Hala o gün o saatte bu açılışa neden gittiğimi düşünürüm. Bostancı'daki evimden 60 kilometre uzaklıktaki törene yetişebilmek için sabahın 9'unda yollara düştüm. Güzel bir merasim düzenlenmişti. Bir kaç saat sonra geriye dönmek için ayrılmak üzereyken, okulun müdürü yanıma yaklaştı."

Çocuk yurdunun müdürü, bu küçük belde içinde çözemediği sıkıntısına Zeynep Özal'ın çare bulacağı inancıyla derdini anlatmaya başladı. Konu, 11 yaşındaki bir kız çocuğuyla ilgiliydi:

- Zeynep Hanım yurda üç buçuk yaşındayken bırakılan bir kızımız var bizim... Uğradığı kötü muameleden dolayı geldiğinde kolu ve bacağı kırıktı. Burası erkek yurdu olduğu için okulumuzda öğretmenlik yapan bir hanım onu aynı yaştaki kızıyla birlikte büyüttü. Çok da çalışkan bir kız... Darüşşafaka'yı birincilikle kazandı. Ama iki kız arasında yıllar içinde bir takım kıskançlıklar baş gösterdi. Öğretmen Hanım daha fazla bakamayacağım söylüyor. Sizin evlat edinmek isteyen bir yakınınız varsa söyleseniz diyecektim.

Anlatılanlardan çok etkilenen Zeynep, "Tabii hemen çevremize haber salarım. Mutlaka bir isteyen çıkacaktır" dedi içtenlikle... Arabasına binmek üzereyken, duraksadı, içindeki ses bu kızı görmelisin diyordu. Döndü, "Beni ona götürür müsünüz?" diye sordu.

Öğretmen Hanım'ın evi yurdun hemen arkasmdaydı. Bir kaç dakika

sonra müdür beyle zilini çaldıkları kapıyı, küçük bir kız çocuğu araladı. Üzerinde kolları kısalmış, yıkanmaktan rengi ağarmış bir kazak vardı. "Hoşgeldiniz" dedi utanarak... Sarı saçları kısacık kestirilmişti. Uzun boylu ancak oldukça zayıftı.

"Adı Ayşe'ydi. O kadar güzel bakıyordu ki. Ama özellikle yüzünün kızarması, hanımefendi tavırları etkiledi beni... Ona evini açan öğretmen hanımla da tanıştık. Ayrılırken Müdür Bey'e, 'Bu sorununuzla mutlaka ilgileneceğim. Eğer evlat edinmek isteyen biri olursa haber veririm' dedim."

Zeynep, Büyük Çekmece'den sonra, Harbiye Ordu Evi'nde kalan babasını ziyaret etmeyi planlamıştı. Yol boyu minik Ayşe'nin gözlerindeki o masum ve çekingen ifade düştü aklına... Anlam veremediği bir duyguyla bu kıza görür görmez bağlanmıştı. Orduevi'ndeki odasına girer girmez kucağına oturduğu babasına açtığı ilk konu da bu oldu:

- Babacığım bu gün evlatlık verilmek istenen bir kız çocuğuyla karşılaştım. Görür görmez ısındım. Yol boyu aklımdan çıkaramadım onu! Biliyorsun hep bir kızım olsun istemiştim. Onu ben evlat edinsem diyorum. Ne dersin?

Zeynep'in niyeti Turgut Bey'in çok hoşuna gitti. Yufka yüreğini belli ki kendisinden miras almıştı. Kucağındaki kızının daha bir sıkı sarıldı beline:

- Bak kızım, bu gün günlerden Pazar... Normalde hiçbir kuvvet seni tatil günü sabah 11'de Büyükçekmece'ye gönderemezdi. Üstelik bu gün Kandil... Demek ki sen o kızın kısmetiydin. Allah nasip etmiş. O yüzden hiç düşünmeden bu kızı al. Ben de torunum olarak kabul ediyorum.

Baba kız sevgiyle kucaklaştılar. Bu sözlerin ardından Zeynep'in aklında en küçük bir soru işareti kalmamıştı. Eve döner dönmez olanları bu kez eşine anlatmaya başladı.

Ayşe'nin dramı, inşaatlarda tuğla ustası olarak çalışan babasının 5. kattan aşağı düşerek vefat etmesiyle başlamıştı. Annesinin daha önceki evliliğinden iki üvey abisi vardı.

Üçüncü bir evlilik daha yapan annesi bu eşini de kaybedince bunalıma girmiş ve çocuklarına bakamaz olmuştu. Bu sırada üç yaşında olan Ayşe'yi büyük abisi sürekli dövüyordu. Yurda getirilmesine neden olan son olayda kolları ve bacakları kırılacak kadar şiddet görmüştü minik kız... Askere gidecek olan ortanca abisi, "Abim normal değil, sürekli

küçük kardeşimi dövüyor. Ben de gidiyorum ve artık korumayacağım" diyerek kardeşini yurda teslim etmişti.

Bu acı hikayeden Asım Ekren de etkilendi. "Madem bu kadar üzüldün, evlat edinelim" dedi. Kafasına koyduğunu yapan eşine karşı çıkmasının bir manası olmadığını biliyordu zaten...

Zeynep vakit kaybetmeden yurdun müdürünü aradı: "Ayşe'yi kimseye vermeyin onu ben alacağım" diyordu heyecanla...

"Babamın Başbakan olmasına rağmen işlemler çok uzun sürdü. Kan kusturdular bize... İşlemler devam ederken zamanın modası olan Barbie bebeklerle süslü, çok şık bir genç kız odası hazırladım ona... Yurttan aldığım ilk gün eve getirmeden kızımla bir mağazaya gittik. O güne kadar kendisi için bir şey seçmemişti. O kadar utangaçtı ki gösterdiklerimi eline bile almaktan çekiniyordu. Bir sürü kıyafet ve ayakkabı seçtik üzerine... Mağazadan çıktıktan sonra onu Harbiye Ordu Evi'ne, babama götürdüm. Karşısında Başbakan'ı görünce şoke oldu."

Turgut Bey, kollarını açarak karşıladığı Ayşe'yi, büyük bir şefkatle sarılıp öptükten sonra hemen kucağına oturttu. Çarpım tablosundan sorular sordu. Türkçe bilgisini sınadı. Her soruya doğru cevap verdiğini görünce keyfi arttı.

"Yanından ayrılırken, 'Artık onu bir aile ortamına sokuyorsun, bu yüzden babası olmayan çocukların öğrenim gördüğü Darüşşafaka'dan alıp başka bir okula gönder' dedi babam... Ben de kızımı Semiha Şakir'e yazdırdım. Alışmakta güçlük çekti, imkanları çok fazla olan çocuklara adapte olmakta zorlandı, ilk zamanlar, hafta sonlarında yanına çikolata ve bisküvi alarak Darüşşafaka'daki arkadaşlarını ziyaret ederdi. Bu ziyaretleri zaman içinde seyreltti. Oğullarım çok küçük olduğu için Ayşe'yi gerçek bir abla gibi sevdiler. O da onlara ablalık yaptı."

Zeynep bir evlat gibi sarıldığı kızının yeni evine alışması için elinden gelen tüm gayreti gösteriyordu. Ancak bebek denecek yaşta başına gelenler ürkek bir çocuk haline getirmişti Ayşe'yi...

"Geceleri odasının lambasını söndürmemi istemezdi. 'Burada başına bir şey gelmez, ışığı kapatabilirsin' demem fayda etmeyince önce küçük bir gece lambası aldım ona...

Sonraları bu korkularının hepsini yendi. Asım, annem, kardeşlerim hepsi Ayşe'yi çok sevdiler. Derslerinde çok başarılıydı. Lisenin ardından Marmara Üniversitesi'ni kazandı ve İngilizce öğretmeni oldu.

O kadar gururlu bir kızdır ki iş hayatına atılmak istediği zaman benden asla yardım istemedi. Sabancı Grubu'na müracaat etti, kabul edildi ama gitmedi. Ardından Gen-Pa'da çalıştı. Sahibi Zeynel Abidin çok sevdiğim bir insan olmasına rağmen kızım olduğunu söylememi istemedi. Her şeyi kendi başardı."

Evlilik çağına geldiğinde Yağız'la Uğur ablalarının evden ayrılacak olmasına büyük tepki göstererek iki kıskanç erkeğe dönüşüverdiler aniden...

"Ayşe'nin evlenip evden ayrılmasını istemediler. Nişanlısını çok kıskandılar. Ayşe de öyle bir kız ki, evleneceği kişiye bile benim kızım olduğunu söylememiş. Çocuk bizimle tanışmak için eve geldiğinde haklı olarak çok şaşırmıştı. Damadım biraz kıskanç olduğu için evlendikten sonra kızımın yalnızca öğretmenlik yapmasına izin verdi. Ayşe bu kez devlet memuriyeti imtihanına girdi, onu da kazandı. Damadım da çok iyi bir insandır. Kumaş ticareti yapıyor. Çocuk yapmayı düşünüyorlar. Yani yakın zamanda torun sahibi olacağım. Torun bir başka seviliyor diyorlar. Nasıl olacak bilmiyorum. Heyecanla bekliyorum o günü..."

Semra Hanım'ın Korkusu

Takvimlerin 18 Haziran 1988'i gösterdiği sıcak bir yaz günü, Semra Özal tarifsiz bir sıkıntıyla uyandı. Her gün erken kalkarak eşinin kahvaltısını bizzat hazırlayan Semra Hanım, ilk kez o sabah bunu yapamadı. Eli ayağı tutmaz olmuştu çünkü... Paniğe kapılan Turgut Bey acilen doktoru Cengiz Aslan'a haber verirken, bir taraftan da, "Aman Semracığım ne olur kendini toparla! Biliyorsun bu gün çok önemli" diyordu eşine...

Turgut Bey iki gün sürecek ANAP'ın 2. Olağan Kongresi'nde genel merkez yönetimi adaylarını belirlemek için sabah 06.00'a kadar çalışmıştı. Bu kongrede yalnız adaylar belirlenmeyecekti, genel başkan da yeniden seçilecekti. Her ne kadar o güne dek karşısına yeni bir aday çıkmadıysa da bu olmayacak şey değildi. Cengiz Aslan'ın eşine koyacağı teşhisi beklerken ifadesi gerginleşti. Üzerine titreyen Semra Hanım'ın hastalanmasına alışkın değildi.

Doktorunun, "Endişelenmeyin, herhalde yorgun düşmüş. Bir iğne yapar ayağa kaldırırım" sözleriyle rahatlarken, Semra Hanım:

"Turgut ne olur beni götürme... Vallahi ayağa kalkacak halim yok. Sen git oyunu ver, gel" diyordu ısrarla...

Turgut Bey, "Olmaz" dedi, "Sen gelmezsen başka türlü yorumlar yapılabilir. Ben koluna girer tutarım seni... Çok az kalıp geri döneriz zaten..."

Yapılan iğnenin bir faydası olmamıştı ama Semra Hanım eşini böyle önemli bir günde yalnız bırakamayacağının bilincindeydi.

Güçlükle doğrularak hazırlanmaya başladı. Bu kongre öncesinde eski aksaklıkların yaşanmaması için işi sıkı tutmuştu. Görevlileri bir bir tembihlemişti; içeri çiçek sokulmayacaktı. Girişe güvenlik kapısı konulacak ve milletvekilleri de dahil olmak üzere silahlı hiç kimse içeriye alınmayacaktı. Turgut Bey ise eşinin bu titizliğine, "Aman hanım, sen yine evhamlandın" diye gülüp geçmişti yine...

Kongrenin düzenleneceği Ankara Atatürk Spor Salonu'na vardıklarında Semra Hanım tüm ızdırabına rağmen eşinin kolundan aldığı güçle arabadan çevresini saran partilileri güler yüzle selamlayarak indi. İçeri adım atar atmaz gözüne ilk çarpan tüm tembihlerine rağmen salonun her bir köşesinde yığılı duran çelenkler oldu. Koruma müdürüne

dönüp, "Bunları içeriye kim soktu?" derken, sözlerini salonu dolduran binlerce delegeden yükselen sevgi tezahüratları bastırdı.

Turgut Bey alçak sesle, "Boş ver hanım" dedi. "Hadi gel yerimize geçelim..."

Talimatlarının yerine getirilmemesi Semra Hanım'ı çok sinirlendirmiş, kalabalık ve uğultu, dermansızlığını daha da artırmıştı. "Turgut ne olursun oturmaya kalkma, direk kürsüye çık, konuşmanı yap arka taraftan çıkıp gidelim..." dedi eşinin kulağına... Bu sözler üzerine Turgut Özal kendileri için hazırlanan koltuklara oturmadan kürsüye doğru yöneldi.

Kongreye katılanlar arasında Yağız ve Uğur'un doğumunun ardından faal parti çalışmalarına son vermesine rağmen delegelik görevine devam eden Zeynep de vardı.

Havaalanından doğruca kongre salonuna geldiğinden annesinin rahatsızlığından habersizdi... "Neden yerlerine oturmadılar?" diye düşünürken annesinin yüzündeki ızdırabı fark ederek bir terslik olduğunu anladı.

Turgut Bey partililerin tezahüratına, ellerini başımn üzerinde birleştirerek karşılık verdikten sonra konuşmasına başladı. Bu sırada, bazı ANAP kurmayları ve salonu dolduran delegeler arasında muhalif sesler ve davranışlar dikkati çekiyordu. Flaşların patladığı, kameraların hızlı hareket ettiği ve Özal'ın ses tonuyla bu uğultuyu bastırmaya çalıştığı bir anda, iki el silah sesi duyuldu.

Salonu dolduranlar çil yavrusu gibi dağılmaya başladılar. Herkes kapılara doğru koşuyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışan Zeynep, az ötede oturan kardeşi Ahmet'le gözgöze gelerek ayağa fırladı. Parmaklarının ucuna yükselerek görmeye çalıştığı babası kürsünün arkasında yatıyordu. Bu sırada: "Özal vuruldu! Özal öldü!" çığlıkları yükseldi salondan! Ahmet'in güçlükle uzattığı elini kavrayarak, onun yardımıyla aşağıya inmeye çalıştı Zeynep... Fakat tüm gayretlerine rağmen iki kardeş yukarı doğru kaçmaya çalışanların arasında sıkışıp kaldılar.

Sıkılan ilk kurşunun ardından salonu dolduran partililerin yarısı bellerindeki silahları çıkartıp rastgele ateş açmaya başlamıştı. Can korkusuyla insanların birbirlerini ezdikleri sırada Erkal Zenger'in sesi duyuldu:

- Herkes yere yatsın!

"Salon şakır şakır silah sesiyle çınlıyor, büyük bir panik yaşanıyordu. Zenger'in sözüyle gayri ihtiyari hepimiz yere çömeldik. İnsanlar oldukları yerde donup kalınca, orta yerde gerilla gibi yuvarlanarak kaçmaya çalışan bir adam kaldı."

Tüm bunlar yaşanırken kürsüyü siper alan Turgut Bey'in üzerine kapaklanan Semra Hanım eşinin başını dizlerinin üzerine koymuş, bir anda oluşan kan gölünün kaynağını arıyordu. Elini gösteren Turgut Bey, "Korkma" dedi... " Elim... Kurşun sadece elimi sıyırıp geçti..."

Sağlığının iyi olduğundan habersiz, babalarına yaklaşma çabaları sonuç vermiyor, iki kardeş bulundukları yerden aşağı inemiyordu. Geçen birkaç saniye onlara saatler gibi gelmişti... Genç kadın ağlamaya başladı. Babası ölmüş müydü gerçekten?

Daha sonra adının Kartal Demirağ olduğu öğrenilen saldırgan karga tulumba salondan çıkarılırken, yerinden doğrulan Turgut Bey partililer tarafından alkış yağmuruna tutuldu. Yaralı elini cebinden çıkardığı mendiliyle sarmış, Semra Hanım'ın karşı koymasına rağmen, 'Konuşmama devam edeceğim' demişti.

Babasını görünce bu kez sevinçten gözyaşı dökmeye başladı Zeynep... Ahmet'le kucaklaşırken Mehmet Ağar'ın sesiyle irkildi. "Hadi, çabuk!" dedi Ağar... "Ahmet'le seni arıyordum. Hemen çıkacağız buradan!"

"Annem o sabah hastalanmasaydı babamla birlikte kendileri için hazırlanan koltuklara oturacaklardı. Suikasti düzenleyen Kartal Demirağ silahını tam karşılarındaki çelengin içine saklamış. Oturdukları yerden kolayca vuracakmış ikisini de... Ama onlar direk kürsüye doğru yönelince anladığımız kadarıyla planını değiştirmek zorunda kalmış."

Mehmet Ağar iki kardeşi Başbakanlık'a doğru yolcu ederken, kapıda konuşmasını bitiren Turgut Bey ve eşi göründüler... Arabalarına binerken, etrafını korku dolu gözlerle süzen Semra Hanım çok öfkeliydi. Tüm bunlar günler öncesinden uyarmasına rağmen, kendisini dinlemeyenler yüzünden gelmişti başlarına...

"O kongre oldukça ilginçtir... İlk defa babamın yaptığı listeyi delerek karşısına ikinci bir liste daha çıkarttılar. Normalde böyle bir şey olmazdı. Koruma müdürü Musa Bey'in babamın yanından bir an olsun ayrılmaması gerekiyordu ancak neden sonra çıktı ortaya... Nerede olduğunu soran anneme, 'Midem bulanıyordu', Cengiz Aslan'a ise, 'Hava almak için dışarı çıkmıştım' diyerek birbirini tutmayan açıklamalarda bulundu. Annem zaten nedense bir türlü sevemediği

Musa Bey'e o günden sonra tüm güvenini yitirdi. Diğer ilginç bir olay da, suikastçiyi o kadar polis arasından vuran kişinin Musa Bey'in şoförü olmasıdır."

Başbakanlık Konutu'nda eli dikilen Turgut Bey olay anının görüntülerini istetti hemen... Yaşananları sabaha kadar defalarca izledi. Hiç konuşmuyordu.

"Bir kişi yakalanmıştı ama görüntülerden açıkça belliydi ki suikastçiler aslında iki kişiydiler. Anlaşılan bu çocuğu kullanmışlar. Herhalde işi yaptıracaklar sonra da öldüreceklerdi. Güneş Taner o gece Amerikan Sefareti'nden bir ilaç getirdi, 'Bu iğneyi yapacağız, 24 saat içinde adamı konuşturacağız' dedi. Ama devreye yine bizim koruma müdürümüz Musa Bey girdi ve 'Biz onu konuşturmasını biliriz. Bu iğneye gerek yok' diyerek yaptırtmadı ilacı. Tabi hiçbir şey de söyletemediler. Aslında babam bu işin kimler tarafından yaptırıldığını öğrendi ama, 'Bu ayıp devletin ayıbıdır. Açıklamamız doğru değil' deyip bu konuda bir daha hiç konuşmadı. Kartal Demirağ da birkaç yıl sonra çıktı hapishaneden... Annemin söylediğine göre çıktıktan sonra ziyaret edip özür dilemek istemiş ama babam, 'Ne lüzumu var' diye kabul etmemiş."

O günden itibaren sezgilerinde yanılmadığını anlayan Semra Hanım'ın endişeleri daha da arttı. Bu suikast, eşinin bir takım güçleri rahatsız ettiğini açıkça ortaya koyuyordu. Her zaman bu kadar şanslı olamayabilirlerdi. Ve tüm aile eskisinden çok daha dikkatli olmak zorundaydı...

'Seni Görmem İmkansız'

Zeynep parti olağan kongresine diye geldiği Ankara'da bu olaylar üzerine planladığından çok daha uzun süre kaldı. Yalnız babasının değil her zaman güçlü görmeye alıştığı annesinin de kendisine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Aile hemen kendi içine kapanmıştı. Semra Hanım bütün çocuklarından daha temkinli davranmak konusunda söz aldı.

Zeynep İstanbul'a, ancak olaylar biraz durulduktan sonra dönebildi. Bu arada kendi hayatını pek de öne çıkarmak istemiyordu. Oysa onun da ailesine fazla yansıtmamaya çalıştığı sorunları vardı. Kendisini yakından tanıyan biri, normal şartlarda, halinden mutsuzluğunu hemen anlardı. Evet, Asım'la evliliğinde çok mutsuzdu Zeynep. Aynı evde yaşayan iki yabancı gibiydiler. Birbirlerine zıt alışkanlıklarından çocuklarına rağmen vazgeçmemişlerdi. Asım erkenden uyanıyor, Zeynep öğleden önce kalkıyordu yatağından... Sabahlara kadar arkadaşlarıyla sohbete dalan Zeynep'in aksine Asım gece yarısı bile olmadan uykuya dalıyordu.

"Evliliğimiz boyunca bir kez olsun sabah kahvaltısı etmedik. Masaya birlikte oturduğumuz akşam yemekleri de sayılıdır. Zaten yemek zevklerimiz de farklıydı. Ben ızgara ya da sebze, o ağır ev yemeklerini severdi."

İş yaşamındaki ortaklıkları da evliliklerini olumsuz yönde etkiliyordu. Asım duygusaldı, Zeynep akılcı...

"Her zaman Asım'ın iş yaşamında fazla şansı olmadığını düşünmüşümdür. Benim aklım ticarete daha yatkındır. İş yerinde üç ortak toplantı yapardık. Hatasını ortaya koyduğumda Asım asla kabul etmezdi. Hatta sözlerime çok sinirlenir konuyu eve kadar taşır ve 'Sen kocanla nasıl bu şekilde konuşuyorsun? Ne duygusuz kadınsın!' diye hiddetlenirdi. Anlamadığı şey, orada kocam değil ortağım olduğuydu. İş ayrı evlilik ayn, derdim ama pek de ortasını bulamazdık."

Aslında evlendikleri ilk günden itibaren evlerinden kavga eksik olmamıştı. Ancak Asım Zeynep'e tek bir gün bile şiddet uygulamadı. Hırsını duvarları yumruklayarak çıkarır ve istisnasız her tartışma sonrası gardrobundaki eşyaları valizlere yerleştirerek ya ofise ya da Kamil Sönmez'in bekar evine yerleşirdi. Bir kaç gün boyunca karı koca birbirleriyle görüşmez, ayrılığa dayanamayıp ilk adımı atan hep Asım olurdu. Barışmaları için genellikle araya Osman Yağmurdereli ve

Kamil Sönmez girerdi:

- Zeynep, bu çocuk çok pişman... Çocuklarını da, seni de çok özlemiş. Evine gelmek istiyor, affet de dönsün...

Zeynep'den çıkan "Olur"la süklüm püklüm geriye dönerdi Asım... Bu durumdan en fazla etkilenen ise sürekli ütü yapmak zorunda kalan evdeki yardımcılarıydı. Orta yaşlı kadıncağız usulca Zeynep'in yanına yanaşır, "Zeynep Hanım, Asım Bey'e söyleseniz de giderken eşyalarını yanında götürmese... Nasıl olsa bir kaç gün sonra geriye dönüyor..." derdi umutsuzca...

Eşiyle her tartışmasının ardından Zeynep'in aklına aynı isim düşüyordu; Adnan Güngör... İçini dökebildiği tek kişi olan Müge'ye, "Adnan'la evlenseydim bütün bunları yaşamayacaktım. Çok mutlu olacaktık" diyordu pişmanlıkla... Zeynep'ten ayrıldıktan sonra Adnan Güngör ortalarda görünmez olmuştu. Eski sevgilisinden haber alamamak Zeynep'i çıldırtıyordu. Girdiği her ortamda gözleri onu arıyor, karşılaşma ümidiyle onun gidebileceğini bildiği yerlerde dolaşıyordu. Zeynep'in tüm çabalarına rağmen ayrı kaldıkları 4 yıl içinde sadece bir kez karşılaştılar...

Asım'ın kolunda girdiği gece kulübünde o gece adım atacak yer yoktu. Kendilerine bir yer bulmaya çalışırken Zeynep üzerinde bir çift göz hissetti. İçindeki ses "Arkanı dön" diyordu "O arkanda..."

Başını çevirir çevirmez gözleri kilitlendi Adnan'la... Yanında birkaç erkek arkadaşıyla, elini uzatsa dokunacağı mesafedeydi... Bir an yeri, zamanı unuttu. Asım'ın sesiyle kendine geldi.

- Zeynep gel, arkadaşlarımızı gördüm, yanlarına gidelim...

Adnan Güngör'ün hisleri de Zeynep'den farklı değildi. Kendisinden ayrılır aynlmaz bir başkasıyla evlendiği günlerde aşkı nefrete dönüşmüş, adını bile anmak istememişti onun. Fakat yıllar içinde nefreti yerini özleme bırakmış, ne yaptığını merak eder olmuştu. Kocasıyla mutlu muydu? Bu soru içini kemiriyordu. Eski ortak arkadaşlarıyla yeniden görüşmeye başlamasının ardında da bu sorunun cevabını bulma isteği yatıyordu kuşkusuz...

"Adnan aşkı içimde hiçbir zaman bitmedi. Ne yapsam da onu aklımdan çıkaramıyordum. Bunda evliliğimdeki mutsuzluğumun da payı büyüktü. Asım'la evliydim ama biliyordum, bir gün Adnan'la tekrar birlikte olacaktık. Arkamdan, 'Bana inat gitti evlendi ama bir gün boşanacak' dediğini duyuyordum. Göz önünde olduğum için o attığım her adımdan haberdardı ama ben onun hakkında fazla bilgi

sahibi değildim. Beni en çok mutlu eden ise hiç evlenmemiş oluşuydu. Zaten çocuklarımız olmasaydı Asım'la evliliğimizi çok önce bitirirdim. Kendimi onlarla avutuyor, her ayrılmaya karar verişimde oğullarımı babasız büyütmemek için vazgeçiyordum bu fikrimden... Asım'la son kavgamızı Büyükada'da yaptık. O gece ilk kez korktum ondan..."

Ortakları Tufan, eşi Tülin ve Atik Berberoğlu ile birlikte haftasonunu teknede geçirmeye karar vermişlerdi. Akşam yemeği için Büyükada'daki küçük ve salaş bir Yunan restoranını tercih ettiler. Ortam neşeliydi. Rakılar su gibi akıyor, alkolün etkisiyle piste çıkan müşteriler buzikinin kıvrak nağmelerine sirtakiyle eşlik ediyordu.

"Herkes oynuyordu. Bir ara yaşlı başlı bir adam elimden tutarak sahneye davet etti beni... Birlikte sirtaki yaptık. Dans ederken bir an gözüme Asım ilişti... Çok sarhoştu... Dans etmemi kıskanmış olacak ki sinirden masanın üzerindeki mumları yiyordu. Baktım durum ciddi hemen ayrıldık restorandan..."

Sahile geldiklerinde, Berberoğlu kendi teknesine binmek üzere yanlarından ayrıldı. Ayakta güçlükle durabildiğinden Tufan'ın koluna giren Asım ise avaz avaz bağırıyor, kendisine sormadan adamın biriyle dansa kalkan Zeynep'e demediğini bırakmıyordu.

"Yağız doğduktan sonra aldığımız 14 metrelik trandil teknemizin adı Nostalji'ydi... Biner binmez Asım kendini kaybetti ve eline geçen her şeyi denize fırlatmaya başladı. O kadar sinirliydi ki teknenin tabanına demir çivilerle monte edilmiş masayı bile söküp attı! O da yetmedi, etrafa benzin dökmeye başladı. Yakacağım!' diye bağırıyordu. Delirmiş gibiydi. Baktık olmuyor Arto'ya (Atik Berberoğlu) seslenip bizi almasını istedik. Asım'ı kaptanla bırakarak ayrıldık tekneden..."

Zeynep o geceyi arkadaşlarında geçirdi. Ve hemen ertesi gün çocuklarını da alarak Darka'daki yazlık evlerine gitti. Asım'la bir ay boyunca görüşmediler.

"Bir ayın sonunda Asım yanında Atik Berberoğlu ile birlikte gelerek özür diledi. Eve döndüm ama saygı filan kalmamıştı aramızda... Birkaç kavgamız daha oldu. Bir daha eve almayacağımı tahmin ettiği için giderken eşyalarını götürmüyordu artık... En son yine sudan bir bahaneyle evden çıkıp gitti. O kadar bunalmıştım ki, bu kez ben odasına girdim ve tek bir eşyası kalmamacasına herşeyini kolilere doldurup ofisine gönderdim."

Asım ofiste yaşamaya başlamıştı artık... Bu kez devreye girecek aracıların da faydası olmayacağını biliyordu. Zeynep son hareketiyle

açıkça belli etmişti; bu evlilik bitecekti.

Ortak arkadaşları Müge'den, Asım Ekren'in ofiste kalmaya başladığını öğrendiği gün "Zeynep'e söyle istediği zaman beni arayabilir" dedi Adnan Güngör. İçini kaplayan o sıcacık duygu gösteriyordu ki, bir zamanlar adını bile anmak istemediği bu kadını her şeye rağmen hala çok seviyordu.

Müge'nin ağzından Adnan'ın bu sözlerini duyduktan sonra Zeynep'in içi içini yedi . Bunca yıl sonra nasıl arayacaktı Adnan'ı? Hem ne diyecekti? Üstelik kocasından ayrı yaşasa bile evli bir kadındı... "Kendimle o kadar mücadele ettim ki... Aklım, sakın arama! Doğru bir davranış değil bu, diyordu, duygularımsa, onu hala çok seviyorsun, bir konuşmadan ne çıkar?"

Bir kez daha duyguları aklının önüne geçti. Eski sevgilisinin telefon numaralarını tuşlarken eli ayağı buz kesmişti sanki...

- Adnan, benim Zeynep...

Ne diyeceklerini bilemediler. Bir kaç saniye suskunluğun ardından söze ilk giren Adnan oldu. Önce nasıl olduğunu, ardından çocuklarını sordu. Sanki son görüşmelerinin üzerinden 4.5 yıl geçmemiş, onca olay hiç yaşanmamış gibi samimiydiler...

Telefonu kapatamıyorlardı bir türlü, iki saate yakın konuştular. Asım dışında herkesten ve herşeyden bahsettiler. Sohbetin sonuna doğru Adnan Zeynep'i ısrarla yemeğe davet etti. Zeynep o an evli olduğunu hatırladı. Tamam, Asım'dan boşanmak istiyordu ama Adnan'la yeniden görüştüğü öğrenilirse kıyamet kopardı.

"Korkuyordum ama o kadar özlemiştim ki, 'Tamam ama sadece bir öğle yemeği' dedim. Dışarıda buluşma riskini göze alamazdık. En iyisi evine gitmekti."

Telefonu kapadıktan sonra Zeynep sevinçten ve heyecandan yerinde duramaz oldu. Hemen kuaförüne giderek sarı uzun saçlarını kapatacak kızıl kahve bir peruk seçti. Ardından, sanki giyecek bir şeyi yokmuş gibi, alışverişe çıktı.

14 yaşında ilk aşkıyla tanıştığı gün olduğu kadar mutlu ve telaşlıydı.

"Ertesi sabah erkenden uyandım. Peruğumu takıp, yüzümü geniş bir güneş gözlüğüyle sakladım. Müge gelip beni evden aldı. Adnan, Boğaz sırtlarında güvenlikli bir siteye taşınmıştı, içeriye girerken, ya tanınırsam korkusuyla atıyordu kalbim... Hatta girişte yere bir şey

düşürmüş gibi yapıp torpidonun altına saklandım."

Yaşamı boyunca kendinden beklenildiği gibi davranmamıştı. Çocukken annesine, genç kızlığında babasına, yaşı biraz daha ilerlediğinde bürokratik kurallara karşı koymuştu. Şimdi evli ve üç çocuklu bir kadındı. Bu kez de eski sevgilisiyle görüşmekten geri durmayarak toplum kurallarına karşı geliyordu.

"Adnan kapıda karşıladı bizi. Sarıldı öptü... Bıraktığım gibi değildi, çok değişmişti... Ciğerlerinden geçirdiği rahatsızlık yüzüne hasta bir ifade vermişti. Saçları beyazlamıştı... O ilk tanıştığım delikanlı hali gitmiş, yerine ağır, oturaklı bir adam gelmişti. Evi, eşyaları kıyafetleri her şeyi değişikti."

Yıllar içinde değişmeyen tek şey Adnan Güngör'ün ahçısı Sefer Usta olmuştu. Geleceğini öğrenince Zeynep'in sevdiği yemeklerle donatmıştı masayı...

"Zaman o kadar çabuk geçti ki evden ayrılırken hava kararıyordu. Birkaç gün sonra Boğaz'daki bir balıkçıda akşam yemeği yemek için sözleştik. Biliyorum, çılgıncaydı, ama gözlük ve perukla tanınmama imkan yok, diye düşünmüştük. Hatta yine çok yakın bir arkadaşımız, bizi Adnan'a giderken yolda görmüş, sonradan Müge'ye, o gün yanındaki kadın kimdi, diye sormuş. Bunu duyunca iyice rahatladım."

Buluşmaların ardı geldi. Zamanla ilk günlerdeki korkusundan eser kalmadı Zeynep'te... Adnan'la gönlünce gezip tozuyordu. Basının gelmediği yerleri tercih ediyorlardı.

"Bir de şarkımız oldu kaçaklık günlerimizde! Gittiğimiz yerlerde o dönemde çok meşhur olan "Seni Görmem İmkansız"ı çaldırırdık. Yılbaşı akşamı yaklaştığında Asım aradı ve geceyi birlikte geçirmeyi teklif etti. Olmaz, dedim. Planımı çoktan yapmıştım zaten. Yakın bir arkadaşımızın evinde, Müge, erkek arkadaşı, Adnan ve ben yeni yılı birlikte karşılayacaktık."

Asım'dan boşanma olayını Semra Özal'a Paris'ten Frankfurt'a giden Erkan Özerman, bir konferans ertesinde anlattı. Semra Özal çok üzgündü ama yapacak bir şeyi yoktu.

Zeynep'in eski aşkına geri döndüğünü ailede ilk öğrenen Semra Hanım oldu. Kulaklarına inanamadı. Eşiyle ayrılacağını biliyordu da bu kadarını beklemiyordu.

"Annem telefonu açar açmaz bağırmaya başladı: 'Yaptığın doğru bir şey değil! Adnan'la nasıl görüşürsün? Ne olursa olsun evlisin!

Çocukların var, hiç mi korkmuyorsun?' diyordu öfkeyle... Meğer Adnan, uçakta karşılaştığı Mehmet Ağar'a görüştüğümüzü söylemiş. O da hemen anneme anlatmış. Verecek bir cevabım yoktu. Boşanacağımı biliyorsun, deyip kapattım."

Asım Zeynep'in boşanma isteğine karşı çıkmadı. Anlaşmalı olarak tek celsede bitirdiler evliliklerini... Çocukların velayetini Zeynep aldı.

"İş hayatımızın nasıl devam edeceğini konuştuk. Çünkü Zeynep&Asım artık bir marka olmuştu. Özellikle ikinci dükkanımız çok iyi iş yapıyordu. Ben çalışmak istemedim. Zaten Adnan onunla ortaklığımın devam etmesine kesinlikle müsaade etmezdi. 'Eğer istersen sen işlere devam et' dedim ama Asım, 'Ben de istemiyorum' deyince bütün şirketleri devrettik."

Boşanmasını kutlamak için arkadaşlarıyla birlikte gittikleri restorana doğal olarak Adnan da davetliydi. Artık çekinecek bir şeyi kalmadığından saklanmıyorlardı. Bu aşk hemen o gece gazeteciler tarafından farkedildi. "Zeynep eski aşkına geri döndü" deniyordu ertesi günkü gazetelerde...

Zeynep, babası başbakan olduktan 10 gün sonra ilk eşi Sait'ten, cumhurbaşkanı olarak göreve başladıktan iki ay sonra ise ikinci eşinden boşandı. Kaderin cilvesine bakın ki Turgut Özal bu makamı, altı yıl önce kendisini hükümeti kurma görevini vermek için günlerce bekleten Kenan Evren'den devraldı.

"Babam Cumhurbaşkanı seçildikten sonra ANAP'ın Genel Başkanı'nın kim olacağı tartışılmaya başlandı. Babamın aklındaki isim Adnan Kahveci'ydi... Ama Adnan çok dobra, çok dürüst ve insanlarla fazla sıcak ilişkiler kuramayan biri olduğu için partililer tarafından sevilmiyordu. Babam birgün partiyi ona emanet etmeyi istiyordu ama, 'Daha zamanı gelmedi' diyordu. Sonra Mesut Yılmaz ismi atıldı ortaya... Annem sonradan çok pişman olmasına rağmen, 'Genç ve başarılı' diyerek destekledi onu... Babam ise hiç istemedi. 'Bakanken başarılı olamayan Başbakanlıkta hiç başarılı olamaz' diyordu. Ama Mesut Yılmaz'ı istememesinin altında yatan en büyük neden Dışişleri Bakanı'yken Amerika'da çıkacağı söylenen Ermeni Tasarısı ile ilgili tutumuydu. Babamın, 'Ben konuştum böyle bir tasarı çıkmayacak, merak etme' demesine rağmen Mesut Bey yurt dışından istifasını gönderdi. Babam, 'Bu adam çok korkak' diyerek ona çok kızmıştı o zaman... Babam çok iyi bir gözlemciydi. Hatırlarım, Tayyip Erdoğan'ın yıldızının parladığı bir dönemde ona nasıl biri olduğunu sormuştum, 'Çok akıllı, istikbali çok parlak. Gel bizim partiye katıl, dedim. Size sevgim ve saygım sonsuz ama benim yolum ANAP değil Refah yolu,

diye kabul etmedi teklifimi' demişti. ANAP ortada bir partidir. Merkezdedir. Ben babamın bu açıklamalarından sonra Tayyip Bey'i çok tutucu bir insan sanıyordum ama şimdi bakıyorum da Turgut Özal'ın ilkeleri ve fikirlerinin ardından gidiyor. Baştan beri bu düşüncede miydi yoksa babam öldükten sonra mı bu yolu benimsedi, bilemiyorum."

Zeynep Asım'dan boşanır boşanmaz Adnan'la birlikte yaşamaya başladı. O kadar mutluydu ki ayakları yerden kesilmiş, bir rüya alemine dalmıştı sanki...

"Başlangıçta babamın vereceği tepkiden çekindim ama fazla ses çıkarmadı. Her şey çok güzeldi... Tek sorun boşandıktan sonra Asım'ın çocuklarını aramaz olmasıydı. Yağız'la Uğur babalarını o kadar özlüyorlardı ki haftasonları zorla evine gönderiyordum ama haber verdiğim halde Asım geleceklerini unutup evden çıkıyor, çocuklar ağlaya ağlaya geri dönüyorlardı yanıma... Ya da, 'Ben gelip alacağım' diyordu ama ne gelen vardı ne giden... Babalarına gitmek için hazırlanan oğullarıma da yazık oluyordu. Bir süre sonra, o ne derse desin heveslenmesinler diye hazırlamamaya başladım çocukları. "

Yağız ve Uğur'un gözyaşları en fazla Turgut Bey'i üzdü. Babasız kalmalarına gönlü razı gelmiyordu. Her zamankinden daha sık arayıp görür oldu onları ve torunlarına bir dededen daha çok baba gibi kanat gerdi.

Annelerinin kararıyla birlikte çocuklar için zor bir dönem başlamıştı. Özellikle de Uğur için... Çünkü Adnan Güngör, Zeynep'in ayrılıklarından çok kısa süre sonra Yağız'a hamile kalması nedeniyle, onun kendi çocuğu olduğunu hayal etmişti her zaman... Aynı evde yaşamaya başladıkları ilk günden itibaren bu duygusunu açıkça hareketlerine de yansıttı. Çok seviyordu Yağız'ı... Oysa babasına çok benzeyen Uğur, ona Zeynep'in kendisini bırakıp bir başka adamla evlenişini hatırlatıyordu. Ne yapsa da bu çocuğu sevemiyordu.

"Adnan, Yağız'ı çok seviyordu. Görüşmediğimiz dönemlerde hiç alakası olmamasına rağmen yakınlarına, 'Benim oğlum olabilir' dermiş hep... Bu yüzden Yağız'ı bir baba gibi kucakladı ama Uğur'u hiç sevmedi. Bu konuda bana da kızgındı. 'Hadi bir tane çocuk yaptın, ikincisine ne lüzum vardı?' diyordu. Bir de Uğur aynı Asım'a benziyordu. Ona baktıkça Asım'ı görmüş gibi oluyordu karşısında... Çok problemler yaşadık. Açıkça ayırdı çocuklarımı... Uğur bile Adnan'ın bu tutumunu fark etmiş ki bir keresinde bakıcısına, 'Adnan Abi'nin beni sevmesi için adımın Yağız mı olması lazım?' demiş."

Ölümle Burun Buruna

Zeynep evliyken bile Adnan'ı özlemiş, gözleri heryerde onu aramıştı. Adnan'ın aradan geçen yıllara ve çocuklarına rağmen onunla beraber olmak isteyişi aklını başından almış, o da sevgilisi için tüm yasaklara karşı gelmişti. Aşklarının ilk günlerine dönmüş gibiydiler. Sanki değişen hiçbir şey yoktu. Sadece biraz yaşlanmışlardı, o kadar... Bu duyguların sarhoşluğunda Zeynep çok önemli bir sorunu göz ardı etmişti. Adnan'ın sadakat konusunda kendisine hiç güveni kalmamıştı.

"Evet, ikimiz de birbirimizi çok seviyorduk ama beraber yaşamaya başladıktan kısa bir süre sonra aslında hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını anladım. Adnan sürekli geçmişi sorguluyor, Asım'la evlendiğim için beni bir türlü affedemiyordu."

Adnan Güngör zaten kıskanç bir erkekti. Geçmişte yaşananları affedemediği için de her an tetikteydi. Telefonlarını dinliyor, peşine adam takıyor, nerede ne yaptığını kontrol ediyor ve yine de içindeki ateşi söndüremiyordu. Zeynep ne kadar sadece onu sevdiğini söylese de, evden her çıkışı aralarında problem oluyordu. Kendini kapana kısılmış gibi hissetmeye başladı genç kadın... O güne kadar kimse ona sözünü geçirememişti ama bu kez başkaydı. Boyun eğiyordu Zeynep... Adnan Güngör'ün kendisine yeniden güvenmesi için çok gayret etti. Bir daha onsuz kalmak istemiyordu. Ancak durum iyiye gitmedi. Adnan'ın Zeynep'e tanıdığı yaşam alanı daraldıkça, kavgalar şiddete dönüştü. Gün geçtikçe artan bir şiddete...

"Elinde değildi. Şimdi çok daha iyi anlıyorum. Bu ilginç bir durum; aslında ortada hiçbir şey yok ancak aklına bir şeyler geliyor, biriktiriyor, biriktiriyor ve hiç beklenmedik bir anda gereksiz yere büyük bir kavga çıkarıyordu. Üstelik bu kavgalarda şiddet uygulamaya başlamıştı. Ayrıldığım bir erkekle yıllar sonra biraraya gelmemem gerekirdi. Geçmişte olup bitmiş her şey pişirilip pişirilip yeniden önüme konuldu çünkü... Ben bu hatayı yaptım işte..."

Adnan Güngör'ün ailesi yıllar önce Zeynep'i gelinleri olarak görmeyi çok istemişlerdi. Ancak şimdi iki çocuklu dul bir kadın olarak onu oğullarına layık görmüyorlardı, ilk ayrılıklarının ve Zeynep'in apar topar Asım Ekren ile evlenmesinin ardından üzüntüden hastalanan oğullarının aynı şeyleri bir daha yaşayacağı korkusunu da taşıyorlardı içlerinde... Zeynep'in ailesinde de durum farklı değildi. Özellikle Semra Hanım kızının ezileceği düşüncesiyle bu beraberliğe karşı çıkıyordu. Ancak anne babalarınm itirazları Adnan'la Zeynep'in

nişanlanmalarını engelleyemedi.

"Nişan yüzüklerimiz babam tarafından Marmaris Okluk Koyu'nda güneşin batışında takıldı. Her ikimizin de ailesi tam kadro yanımızdaydı. Kayınpederim çok tatlı bir insandı. Önce ailemden beni istedi, hatta onlarda adetmiş, Ağrılıdır, o yörede adetmiş, kızı sadece babasından değil erkek kardeşlerinden de isterlermiş. Ahmet'le Efe bu durumdan çok memmun oldular ve, 'Vermek ne kelime, üstüne para da verelim. Yeter ki alın' diye takıldılar bana... Çok keyifli bir geceydi..."

Evliliğe doğru adım adım yaklaşıyorlardı. İkisi de birbirlerini tekrar kaybetmemek için görmezden gelse de ilişkilerindeki kördüğüm, içinden çıkılmaz bir hal alıyordu.

"Nişandan bir ay sonra Yağız'la Uğur'u yaz okulu için gönderdiğim Fransa'dan almak üzere yola çıktım. Adnan hasta olduğu için bana eşlik edemedi. Bir gece kalıp çocuklarla birlikte geri döndüm. "

Zeynep döner dönmez gelinlik provası için Canan Yaka'ya koştu. Düğüne çok az bir vakit kalmıştı. Hazırlıklar son sürat devam ediyordu.

"Provadayken Adnan aradı. Ses tonundan sinirli olduğunu anladım. İşi yanda bırakıp eve koştum."

Yurt dışında sadece bir gece kalan nişanlısının faturalarını tek tek inceleyen Adnan Güngör'ün dikkatini Zeynep'in kaldığı otelden yaptığı iki telefon görüşmesi çekmişti. Hemen numaraları aradı, biri Müge'ydi... Aranılan diğer numaranın sahibi ise Erkan Özerman'dı...

"Vay efendim, kendisi hastaymış, merak edip onu aramamışım da neden Erkan'ı aramışım. Aslında gider gitmez ilk onu aramıştım ama telefonu meşguldü. Bu arada sıkıldığım için Müge ve Erkan'la konuşmuştum. Derdimi anlatamadım yine... O gün çok büyük bir kavga ettik ve koptuk birbirimizden..."

Evlilik arifesinde gerçekleşen bu kavgayla Zeynep kendi evine, Adnan kendi evine yerleşti yeniden. İki ay boyunca görüşmediler.

"Annem o zaman kesin bir tavır koydu, 'Bu adam bu kadar küçük bir meseleden olay çıkarıyor. Kızım sakın evlenme, yapamazsın. Olaylar daha da büyür' dedi. Ama yine dinlemedim onu. İki ay sonra dayanamadık, tekrar barıştık.

Ve yeniden evlilik hazırlıklarına başladılar. Zeynep gün aşırı kavga

edip şiddet gördüğü bu adamdan vazgeçemiyordu bir türlü...

"Bir akşam Engin Civan eşi ve yurt dışından gelen misafirlerimizle birlikte Taksim Maksim'e gittik. Sahnenin hemen önünde ayrılan masamıza oturduk. Keyifli bir gruptu..."

Neşeli başlayan gece, solist altı türkücünün sahneye çıkmasıyla gerginleşti. Sahnedeki sanatçı Zeynep'e önce bir gül verdi, ardından hitaben bir şarkı söyledi.

"Adnan çok sinirlendi. Çok zor bir durumda kalmıştım. Karşımdaki insan masaya gül atıyor, Adnan alıp buz kovasının içine sokuyordu. Sahneden birkaç iltifatta da bulunulunca, Adnan, 'Elinde mikrofon var konuş bakalım' diye karşılık verdi. O an belindeki silahı çıkanp masanın altında emniyetini açmış. Bir şey olacağını yüzünden anlamıştım. Çünkü belli ki kendi kendini yiyor, ama misafirlere de durumu belli etmemeye çalışıyordu."

Program sonrası Fenerbahçe'deki evlerine geldiklerinde Adnan adeta burnundan soluyordu. "Ne bu samimiyet?" diye sordu önce... Zeynep'in "Daha önce birkaç kere karşılaştık, o kadar" yanıtına bir türlü inanamıyor, sakinleşemiyordu. Zaten o kadar alkollüydü ki Zeynep'in söylediklerini duymuyordu bile!

"Evimiz dubleksti. Çocuklar üst katta uyuyorlardı. Birden Adnan'ın gözü döndü. Ona göre sanatçının masaya çiçek atmasının mutlaka özel bir sebebi vardı. Adnan çok fazla alkollüydü. Önce bir tokat attı, ardından üzerime saldırdı. Attığı tokatların sonu gelmiyordu. Öyle bir an geldi ki belinden silahını çıkarıp ağzıma soktu."

Zeynep donup kaldı o an... Beyni ve vücudu karıncalanıyordu. Yaşamı boyunca belki de gerçekten aşık olduğu tek adam kendisine güvenmiyordu. Ne olursa olsun dercesine kapıldığı teslimiyede nefes bile almıyordu. Sadece o anı bekler gibiydi. Kafasında yankılanıp duran, "Bitecekse bitsin..." diye bir düşünceyle...

"Sürekli, 'Öldüreceğim seni!' diye bağrıyordu. Yüzüm gözüm kan içinde kalmıştı. Sonunda silahı ağzımdan çekti, yatak odasına çıktı. Ben de misafir odasına geçtim. Çöktüm kaldım..."

Bu tartışmaya tüm apartman tedirginlik içinde kulak misafiri olmuştu. Ertesi sabah evden gelen tek el silah sesi endişeyi artırdı. Panik olan sadece komşuları değildi. Adnan Güngör'ün de eli ayağa dolaşmıştı.

"Adnan silahı dolaba koyarken elinde patladı. Camlı dolap tamamen aşağıya indi. O an silahının gazinoda açtığı emniyetini kapamadığını

fark etti. Aradan yıllar geçmesine rağmen hep o anı yaşarım. Kavga anında panikleyip onu elimde olmadan itsem, ölüp gidecektim. Demek ki Allah yardım etti de karşı koymadım. Karşımızdaki dairede eski ortağım Tufan oturuyordu. Akşam yaşananları duymuş, kız arkadaşım Müge'yi arayıp, 'Çok kötü şeyler oldu. Ne yapacağımızı bilmiyoruz' demiş. Müge de kardeşim Efe'ye haber vermiş. Adnan evdeyken Efe geldi. Onu görmeden yukarı kata yanıma çıktı."

Annesi saydığı ablasını yüzü gözü mosmor bir halde bulan Efe çılgına döndü. Ne diyeceğini bilemiyordu. Önce, 'Böyle insan olamaz' sözleri döküldü ağzından... Ardından henüz nişanlı olan ablasını ayrılık için ikna etmeye çalıştı:

- Abla, bu işin bitmesi lazım.

- Haklısın ama ne olur karışma. Ben onu böyle kabullendim, bunu bana bırak.

- Yanlış yapıyorsun. Hatalısın!

Zeynep her zaman Adnan'ın kendisini çok sevdiğine inandı. Aldığı oncaya darbeye rağmen de fikrini değiştirmedi. Silahın patladığı günün ertesinde barıştılar. Zeynep'in vücudundaki ve yüzündeki morluklar daha dikkat çekici bir hal almıştı. Kendisine sevgiyle sanlan Adnan Güngör mahçuptu. Zeynep bu mahçubiyetten de aldığı cesaretle sevgilisinin atladığı en önemli konuyu getirdi gündeme... Bakmakla yükümlü olduğu iki evladı vardı.

- Adnan, ben de insanım, artık yeter ettiğin zulüm! Silah patlasaydı orada ölürdüm. O zaman ne yapacaktın?

- Kendimi de vururdum.

- Ama benim iki çocuğum var. Bana acımıyorsan onlara acı. Onlar annesiz kalırdı.

Ve o günden sonra bir daha eline silah almadı Adnan...

Semra-Turgut Aşkı

Annesiyle babası da kıskanırlardı birbirlerini.... Ama onlarınki ne keyifli kıskançlık atışmalarıydı. Semra Hanım bazen bunalır, "Aman Turgut, ben 15 yaşında değilim artık" derdi. Turgut Bey'in cevabı hazırdı, "Yook Semracığım, öyle deme... Sen eskisinden daha olgun, daha güzelsin..."

Turgut Bey'in Başbakan ve ardından Cumhurbaşkanı olduğu dönemlerde Semra Hanım aile planlaması konusunda yaptığı çalışmalardan dolayı sık sık dış ülkelerden davetler aldı. Yalnız kalmak istemeyen Turgut Bey'i her yolculuk öncesi bir telaş alır ve en büyük silahını sürerdi öne:

- Semra... Kendimi iyi hissetmiyorum... Çok hastayım... Bak... Gidersen dönüşte beni bulamazsın...

"Annem New York'ta çok büyük bir merasimle Unicef'in madalyasını aldı. Bunun üzerine Grace Kelly'nin anısına her yıl düzenlenen Kızılhaç Balosu'na şeref misafiri olarak davet edildi. Başkanlık düzeyinde katılımın olduğu çok şık ve önemli bir baloydu bu... Annem Türkiye için büyük bir tanıtım vesilesi olan bu davete çok sevindi. Kendine Olgunlaşma Enstitüsü'nde üzeri altın sırmalarla işli yeşil, şifon bir tuvalet hazırlattı. Monaco Prensi Rainer ile açılış dansı yapacaklardı. Her şey hazırdı. Babamın yalnız kalınca çok canı sıkıldığı için annem bir yere gitmeden önce mutlaka birilerini eve çağırırdı. Zaman zaman biz de giderdik. Bunu kardeşler kendi aramızda sıraya koymuştuk. Bu gezi öncesinde de babamı oyalasınlar diye doktor Cengiz Beyler'i çağırmış yanlarına...."

Eşinin hazırlıklarını sessiz sedasız izleyen Turgut Bey yolculuğa bir kaç saat kala ortadan kayboluverdi. Yokluğunun farkedilmesi üzere eşini aramaya çıkan Semra Hanım baktı ki yatak odasında uzanmış yatıyor:

- Ne oldu Turgut, neyin var?

- Ben hiç iyi değilim, ölüyorum.

- Bir şey olmaz kalk, her seferinde böyle yapıyorsun.

- Vallahi çok kötüyüm.

Yine hasta numarası yapıyor, diye düşünse de dayanamayıp doktor Cengiz Bey'e, "Evladım git bir bak. Yine hastayım diyor. Ne yapacaksan yap" dedi Semra Hanım...

Turgut Bey'in tansiyonu yükselmişti. Cengiz Aslan, "Merak etmeyin" dedi. "Şimdi düzenleyici bir hap veririm geçer." Ancak ilaç iyi gelmedi. Ardından bir de iğne yaptı. Buna rağmen yüzü bembeyaz, boylu boyunca yatan Turgut Bey'in durumunda düzelme olmayınca Cengiz Bey de telaşlandı:

- İyisi mi ben Dr. De Bakey ile konuşayım, bakalım ne diyecek?

Görüşmenin sonunda De Bakey'nin, "Kalp damarlarında ani bir tıkanma olabilir, hemen Houston'a getirin bir bakalım" demesi telaşı artırdı.

"Hemen yola çıkalım" dedi Semra Hanım. "Onun sağlığı her şeyden önemli. Bu arada Monaco Sarayı'na baloya katılamayacağımı bildiren bir faks geçin..."

Semra Hanım hazırlıklar için talimat verirken bir sigara yaktı, ister istemez günlerdir hazırlandığı baloya katılamayacak olmanın üzüntüsünü yaşıyordu. Soğuk su bozulan sinirlerine iyi gelir düşüncesiyle mayosunu üzerine giydi, son bir kez denize girmek istedi. Evlerinden çıkıp bahçeden denize uzanan yolda yürürken arkasında bir ayak sesi duyuldu.

Baktı, üzerinde mayosuyla Turgut Bey:

- Sen nasıl kalktın?

- Bir anda iyileştim.

Yine kandırıldığını o an anladı. Gülsün mü ağlasın mı karar veremedi bir türlü...

- Bak Turgut, sakın gelme. Denizde kendi ellerimle boğarım seni...

Turgut Bey'in hemen arkasındaki Cengiz Bey de kahkahalarla eşlik ediyordu onlara.

- Abla, tansiyonu birden düştü. Faksın çekildiğini duymuş, kalktı ayağa....

Bir başka komik olay da Semra Hanım'ın Turgut Bey'e binbir güçlükle kabul ettirdiği Tayvan Cumhurbaşkanı ile eşinin daveti sonrasında

yaşandı.

"Annemi Tayvan'da çok iyi ağırlamışlar. En son gün onlar için önemli olan bizdeki Anıtkabir gibi bir anıta çelenk konulmuş, resimler çekilmiş."

Turgut Bey Semra Hanım'ın dönüşünü her zamanki gibi sevinçle karşıladı. Her yolculuk sonrası olduğu gibi elinden çantasını kapıp çocuk gibi, "Bana ne aldın, bana ne getirdin?" diye sormaya başladı. Tam o sırada el çantası içindeki fotoğraflar döküldü yere... Eşinin yanında iki erkekle çekilmiş fotoğraflarını görünce kaşlarını çattı. Sert bir sesle sordu:

- Kim bu yanındaki adamlar?

Semra Hanım gülmeye başladı.

- Turgut dikkatli baksana... Onlar Tayvan Cumhurbaşkanı ile Başbakanı. Çelenk koyuyoruz işte...

Meksika yolculuğunda yaşananlar da diğerlerinden farklı değildi. Semra Hanım Türkiye'de yürüttüğü aile planlaması çalışmalarının bir benzerinin uygulandığı Meksika'ya gittiğinde, otel odasına girer girmez çalan telefonla irkildi. Baktı Turgut Bey... Sesi kederliydi:

- Semra şimdi düşünüyorum da ben seni bu kadar uzağa nasıl gönderdim? Seni nerede bulacağım şimdi?

Semra Hanım'ın bu sevgi gösterisinden etkilenmemesi mümkün değildi elbette! Yatıştırmaya çalıştı eşini...

- Buluyorsun ya işte... Bak odaya adım atar atmaz buldun. Yine bulursun...

Ertesi gün gecekondu bölgelerindeki çalışmanın ardından odasına çıktı. Yanında kendisine eşlik eden yabancılar da vardı. Çalan telefonu Meksikalı bir hanım açtı. Karşıdaki kişi Semra Hanım'ı istiyordu:

- Kimsiniz?

- Ben Turgut.

- Hangi Turgut?

- Hangi Turgut olacak, kocası Turgut...

Aslında tek taraflı bir kıskançlık değildi bu... Annesi de babasını

kıskanırdı. Semra Hanım'ın bir takım kuralları vardı. Mesela yıllar boyu Turgut Bey'in kadın sekreteri olmasına izin vermedi. Ve en önemlisi hiçbir seyahate yalnız göndermedi.

"Babam anneme inanılmaz derecede takılırdı. Özellikle bizim evde mevzusu geçen bir sanatçı kadın vardı."

Turgut Bey bu sanatçı hanıma televizyonda denk geldikleri sırada çocuklarına önce bir göz kırpar ardından Semra Hanım'ın duyabileceği yüksek bir ses tonuyla başlardı konuşmaya!

- Ne güzel kadın ama! Sesine de bayılıyorum kendisine de!

Bu sözleri duyan Semra Hanım cevap vermez, çocuklarının kahkahaları arasında gidip televizyonu kapatıverirdi hemen!

"Annem pek çok sanatçıyla arkadaşlık etmesine rağmen bu hanımla babamın sağlığı boyunca hiç yan yana gelmedi. Ama öldükten sonra iyi arkadaş oldular."

Turgut Bey'in eşini, "Aman da ne güzel kadın" diye kıskandırdığı sanatçı Emel Sayın'dan başkası değildi. Turgut Bey'in hayranlığı öyle bir hale gelmişti ki by-pass ameliyatı sonrası daha yoğun bakımdan çıkmadan doktoru Cengiz Bey'e, "Türkçe müzik dinlemek istiyorum" demişti. "Bana Emel Sayın'ın son kasedine getir."

Cengiz Bey bir kaç dakika içinde küçük bir teyple Turgut Bey'in yanında bitivermişti. Bu isteği Amerika'da derhal tedarik etmesi, kasetleri Semra Hanım'a rağmen Türkiye'den yanlarında gizlice getirdikleri izlenimi uyandırıyordu elbette. Müzik ziyafetinin ortasında kapıda Semra Hanım göründü... Doktor Bey de el çabukluğuyla Emel Sayın'ınkini çıkarıp, Faruk Tınaz'ın 'Yunus Gibi' kasedini yerleştiriverdi teybe!

"Babam çok cana yakın bir insandı. Hanımlar yanına geldiğinde gayet sevecen davranırdı. Bazen Side'de sabah yürüyüşlerinin ardından genç kızlarla tavla oynardı. Tabi annemin suratı hemen asılırdı. Gerçi kıskandığını kabul etmezdi ama babam anlar ve kıskanılmak inanılmaz hoşuna giderdi. Fakat hiç kavga ettiklerini bilmem. Mesela bir mevzu olurdu, babam haklı olmasına rağmen annem zeytinyağı gibi üste çıkardı. O da alttan alır, 'Gel karıcığım, seni öpeyim' diye gönlünü almaya çalışırdı. Babam çok yumuşaktı ama annem çok kuralcı, çok sabırlı ve inatçıydı. Bir kere kesip attı mı bir daha asla dönüp bakmazdı. Hep babam idare ederdi annemi..."

Nişanlısı Adnan Güngör tarafından dövüldüğünü öğrendiği günden

itibaren Semra Hanım kızının bu ilişkiyi bitirmesini istedi. Kendi evliliğinde yaşamadığı bu tarz olayları kabullenmesine imkan yoktu. Ancak devreye girdiği zaman kızının nasıl ters tepki verdiğine bir önceki evliliğinde şahit olmuştu, işin yine inada binmesini istemiyordu. Dayak yediğini söylerse çok üzüleceğini tahmin ettiği için üstü kapalı olarak bu işin yürümeyeceğini anlatarak eşinden yardım istedi.

- Turgut bir baba olarak git konuş bu evlilik yürümez, Zeynep o adamla evlenmesin...

"Babam İstanbul'a geldi ve beni arattı. Ne söyleyeceğini bildiğim için biraz da kaçtım ama sonuçta Cumhurbaşkanı... Hemen buldurttu tabi... Harbiye Orduevi'nde buluştuk."

Zeynep babasını görür görmez gidip kucağına oturdu. Onu yumuşatmanın en güzel formülünün bu olduğunu biliyordu. Turgut Bey hiç vakit kaybetmeden eşinin isteği üzerine kızını evlenmekten vazgeçirmeye çalıştı.

- Bak kızım, annen bu evliliğin yürüyeceğine inanmıyor. Hemen evlenme. Çünkü annen Adnan'a güvenmiyor.

"Ama ben evlenmek istiyordum artık. Davetiyelerimiz bile basılmıştı. Sosyal hayatta da evli olmamız gerekiyordu. Babam her ne kadar karışmasa da evli olmadığımız için Adnan'la Köşk'e gelmemi istemedi. Görüşsek de resmi toplantılarda ele güne karşı Adnan'ın yanında görünmesini istemiyor, bu da Adnan'ın gücüne gidiyordu. Hatta Efe'nin düğününde bile sayılı dakikalar bulunabildim. Evli olmadığımız için, 'Adnan'ın gelmesi uygun düşmez' denildi. Adnan düğüne şoförüyle gönderdi beni... Nikahı gördüm, bir 15 dakika kadar kaldım, hemen çıkıp eve geri döndüm. O da kendince hırs yapmıştı."

Böylelikle üçüncü evliliğini yaparken de anne babasını dinlemedi Zeynep... Çırağan Sarayı'nda düzenlenen düğüne aile tüm kadro katılmıştı ancak herkesin yüzüne mutsuzluk hakimdi. Efe öfkeliydi. Semra Hanım sürekli ağlıyordu. Çevresindekiler kızı evleniyor, diye duygulandığını sansa da aslında üzüntüsünden akıtıyordu gözyaşlarını... Bir ara öyle bir ağlama krizine tutuldu ki Mehmet Barlas tarafından hava alsın diye dışarıya çıkarıldı.

"Annemin inancı doğru çıktı. Resmen karısı olmama rağmen Adnan beni yine kıskanıyor, yine olmayacak olayları büyütüp olay çıkarıyordu."

Ailelerinin onayını almadan, kalplerinin sesini dinleyerek yapmışlardı

bu evliliği... Zeynep resmen karısı oluşunun Adnan'ın kıskançlıklarına son vereceğini ummuştu. Artık her yerde yanında görünebilecek, sorunlar azalacaktı. Ancak hiç de umduğu gibi olmadı. Üstelik nikahlarının üzerinden bir ay geçmişti ki büyük bir acıyla sarsıldılar. Adnan Güngör babasını yitirdi.

"Hiç bir şeyi yoktu. Çok ani bir kalp kriziyle kaybettik. Babasına çok saygı duyar ve çok severdi Adnan... Dünya bir yana babası bir yanaydı. Ben de çok severdim kayınpederimi... Her zaman bana gelini değil de kızı gibi davranmıştı. Saygılı, iyi yürekli, dünya tatlısı bir insandı."

Bu Adnan için kolay atlatılır bir kayıp değildi. Zaten ne ayrı, ne birlikte olabildiği Zeynep'le ilişkisi de hastalıklı bir hal almıştı. O da nikahtan sonra her şeyin yoluna gireceğini ummuştu ancak Zeynep'e güvensizliğini evlilik yemini de gidermeye yetmedi. Hayat arkadaşına güvenme ihtiyacını karşılayamayan Adnan, o güne kadar en büyük destekçisi olan babasını de kaybedişiyle kendini katlanılmaz bir boşluğun içinde buldu. Bu boşluğu doldurmaya, yalnızlığını unutmaya çalışırken en büyük arkadaşı alkol oldu. Evlerindeki matem havası dağılmadan ikinci bir acıyla sarsıldılar.

"Kayınpederimin daha 40'ı çıkmamıştı. Bir gün televizyonu açar açmaz flaş haber olarak verilen alt yazı çekti dikkatimi... Adnan Kahveci'nin trafik kazası geçirdiği yazıyordu. Hemen Köşk'ü aradım. Öldüğünü söylediler. Adnan da ben de çok severdik onu... Başka türlü bir insandı. Çok akıllıydı. Parti içinde fazla sevilmezdi çünkü dik başlı, bildiği yoldan ayrılmayan, dürüst bir insandı. Makamına gelen hiç kimseyi geri çevirmezdi ama onu doğru bildiği yoldan ayırmana imkan yoktu. Oğlu gibi gördüğü Adnan Kahveci'nin ölümü babamı da derinden sarstı... Ciğerim yanıyor diye ağladığını bilirim. Babamla münakaşa edebilen tek insandı Adnan... Babam onu çok seviyordu. Bu yüzden aralarını bozmak için çok uğraştılar. Baktılar olmuyor, annem babama etki edebilir düşüncesiyle bu kez de Adnan'la annemin arasını açmaya kalktılar. Ve başarılı da oldular. Oysa bir zamanlar ana oğul gibiydiler.

Annem Sait Halim Paşa Yalısı'nı yabancı konuklar için restore ettirmek istediğinde bir köşe yazarımız bu restorasyon sonrası sanki annemle babam orada oturmak istiyormuş gibi düşünüp eşi Başbakan'ı halktan uzaklaştırmak istiyor gibi bir yazı yazdı. Annem aslı olmayan bu yazıya çok sinirlendi ve bu yazının Adnan Kahveci'nin ağzından yazıldığı bilgisi gelince onunla ilişkilerini tamamen kopardı. Adnan bunu hiçbir zaman kabul etmedi. Annem o zaman, 'Özür dilesin' dedi.

O da bir özürden çok, 'Böyle bir şey olmadı ama olsaydı size söylemekten çekinmezdim' gibi bir müdafaa yazdı. Annem iyice sinirlendi ve, 'Bir daha görüşmek istemiyorum. Benim evime giremez' diyerek kestirip attı.

Gerçi biz; Annem bir yere gitti mi hemen Adnan'ı çağırırdık eve... Ölümü üzerinde her zaman kuşkularım olmuştur.

Çünkü Adnan çocuklarından biri teyzesinin yanında kaldığından her hafta sonu İstanbul'a kendi kullandığı arabasıyla gidip gelir, o yolu avucunun içi gibi ezbere bilirdi. Zaten halkla konuşmayı çok sevdiği için uçak yerine her zaman kara yolunu tercih ederdi. Sık sık mola verir ve halkın dertlerini dinlerdi. Bu yüzden ters yola girmesi bana pek de inandırıcı gelmiyor."

Acı

Turgut Bey, yıllar boyu bir oğul, kendisinden sonra partisine sahip çıkabilecek halefi olarak gördüğü Adnan Kahveci'nin vefatına bir baba gibi üzüldü, bir baba gibi gözyaşı döktü. Ancak zor da olsa toparlanmak, görevinin başına dönmek zorundaydı. Üstelik uzun zamandır kendisine büyük heyecan veren dev bir projenin son aşamasına gelmişti. Yıllar boyu ekonomik kalkınmanın yollarını aramış, son dönemde ise Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından bağımsızlıklarını ilan eden Türki Cumhuriyetlerin bir çıkış yolu olabileceğine inanmıştı. Aylardır sürdürdüğü temasları bu kez yüzyüze gerçekleştireceği uzun bir seyahat vardı önünde...

"Babam büyük ümitler bağladığı bu geziye oldukça üzüntülü çıktı, bu bir gerçek... Hesabına göre Rusya kendini toparlar toparlamaz Türki Cumhuriyetleri bünyesine geri alacaktı. 'Rusya güçlenmeden biz bunlarla anlaşalım. Bütün doğal kaynaklar orada... Büyük bir Türk Cumhuriyeti kurarsak oradan hammaddeyi alır, bizim ülkemizde işleriz ve Amerika'yla bile boy ölçüşebilecek duruma geliriz' diyordu. Bu isteğini yerine getirebilseydi ona göre 2000 yılı Türkler'in yılı olacaktı. Bu niyetine en büyük desteği verenlerden biri de Azerbaycan Cumhurbaşkanı Elçibey'di... Bu projeye muhalifler de vardı. Elçibey'in güçlenmesini istemeyen Aliyev gibi..."

Aynı sıralarda Zeynep'in Adnan'la evliliğindeki problemler giderek artıyordu. Yaşamı boyunca çok sayıda sıkıntı atlatmıştı genç kadın... Genellikle özel yaşamına ait sıkıntılardı bunlar... Yine en zor dönemlerinden birini geçirdiğini düşünüyordu o sıra... Ancak henüz gerçek acı nedir bilmiyordu. Ve maalesef bu, hiç de uzağında değildi.

Turgut Bey'in Türki Cumhuriyetleri kapsayan 15 günlük seyahati yoğun bir tempoda geçti. Yine çok az uyuyarak çok fazla çalışmıştı. Perşembe akşamı yurda ayak basar basmaz ilk işi, kızını aramak oldu. Haftasonu Yağız'ın doğumgünüydü. Torununun istediği hediyeyi öğrendikten sonra dinlenmeye çekildi. Cuma sabahı çalışma ofisine inerek imzalaması gereken evrakları inceledikten sonra eşinin yanına döndü. Eşofmanlarmı giyerken Semra Hanım'a, "Dün geceki uyku yetmedi biraz daha dinleneceğim" diyordu. Fakat saat 19.00'da telaşla konutun kapısını çalan danışmanı Kaya Toperi'nin sözleri bu istirahate izin vermeyecekti.

- Efendim, sanırım gözden kaçırdığınız bir daveti size hatırlatmak istedim. Bulgar Sefareti'nde bir Bulgar ressamın sergisi açılıyor,

kokteyl veriliyor muhakkak gitmemiz lazım... Söz vermiştik.

Programa genellikle uymasıyla tanınan Turgut Bey her zamankinden farklı olarak bu kez karşı koydu:

- Kaya çok yorgunum. Gitmeme imkan yok. Beni bırakın, dinlenmek istiyorum.

Toperi ısrarına devam edince, Semra Hanım girdi devreye:

- Çocuklar görmüyor musunuz, çok yorgun... Niye bu kadar ısrar ediyorsunuz? Hem ben de gelemem... Çin yolculuğu için bavulları hazırlamam lazım...

Kaya Toperi geri adım atmıyordu. Tüm isteksizliğine rağmen bu kadar ısrar karşısında çaresiz, "Tamam" dedi Turgut Bey... Ayrılırken kendisini endişeli gözlerle izleyen eşinin yanağına bir öpücük kondurararak, "Merak etme" dedi. "Fazla kalmaz, hemen dönerim."

İki saat sonra Köşk'e döndüğünde keyifsizliği artmıştı. Yatak odasına doğru yönelirken akşam yemeği için hazırlanan eşine, "Ben yemeyeceğim" dedi. Kızdı Semra Hanım: "Yoksa dışarıda bir şeyler mi yedin yine...!"

Eşine sevgiyle sarılan Turgut Bey kendini savunmaya başladı:

- Yok hayatım, hiçbir şey yemedim. İçki içmiyorum diye limonata hazırlamışlar, onu içtim.

- Ben sana açıkta gelen bir şeyi içme demiyor muyum?

- Aman hanım bir şey olmaz. Dinlenmek istiyorum o kadar...

Ertesi sabah güne ilk uyanan Semra Hanım oldu yine... Eşinin gözlerini araladığını farkedince "Sen yorgunsan biraz daha dinlen" dedi. Ben de o arada kahvaltıyı hazırlarım."

Oysa daha fazla yatmaya niyeti yoktu Turgut Bey'in... Duşunu alıp, traşını oldu. Kahvaltı masasına doğru ilerlerken yatak odasıyla oturma odası arasındaki spor aletlerinin durduğu bölüme girdi. Gösterdiği tüm dikkate rağmen gezi boyunca bir kaç kilo almış, kıyafetleri dar gelmeye başlamıştı. Yürüme bandına çıkmıştı ki, vazgeçti. Yanına gelen Semra Hanım'a "Yürümeyeceğim. Terlerim şimdi... Yeniden banyo yapmak istemiyorum. Bir de Semracığım, dün giydiğim takım rahat değildi." dedi.

Semra Hanım oturma odasına açılan koridorda ardarda yürürken yanıtladı eşini...

- Merak etme, farkındayım. Sana bu gün için başka bir takım ve gömlek hazırladım. Kahvaltını yap, vereceğim...

Sözünü tamamlamıştı ki bir gümbürtü koptu. Korkuyla arkasındaki eşine döndü. Turgut Bey boylu boyunca yerde yatıyordu. Hiç zaman kaybetmeden eğildi, nabzını yokladı. Atmıyordu!

Bir anda dünyası başına yıkılan Semra Hanım'ın yardım çığlıkları kapladı Köşkü... "İmdat! Turgut ölüyor! Yetişin!" feryatlarına ilk koşanlar nöbetteki karacı ve denizci yaverler oldu. Ambulansı beklemeye vakit yoktu. Apar topar özel arabasına bindirilen Turgut Bey, acilen Hacettepe Hastanesi'ne kaldırıldı.

Canının bir parçası, babası, yaşamla ölüm arasında gidip gelirken, yaşananlardan habersiz çocuklarıyla kahvaltı masasına oturan Zeynep, Köşk'ten çağırılınca şaşırdı. Telefondaki ses, "Zeynep Hanım, babanız hastanede, anneniz acilen gelmenizi istiyor" diyordu.

"Hemen, babamın durumu nasıl diye sordum ama, 'Bilmiyoruz' dediler, insanın aklına kötü bir şey gelmiyor ki... Ben de, herhalde tansiyonu yükseldi, diye düşündüm. Telefonu kapatır kapatmaz Efe aradı. Ona da aynı haberi vermişler. Ankara'ya kalkan ilk uçak saat 11.00'deymiş, yetişmemize imkan yoktu. 14.00'deki uçak için yer ayırtmış.

Durumun vahametini kavrayamamıştım. Hatta uçaktan çok korktuğum için, Yağız'ın ertesi günkü doğumgününü de bahane ederek, arabayla gidelim annemleri de alıp akşama geri döneriz, dedim. Ama Adnan, 'Geç kalırız, olmaz' deyince karşı koyamadım. Efe, eşi Zeynep, Ahmet'in eşi Elvan, Adnan ve Cengiz Bey'in eşi Nilgün ablayla birlikte yola çıktık. Uçakta Alpaslan Türkeş'e rastladık. O da babamın rahatsızlandığı öğrenmiş, geçmiş olsun demek için gidiyormuş yanına..."

Zeynep, içinde bulundukları uçak Esenboğa Havaalanına'na inerken, kendilerini almak üzere gelen resmi plakalı araçların, pistin içine, uçağın yanına kadar girdiklerini farketti. Böyle özel bir uygulamaya alışkın olmadığı için gözgöze geldiği kardeşinin, "Herhalde annem bir an önce yanında olalım diye böyle bir talimat vermiş" sözleriyle rahatladı.

Efe öndeki, Zeynep arkadaki arabaya bindi. Belli etmemeye çalışsa da bu alışılagelenin dışındaki karşılamanın hayra alamet olmadığını

anlamıştı Efe Özal... Meraklanarak, araba telefonundan Köşk'ü arayıp babasının sağlık durumunu öğrenmek istedi. Hiç beklenmedik bir cevapla karşılaştı.

- Başımız sağolsun....

Bu temenniyle birlikte elindeki telefonu yere düşürürken, yarıya indirilmiş Türk Bayrakları'nı farketti. İlk aklına gelen arkasındaki arabada, olan bitenden habersiz ablası oldu. Bu acı haberi nasıl verecekti ona?

Her zaman, "Onlar benim vatandaşım" dediği sevenleri, yapılan resmi açıklamayla acı haberi ailesinden önce öğrenmişti. 8. Cumhurbaşkanı Turgut Özal, geçirdiği kalp krizi sonrası hayata gözlerini yummuştu.

Hastanenin yakınına geldiklerinde yolları saran kalabalıkla irkildi Zeynep... Babasının Amerika'da geçirdiği ameliyatlardaki yoğunluğu bildiğinden yine de aklına kötü bir şey getirmedi. Tıpkı uçak yolculuğunda kendilerine eşlik eden Türkeş gibi rahatsızlığını öğrenen sevenleri belli ki yine yalnız bırakmıyorlardı babasını...

Hastane kapısı önüne güçlükle vardıklarmda iki araba arka arkaya durdu. Önce Efe indi. Fotoğrafının çekilmemesi için basından kaçardı daima. Zeynep huyunu iyi bildiği kardeşinin kapının önünde kendisini beklediğini görünce şaşırdı. Niye koşup içeri girmiyordu her zamanki gibi?

Kameralar etten duvar oluşturmuştu. Flaşlar ardarda patlıyordu. Zeynep şaşkınlık içinde kardeşine doğru ilerlemeye çalışırken, hüngür hüngür ağlayan insanlar çarptı gözüne... Yanına vardığında kardeşi tarafından sımsıkı sarmalandı beli... Güçlükle konuşuyordu Efe... Ağzından 3 kelime döküldü sadece...

- Başımız sağolsun abla...

Zeynep bu sözlerin anlamını kavrayamadı o an... Yüzlerce kişi vardı etrafında, uğultu kulaklarını çınlatıyordu. Yanlış duymuş olmalıydı, döndü "Ne diyorsun sen?" diye çıkıştı kardeşine...

"O kadar şaşırdım ki, anlam veremiyordum olanlara... Nereye gittiğimizi bilmeden arkamızdaki kalabalık tarafından itiliyorduk. Kimisi, 'Allah sabır versin' kimisi, 'Başımız sağolsun' diyor, bense olayı yaşamıyor sanki herşeyin dışında durmuş, film gibi seyrediyordum. Yoğun bakım kapısının önüne geldiğimizde, tamam işte, babam yoğun bakımda. Neden 'Başımız sağolsun' diyorlar ki diye düşündüm kendi kendime..."

Kabullenmek zordu böyle bir haberi... İçeri girer girmez Zeynep'in ilk gördüğü, yoğun bakımdaki bir yatağın üzerine yatırılmış babasının hemen yanıbaşındaki annesi oldu, ifadesi donuktu... Koştu, kıpırdamadan yatan babasının yanağına bir öpücük kondurdu. Teninin buz gibi olduğunu farkettiğinde anladı öldüğünü... Acıyla haykırmak istedi ama nefesi kesilmişti. Sesi çıkmıyordu, inanmak istemiyordu. Bu kabus, diyordu kendi kendine... Gerçek olamaz... Gerçek olamaz... Ciğerleri acıdan yanıyordu. Yatağının yanına çöktü, uyandırmak istedi babasını... Sanki sarılsa babası da ona sarılacaktı.

"Annem biz görelim diye bekletmiş. O kadar canlı gibiydi ki bir türlü inanamıyordum öldüğüne... Sarıldım, mis gibi kokuyordu. O zaman, saçından bir tutam alalım, hatıra olsun dedik. Cengiz Abi bir makas getirdi. Annem bir tutam kesip çantasının içine koydu. Hastaneye girer girmez iğne yapıp, hap verdikleri için boş gözlerle bakıyordu etrafına... Efe odanın bir köşesine çöküp kalmıştı. Hepimize sakinleştirici verdiler ve babamın naaşını hemen GATA'ya kaldırdılar. Biz de Köşk'e döndük. Köşk insanlarla dolup taşıyordu. Bir köşede Dalan hüngür hüngür ağlıyordu. Diğer köşede İbrahim Tatlıses, 'Biz şimdi babasız kaldık. Çadırımız başımıza çöktü' diye ağıt yakıyordu... Tanıdığımız herkes yanımızdaydı..."

Yurt dışında bulunan Ahmet Özal'ı da yine babasının hasta olduğunu söylerek çağırdılar ülkeye... Ankara'ya özel uçak tutarak, hiçbir şeyden habersiz, akşam saatlerinde varabildi.

"Havaalanına adım atar atmaz zavallıma 'Başınız sağolsun' demişler. Faltaşı gibi açılmış gözlerle geldi yanımıza... Biz ilaçların etkisiyle biraz sakinleşmiştik. Aptal bir donukluktu yaşadığım. Ahmet karşımda şoka girmişti. Bense ağlamıyordum bile... Annem arkadaşlarıyla bir odaya kapanmış hiç konuşmadan sigaraların birini söndürüp diğerini yakıyordu."

Semra Hanım birden "Bu Köşk'e Turgut'la geldim, Turgut'la gideceğim" diye tutturdu. Kimse önüne geçemedi. Aklı başında olmayan Zeynep ve arkadaşlarının hazırladığı bir bavulla apar topar ayrıldı Köşk'ten... Her şeyi orada kalmıştı.

"Babamın naaşı önce Ankara'da sonra İstanbul'da binlerce kişi tarafından ziyaret edildi. Binlerce kişi önünden saygı geçişi yaptı. Herkes ağlıyordu. Babamın çok sevildiğini biliyordum ama böyle bir şey beklemiyordum. Gerçi biz o kadar şaşkınlık ve üzüntü içindeydik ki pek bir şey anlamıyorduk. En kötü durumda olan ise annemdi...

Tansiyonu yükselmişti. Biz, babamın üzüntüsü yaşarken bir de

annemizi kaybetmeyelim, diye çabalıyorduk. Onca zaman ne de ufak şeylere gözyaşı dökmüştüm. İçim yanıyordu. Benim için babam, nerede olursam olayım dünyanın merkeziydi ve ben onun biricik kızıydım. Ondan sonra hayat nasıl var olacaktı ki?"

Ayrılık

Turgut Bey'in vefatı Semra Hanım için çok zor günlerin başlangıcıydı. Bir parçasını yitirmişti sanki... Neredeyse hiç uyumuyordu. Yeniden sigaraya başlamıştı.

"Annem kendisini çok yalnız hissediyordu. Evinin tadilatı bitmediği için, bir kaç ay Ahmetler'de kaldı. Sonra hastalanıp tedavi için Amerika'ya ve oradan da Almanya'daki arkadaşlarının yanına gitti. Tadilatın tamamlandığı günlerde Türkiye'ye dönerek, taşındı evine..."

Semra Hanım Turgut Bey'in vefatından bir kaç ay önce Sarıyer Sahili'ndeki şirin köşkü görür görmez, "Tam aradığım gibi bir yer" diye geçirmişti içinden... "Turgut'la ömrümüzün son günlerini geçirmek için ideal... Sabahları sahilde turlar, akşamları bahçemizde mangal yaparız başbaşa..."

Bu eski köşkün restorasyonu yapılırken her ayrıntıyı planlamıştı. Turgut Bey'in çalışma odası mutlaka denizi görmeliydi. Hemen yanındaki odaya spor aletlerini koyacaktı. Misafirlerini kabul edeceği büyükçe bir salonu unutmamıştı. Oysa şimdi sevgili eşinin bir kez bile görmediği, kendisininse onunla yaşlanmayı hayal ettiği bu köşke yapayalnız taşınırken, artık yaşayamayacaklarına ağlıyordu.

Babalarını kaybettikten sonra annelerine daha da bağlanan üç kardeş, Semra Hanım'ı yalnız bırakmamaya özen gösteriyorlardı. Aile aksatmadan her hafta sonu akşam yemeklerinde biraraya geliyordu. Semra Hanım kendisini mutlu etmeye çalışan çocuklarını kırmamak için biraz olsun gülmeye çalışsa da konu dönüp dolaşıp Turgut Bey'e geliyor ve gözyaşları sel oluyordu.

Zeynep de babasının ölümüyle kendisini derin bir yalnızlığın içinde bulmuştu. Çocuklarını her kucağına aldığında gözlerinin önüne babasının kucağına oturuşu geliyordu. İyice suskunlaşmıştı. Daha bir kaç ay evvel aynı acıyı kendisi de yaşamış olan Adnan'la yakınlaşacaklarına iyice uzaklaşmaya başladılar. Bu kayıplar ikisinin de hırçınlaşmasına neden oldu.

Aylar geçiyor, Adnan'ın hayata öfkesi dinmiyordu. En ufak bir tartışmada şiddet uygulamayı artık adet haline getirmişti. Babasının ölümüyle yıkılan Zeynep de dayanamıyordu artık... Önceleri tüm bunları sevgiden yapıyor diye düşünürken sonunda rest çekmeye başlamıştı: "Bak... Ben evimden kolay kolay çıkıp gitmem... Ama bir

kez gittim mi bir daha da geri dönmem, bilesin..." diyordu.

Adnan ise Zeynep'in kendisini bırakamayacağına duyduğu güvenle aldırmıyordu bu ihtarlara...

"Babamın ölümünden 7-8 ay sonra, yine bir gece, çoluk çocuk toplanıp Efeler'e yemeğe gittik. Efe ile aralarındaki buzlar erimediğinden Adnan da aynı gece kız kardeşleriyle yemeğe çıktı. Gece saat üç buçuk civarında çocuklarla ve korumalarla geri döndüm eve... Adnan'ın bakışları iyi değildi. Kötü bir şey olacağını anladım."

Onları beklerken alkolün dozunu aşmıştı Adnan Güngör... Zeynep çocukları yukarı kattaki odalarına göndererek eşinin yanına geldi.

"Kafasında yine ne kurduysa gözü dönmüş vaziyetteydi. 'Biliyorsun annemlerleydim. Korumalar götürdü, korumalar getirdi. Niye kızgınsın?' dememe rağmen, 'Bu saate kadar neredesin sen?' diyerek üzerime saldırdı. Fena halde hırpalandım ama yediğim onca dayağa rağmen gıkımı bile çıkarmadım."

Hıncını alan Adnan yatak odasına giderken Zeynep, üzmek istememesine rağmen olayların büyüyeceği korkusuyla erkek kardeşlerini değil, annesini aradı. Semra Hanım gördüğü şiddetten haberdar olmasına rağmen bir kez bile bu konuyu onunla konuşmamıştı. Kızının sesini duyar duymaz kötü bir şey olduğunu anladı. Zeynep annesinin, 'Ne var yavrum?' sözü üzerine boşalarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

- Anne ben bu evliliği daha fazla yürütemeyeceğim... Şu anda çok kötü bir haldeyim... Ne yapacağımı bilemedim. Efe ile Ahmet'i çağıramam. Onlara söyleme ama ne olur bana sen yardım et...

Korktuğunun başına geldiğini anlayan Semra Hanım sakinliğini korumaya çalıştı.

- Merak etme kızım... Hemen korumalarımı gönderip seni aldırıyorum. 10 dakika içinde yanında olurlar. Korkma ben buradayım!

"Şamsa'ya giden yoldaki villalardan birinde oturuyorduk. Çok geçmeden kapıyı iki koruma çaldı. Adnan o kadar içkiliydi ki sızıp kalmıştı. Çocuklara bakan kıza 'Ben anneme geçiyorum. Sabah sen çocukları uyandır. Okula gönderme. Bir çanta hazırla, direk benim yanıma gelin' diyerek ayrıldım evden..."

Köşkünün kapısında bekleyen Semra Hanım'ın kızının yüzündeki

morlukları farketmesiyle eli ayağı birbirine dolandı. Zeynep sadece yumruk yemekle kalmamış, Adnan'ın duvara çarptığı başında şişlikler de oluşmuştu. Beyin travması geçirmesinden endişe ederek uyutmadan Cengiz Aslan'a götürdü kızını...

"O geceden sonra bir daha da Adnan'ı görmedim. Ancak kolay bir ayrılık olmadı. Elimde değildi çok seviyor, çok özlüyordum. Ama bu kez devreye mantığım girdi. Beraber olmaya devam etseydik, bu işin sonu iyi olmayacaktı biliyordum. Bu gidişle bir gün beni döverken öldürecekti. Yüreğime taş bassam da o eve bir daha adım atmadım."

Bu terkediliş Adnan Güngör'e bir değil iki darbe vurdu. Sadece sevdiği kadından değil, oğlu bildiği Yağız'dan da uzak kaldı.

"Yağız da Adnan'ı bir baba gibi bildi. Ayrılık onu çok üzüyordu. Ben evden ayrıldıktan sonra Adnan da bir daha girmedi o eve... Yağız'ı yanına alıyordu haftasonları... Ancak bu ziyaretler sonrasında oğlum beni suçlar oldu. Oğlumu kaybetmeye başladığımı hissedince görüştürmemeye başladım onları..."

Sevdikleri erkekleri kaybetmenin verdiği yalnızlığın belki de tek güzel tarafı anne kızın o güne kadar hiç olmadıkları kadar birbirlerine bağlanmalarıydı. Çocukluğundan beri annesinin oğullarını kendisinden daha fazla sevdiğine inanmıştı Zeynep... Oysa hayatlarının bu en acılı dönemlerinde tek destekleri birbirleriydi... Semra Hanım ilk kez Zeynep'in tutunduğu dal olmuştu. Çevresinde kızı ve torunlarıyla yaşamı yeniden düzene girmeye başlamıştı. Artık yeniden bir amacı vardı. Kızını ayakta tutmak için kendisi de ayakta kalmak zorundaydı. Birbirlerine yaslanarak yeni bir hayat kurmaya çalıştılar. Geç kalmış da olsalar, birbirlerini keşfedecekleri, tanıyacakları ve kimbilir belki daha mutlu olabilecekleri bir hayat...

Sır Perdesi

"Sekiz ay sonra Adnan'dan ayrılmak için annemle birlikte avukat Çetin Yıldırımakın'a başvurduk. Tek celsede boşandık. Boşanmanın ardından çocuklarla Yeniköy'deki eve geçtik."

Nihayet ailelerinin direğini kaybetmenin ilk şoku atlatılmış, Semra Hanım kafasını toparlayabilmişti. Kızının haline üzülse de aklı fikri hala kaybettiği eşiyle doluydu. Nasıl olup da birdenbire ölüverdiğine inanamıyordu.

"Annemin içi içini yiyordu. Babamın eceliyle öldüğüne emin olamadı bir türlü... 'İyiydi Turgut. Nasıl kalp krizinden ölür?' deyip duruyordu."

Babalarını kaybettikleri gün annelerini dinlenmeye razı ettikleri bir sırada Cengiz Aslan, Köşk'ün oturma odalarından birinde kardeşleri bir araya toplamış ve sormuştu aslında,

- Otopsi yaptıralım mı?

"Bunu aramızda tartıştık. Cengiz Bey, Dr. De Bakey'i arayıp durumu anlattı. Bir insan, ağrısı sızısı olmadan bir anda ölebilir miydi? Hepimizin merak ettiği buydu. De Bakey milyonda bir de olsa sekte-i kalpten insanların aniden ölebileceğini söyledi. Zehirlenme ihtimalini de sorduk. De Bakey, zehirlenen kişilerin bedeninin de aynı şekilde etkileneceğini söyledi. Gerçek ancak 24 saat içinde yapılacak bir otopsiyle ortaya çıkabilirdi."

Cengiz Aslan, yıllar boyu doktorundan öte bir oğul olmuştu Turgut Bey için... En az kendi çocukları kadar dini inanışlarını biliyordu. Hep şöyle derdi Turgut Bey, "Bu gün ölüm, yarın toprak..."

Saatlerce tartıştılar, vasiyetini bile bile otopsi kararını almak kolay değildi.

"Cengiz Bey son olarak 'Tamam otopsi yaptıralım ama parça parça olacak. Eceliyle de ölmüş olabilir. Bunu yaptırmamız onu geri getirecek mi? Farz-ı mahal, otopsi sonucunda zehir ortaya çıktı. Kimi suçlayacağız? Sonuçta bu devletin ayıbı olacak. Devlet, Cumhurbaşkanını koruyamamış olacak' dedi. Haklıydı... Ben zaten babamın resmi törenlerden dolayı üç gün boyunca gömülmemesine bile dayanamamıştım. Hep ızdırap hissettim, ne zaman toprağa verdik, o an huzura kavuştum."

Zehir... Yıllarca eşinin bir komploya kurban gitmesinden endişe etmişti Semra Hanım... Cengiz Bey'le çocukları arasında geçen bu tartışmayı aylar sonra öğrendiğinde ilk tepkisi "Bana niye sormadınız? Bilseydim, mutlaka otopsi yaptırır, gerçekleri ortaya çıkarırdım" oldu.

"Aslında devletin otopsiyi zaten otomatikman yaptırması gerekirmiş. Bize sormalarına bile gerek yokmuş. Ama yapmadılar. Zaten naaşını apar topar Hacattepe'den GATA'ya götürdüler. Bunun nedenini de hala anlamış değilim."

Eşini kaybettiği gece otopsi tartışmasında çocuklarının yanında olsaydı o duygusallıkla gerçekten bunu ister miydi bilinmez ancak daha sonra zehrin de bedende aynı etkiyi yaptığını öğrenince Semra Hanım'ın kuşkusu içinde yer etti. Turgut Bey'in vefatından iki yıl sonra gelen bir ziyaretçinin söyledikleri ise kuşkularını artırır yöndeydi. Azerbaycanlı orta yaşlı bir erkek tesadüf evde olmadığı bir zamanda çalmıştı kapısını... Kapıdaki görevlilere anlattı derdini...

- Özal'ı zehirlediler. Elçibey'i desteklediği için Aliyev tarafından bir zehir içirildi kendisine... İçeriğinin ne olduğunu biliyorum.

Türkçesi bozuk ziyaretçi, cebinden çıkardığı kağıttan okuyarak verildiği söylenen zehrin içeriğini yazıp teslim etti görevlilere... Cerrahpaşa'da doktorluk yapan bir arkadaşını ziyarete gelmişti. Hem bu arkadaşının adını hem de kaldığı otelin adresini vererek ayrıldı evden...

Bu yeni gelişme Semra Hanım'ı çok heyecanlandırdı. Korumasını hemen otele göndererek "Al çabuk getir o beyi" dedi.

"Koruma otele gitti ama adamı bulamadı. Pasaportunun fotokopisini çekti. Gelince bize haber verin, diye telefon numaralarımızı bıraktı. Ama daha sonra defalarca aramamıza rağmen adamın bir daha otele gelmediğini öğrendik. O arada annem bütün hudutlara haber saldı. Ülkeye girmişti ancak ne kara, ne deniz ne de havayolundan çıkış yapmıştı. Cerrahpaşa'dan arkadaşım dediği adamı da bulduk. Ama o da, 'Ben böyle birini tanımıyorum' dedi. Kısacası adamı yok ettiler."

"Annem bu işin üzerine çok düştü. Özellikle Ruslar suikast konusunda saatli bomba gibi etki eden saatli zehirler geliştirmişler. İnsanı verildiği sırada değil, istenilen saatte öldürebiliyormuş. Teşhis de edilemiyormuş. Bu zehrin Bulgarlar tarafından kullanıldığı istihbaratını alınca annemin kuşkuları daha da arttı. Babamın öldürülmeden bir gece önce Bulgar Sefareti'nde içtiği limonata geldi aklına..."

Zaman içinde külleneceğine, cevabı bulunamayan sorular büyüdükçe, ailenin çektiği ızdırap da artıyordu. Kuşkularını destekleyen bir başka olay Ahmet Özal'a gelen bir telefonla yaşandı. Hacettepe Üniversitesi'nden arayan bir laborant

"Babanızın vefat ettiği gün aldığımız kan örneklerinde değişik bir şeyler gördük. Bu örneği size teslim etmeyi uygun buluyorum" diyordu.

"Ahmet ertesi gün kanıt olsun diye elinde kamerayla kan örneklerini teslim almaya gitmiş.. Fakat kendisini arayan kişinin izinli olduğunu ve kan örneğinin düşüp kırıldığını söylemişler ona..."

Turgut Özal, ailesi için yeri doldurulamaz bir boşluk ve aralansa da bir türlü tam olarak açılmayan bir sır perdesi bırakmıştı ardında...

Dini inançlarından dolayı yıllar sonra bir otopsi isteyerek eşini ebedi istirahatgahında rahatsız etmeye içi elvermedi Semra Hanım'ın... Aklına boynundan hiç çıkarmadığı gümüş kolye içindeki bir tutam saç geldi. Turgut Bey'in vefat ettiği gün hatıra olsun diye kestikleri bir tutam saçtan yapılacak tahlil, belki de tüm aileyi rahatlatabilecek soruların cevabını verebilirdi.

Sonra aklıma Turgut Bey'in elinden yaralanmasına yol açan suikast girişimi sonrasındaki suskunluğu geldi. Olayla ilgili her şeyi öğrenmiş olmasına rağmen "Konuşmam" demişti, "Anlattıklarım devletin ayıbı olur."

Kızını aradı... Kararından onu da haberdar etmeliydi... Aynı gün anne kız birlikte gittikleri Turgut Bey'in mezarı başında elele oturdular bir süre... Sonra Zeynep annesinin boynundaki kolyeyi çıkardı. İçinden öperek aldığı bir tutam saçı toprağa, bir daha cevabını bulamayacakları soruları ise kalbine gömdü... Gözyaşlarıyla...

Sonsöz

Zeynep'in yaşamı boyunca en büyük şansı, kendisini koruyan, kollayan, hatalarını çoğu kez görmezden gelen sevgi dolu bir babaya sahip olmaktı. Ne ironiktir ki Turgut Özal'ın kızı olmak şans kadar şanssızlıkları da peşisıra getirmişti. Babasının tercihlerinden dolayı yaşıtlarından çok daha ağır yüklerin altına girmiş, sıradan bir genç kız gibi davranma hakkı olmamıştı.

Turgut Özal'ın vefatıyla sadece sevgili babasmı kaybetmedi. Yol göstericisini, arkasında dimdik duran koruyucusunu da yitirdi Zeynep... Ne kadar yalnız kaldığını Civangate skandalinin patlak verdiği günlerde hissetti. Mal varlığı sorgulandı, geçmişte yadıkları yeniden pişirilip önüne sunuldu. Kolay günler değildi... Gün geçtikçe kaybının acısı daha da büyüdü... Deli gönlü yeni aşklara yelken açtıkça, artık sadece bir sevgili değil, babası kadar güçlü, şefkat dolu ve zeki bir erkek arar oldu; bulamadı. Ve kader, Türkiye'nin sıradaşı Cumhurbaşkanının, sıradışı kızı olarak hatırlanacak bu genç kadına, gelecek günlerinde yine sayısız oyunlar oynayacaktı.